

ADAM STRAND'IN OTUZ DOKUZ ÖLÜMÜ

GREGORY GALLOWAY

İngilizce'den Çeviren:
Ogün Baştürk

AYRINTI

Asilerin,

kaybedenlerin,

hayalperestlerin,

küfürbazların,

günahkârların,

beyaz zencilerin,

aşağı tırmananların,

yola çıkmaktan çekinmeyenlerin,

uçurumdan atlayanların...

dili, sesi

Yeraltı Edebiyatı...

GREGORY GALLOWAY: ABD'de Iowa şehrinin güney doğusunda, Des Moines ve Mississippi nehirlerinin kesiştiği, Keokuk adlı küçük bir kasabada, bir şartlı tahliye memurunun oğlu olarak doğup büyümüştür. Yazma fikri Keorkuk Lisesi'ndeki öğrencilik yıllarında oluşmuş, ardından Iowa Üniversitesi Yazarlık Atölyesi'ni, kurgu ve şiir dallarında master derecesiyle bitirmiştir. Müzik tutkusu sebebiyle eğitim yılları boyunca şehir merkezindeki bir plakçıda çalışmış ve bu ilgisi 2005'te yayınlanan ilk romanı *As Simple as Snow* (*Kar Kadar Basit*) kitabında temel bir rol oynamıştır. Bu romanı 2006 senesinde Amerikan Kütüphane Derneği'nin 'Alex Ödüllerine' layık bulunmuştur. 2011 senesinde *Careful & Other Stories* (*Dikkatli ve Diğer Öyküler*) adında insanların gündelik problemleri, hayal kırıklıkları, umutları ve çaresizlikleri ekseninde on kısa öyküden oluşan bir derleme kaleme almıştır. 2013 senesi Şubat ayında, ne kadar gayret etse de bir türlü ölemeyen, 16 yaşındaki bir gencin yaz aylarını konu alan, *Adam Strand'ın 39 Ölümü* (Dutton 2013) adlı ikinci romanı yayınlandı. Galloway şu anda eşiyle birlikte Hoboken, New Jersey'de yaşamaktadır.

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

Adam Strand'ın 39 Ölümü

Gregory Galloway

Ayrıntı: 928
Yeraltı Edebiyatı Dizisi: 92

Adam Strand'ın 39 Ölümü
Gregory Galloway

İngilizce'den Çeviren
Ogün Baştürk

Kitabın Özgün Adı
The 39 Deaths of Adam Strand

Yayıma Hazırlayan
Aslı Güneş

Son Okuma
Yiğit Can Canbatar

© Copyright 2013 by Gregory Galloway
Published by arrangement with The Robbins Office, Inc. and Aitken, Alexander & Associates, Ltd.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Ayrıntı Yayınları'na aittir.
Bu kitap Anatolialit Agency aracılığıyla alınmıştır.

Kapak İllüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak Tasarımı
Deniz Çelikoğlu

Dizgi
Kâni Kumanovalı

Baskı ve Cilt
Kayhan Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Merkez Efendi Mah. Fazılpaşa Cad.
No: 8/2 Topkapı/İstanbul
Tel.: (0212) 612 31 85
Sertifika No: 12156

Birinci Basım: *İstanbul, Kasım 2015*
Baskı Adedi 2000
ISBN 978-605-314-037-5
Sertifika No.: 10704

AYRINTI YAYINLARI
Basım Dağıtım San. ve Tic. A.Ş.
Hobyar Mah. Cemal Nadir Sok. No: 3 Cağaloğlu – İstanbul
Tel.: (0212) 512 15 00 Fax: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr

twitter.com/AYRINTIYAYINEVI facebook.com/ayrinti.yayinlari instagram.com/ayrintiyayinlari

Adam Strand'ın 39 Ölümü

Gregory Galloway

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

Giriş

"...ve onlar mezarlarından çıkacaklar,
iyilik yapmış olanlar..."*

Karanlık gökyüzüne karşın daha karanlık bir gölge. Bir süre hareketsiz, sessiz ve sakin, karanlık uçurumun kıyısında zar zor seçiliyor, gecenin siyah fonuna karşı, siyah bir leke. Sonra aniden kayboluyor. Düşüyor; kamera onu yakalıyor, kadrajda tutmaya çalışıyor, birkaç kez daha kaybediyor. Gölge kameranın görüş alanından çıkıyor, tekrar belirinceye kadar karanlık yamacın görün-

* Kral James İncili, John 5:29 "Ve onlar mezarlarından çıkacaklar. İyilik yapmış olanlar yaşamak, kötülük yapmış olanlar yargılanmak üzere dirilecekler". (ç.n.)

tüsü kalıyor sadece. Ne olduğu tam olarak anlaşılmıyor ya da nerede olduğu; Ama bir şeyin düştüğü kesin, epey bir yükseklikten. Hayra alamet değil, orası açık, hatta görüntünün devamını izlemeden bile o gölgenin bir insan bedeni olduğunu anlamaya başlıyorsunuz. Kim olduğunu bilmiyorsunuz ancak birinin düştüğü kesin, zeminden hiçliğe doğru.

Düşen bir insanın görüntüsü dışında başka bir şey yoktu. Kamera doğrudan ona odaklı olmasına rağmen, yere çarptığını hatta düşüşün son kısmını bile görmüyorsunuz. Çok karanlık, çok uzak, çok fazla karanlık şekil var etrafta: Çalılar, kayalık, karanlık yamaç ve gece bütün bunları yutuyor. Ancak sonraki görüntü düşmüş bedenin görüntüsü, kamera doğrudan üzerine tutulmuş, kırık ve cansız bedene. Parlak bir ışık yansıyor kameranın arkasından cesede doğru; kamera bedeni hızla tararken, bu ışıkta, kanı ve kırık kemikleri görebiliyorsunuz. Kamera yüzüne odaklanıyor; gayet net, huzurlu, bir çizik dahi yok, sanki dinlenmek için uzanmış yere. Görüntü burada duruyor, kapalı gözler, sessiz dudaklar ezilmiş beden ile keskin bir tezat oluşturuyor. Ardından kamera yer değiştiriyor, ışık titriyor, surat hâlâ aynı. Görüntü atlıyor birkaç kez, kamera sabırsızlıkla birkaç kez daha sallanıyor. Ses yok, sadece yerdeki erkek bedeninin görüntüsü; gözlerini aniden açtığı ana kadar.

Bunu izleyemem; tasvir edebilirim, ama izleyemem. Muhtemelen görüntünün içinde olduğum için. Gözlerini açan benim. Atlayan kişi de. Birçok kez yaptım bunu.

Bir

1. Sanırım Bir Kez Daha Başlayacağım

Yaz mevsimi alışılmadık ve istenmeyen bir güçle gelmişti benim için. Adeta kendimi birden bir kıskacın içinde bulmuştum ve pençeleriyle beni kavrayışını günden güne, haftadan haftaya daha fazla hissediyordum; artık ağrı vermeye başlamış, dayanılmaz derecede can sıkan bir rahatsızlık. İleride sizin de fark edeceğiniz gibi, dayanılmaz bulduğum birçok şey var. Bazen bu şekilde hisseden bir tek ben varım diye düşünüyorum. Mesela, okulun bitmemesini isteyen tek kişi bendim sanırım. En azından yapacak bir şey vardı, gün içinde birkaç saatlik bir oyalanma. Yaz, korku ve kararlılık dışında hiçbir şey

getirmemişti. İstediğim bir şey de yoktu, bitmeyen günler boyu bayat sıcaklık ve nem, uzun geceler boyu boş sohbetler ve daha sıkıcı hisler. On yedinci doğum günümün olduğu yaz olabilirdi; ufukta beliren lise sonuncu sınıf, bunu görmemin hiç gerekmediğini bilmem, hiç istememiş olmam ve bitmesi için her şeyi yapabilecek olmam. Hastalık, ölümü ve ölüme yakın halleri içeren bir yazdı. Bir kere, her gün ve sonsuza dek kendimi son kez öldürebileceğimi düşündüğüm zamanlardı. Güzel bir yaz olurdu.

Uzun yaz aylarında, kasabanın kenarında yaşıyor, günlerimizi, kuzeye doğru nehrin kıyısına takılmış, Nokta diye adlandırdığımız üçgen bir kara parçasında geçiriyorduk. Burası bizim izole noktamızdı, bir yandan nehir diğer yandan demiryoluyla çevrelenmiş bir ada. Kimse rahatsız etmiyordu, ki benim için gayet güzel bir durumdu; hemen hemen bütün yaz bisiklet sürmek, balık tutmak ve içmek dışında bir şey yapmıyorduk. Sonrasında bisikletle eve dönüp, akşam yemeğinden sonra, kasabanın güney çıkışındaki Iowa ve Illinois'yi bağlayan köprünün orada tekrar buluşmayı bekliyorduk. Ve biraz daha içiyorduk. Burada gerçekten yapılacak başka bir şey yoktu.

Nokta'da uzun otlar, boş şişeler ve teneke kutular dışında bir şey olmamasına karşın, güney yakasındaki köprünün altında bir park vardı. Kenarlarındaki ahşabı soyulmuş, zamanın ve her bahar gelen gelgit sularının etkisiyle dökülmüş, paslı geniş çarkıyla Thorpe da oradaydı; nehrin kenarında karaya oturmuş eski bir istimbot. Hep böyle kullanışsız değildi tabii. Thorpe bir zamanlar bir müzeydi, insanların küçük, sıkışık güvertesinde dolaşmak için para ödediği bir yer; nehre bakıp her gün böyle uyduruk bir botta olmanın ne kadar rezil bir hayat olabileceğini düşündükleri, nehir boyunca gidip gelirken turistlerin bundan daha iyi bir hayatları ol-

duğuna şükrettikleri bir yer. Sonrasında cafcaflı, taklit plastik botlardan yapılmış gazinolar açılınca, insanlar aslına olan ilgisini kaybetti. Şimdi ise bir işe yaramıyor; kamuya kapatılmış, yüzemeyen, yerinden kaldırılıp çöpe götürülmesi pahalıya patlayacağından soyu tükenmiş bir hayvanın beyazlamış iskeleti gibi bir köşede yatıyor. Biz de artık pek gidip tırmanmaya bile niyetlenmiyoruz, ki zaten içindeki her şey ya döküntü halde ya parçalanmış ya da çalınmış durumda. Ayrıca meleğin orada takılmak daha çok hoşumuza gidiyor.

O, istimbotun oradaki park alanının karşısında, köprüye yakın tarafta, başını otoyola doğru kaldırmış, kanatları arkasında, kollarını açmış halde, sanki gökyüzüne ya da doğrudan köprüye uzanacakmış gibi duruyordu. Belki uçmaya hazırlanıyordu ama Birinci Dünya Savaşı gazileri anısına dikildiği 1921'den beri yerinden kıpırdamamıştı. Altındaki taşta tarihler okunabiliyordu ancak yazıların çoğu bizden önce burada takılan vandallar tarafından küçük parçalar halinde kesilmişti. İnsanların, bir şeyleri zulalamak konusunda ortak bir düşünceye sahip olmasının sebebini bilmiyorum. Belki bir parçanın burada ya da orada olmasının bir şeyi değiştirmeyeceğini düşünüyor olabilirler ama bir bakmışsınız ki tamamı gitmiş. Sanırım yeni bir fikir yok.

Mermer melek muhtemelen bir zamanlar beyazdı, ancak şimdi tıpkı kiliselerin önünde veya mezarlıklardaki heykeller gibi kirli gri renkte, hatta fabrikalardan sürekli yayılan hava kirliliğinden dolayı siyah. Mısır pekmezi üreten General Mills, trenler için tekerlek üreten Universal Wheel ve üreten Union Carbide... Bilmiyorum ne ürettiğini; görünüşe göre bolca pislik. Meleğin burada ne işi olduğunu bilmiyoruz; yüzünü hafifçe suyun tersi yönüne çevirmiş, yılların getirdiği isten ve kirden kararmış gözleriyle öylece duruyor nehir kenarında. Tam

olarak nereye baktığını söylemek zor; köprüye ya da köprünün üzerinde akan trafiğe; belki gökyüzüne ya da cennete doğru ya da biraz daha aşağılara, karşı kıyıdan birinin veya bir şeyin gelmesini bekleyerek Illinois'deki bu nehre mi? Emin olmak zor, belki de hiçbir şeye bakmıyordu. Belirli bir ışıkta gözleri sönük ve cansız gözüküyordu. Belki de kördü, ellerini yolunu bulabilmek için ileri uzatmış; tıpkı Adalet Tanrıçası ya da yaralı bir Yunan Tanrısı gibi kör. Endişeli, ıstırap çeken bir hali yoktu; üzgün gözüküyordu, bir şey istiyor gibi, sanırım, belki de ben yanlış düşünüyordum. Onun üstüne çok düşünüyorum.

Bazıları meleğin zarif ve merhametli bir biçimde kollarını açmış, huzur dolu göründüğünü düşünüyor, bazıları da kaidesinden havalanamadığı için üzgün, hayal kırıklığına uğramış göründüğünü. Bence biraz kızgın gibi, sanki köprüden düşen birini tutmak için kollarını açmış bekliyor. Kolları yıllardır hâlâ boş sonuçta. Ona doğru atlamak isterdim ama tutsun diye değil. Üstüne zıplayıp devirmek için. Zıplayıp meleğin üstüne konmak, onu devirmek, onun tarafından tutulmak iyi bir hedef gibi görünüyordu; marazi bir oyun, halka fırlatma oyununun değişik bir biçimi. Asla olmadı tabii. En fazla altındaki kaideye çarpabildim. Bu hamle de ancak nal fırlatma oyununda sayılabilirdi.

Kendimi otuz dokuz kez öldürdüm. Genelde bunu söylediğimde, ki nadiren söylerim, insanlar beni yanlış anlıyor. Otuz dokuz kez teşebbüs ettiğimi, denediğimi ve başarısız olduğumu düşünüyorlar. Beni yanlış anlamayın; ben otuz dokuzunda da başarılıydım, beceremeyen ben değilim. Başka bir şey.

Kendimi otuz dokuz kez öldürdüm ki insanlar bunun çok fazla olduğunu düşünürler. Ama aslında düşündüğünüz zaman gayet düşük bir sayı. Yani kendimi öldürme-

diğim birçok gün var. Öldürdüğüm günlerdense, denemekten vazgeçtiğim gün sayısı çok daha fazla. Bunu daha önce de söyledim ama benim dışımda kimse komik bulmadı. Ama onlar hâlâ otuz dokuza takılmış durumdalar, çokmuş. Belki de öyledir; bütün bildiğim istediğimden otuz sekiz kez fazla, ihtiyacım olandan da bir eksik olduğu. Hâlâ buradayım; işin en kötü kısmı da bu küçük ve önemsiz olması gereken işi beceremeyişim ve bunun kaderimi şekillendiren büyük bir başarısızlık haline gelmesi. Anlatmak istediğim hikâye bu değil, aslında hiç hikâye anlatmak istemiyorum. Bütün demek istediğim ölümün uzmanı ve bir bakıma öğrencisi olduğumdur ve öğrendikçe ne kadar az bildiğimi fark etmemdir.

Otuz dokuz. Yazınca az görünüyor, gerçekleştirilme şekillerine göre ayırırsam daha da az görünecek. Şöyle ki: 18 kere atlayarak (köprüden, bir binadan ya da yüksek bir yerin üstünden ve bir keresinde bir kamyonun arkasından), beş kere suda boğularak, beş kere havasızlıktan boğularak, dört kere zehir ya da aşırı dozla, üç kere kendimi asarak, bir kez yanarak, bir kez silahla, bir kez elektrikli testere ve bir kere de tren çarpması. Atlayışın fazla olmasının bir sebebi var. Yaşadığım yerin birkaç mil etrafında, iki köprü ve Mississippi Nehri'ne bakan yüksek bir kayalık var. Kayalığın kenarına, bir geçide ya da köprüye gittiğimde kendimi havadan aşağıya, kesin bir sona doğru süzülürken bulmadan edemiyorum. Bu yerleri gördüğümde kafamda oynamaya başlayan bir video gibi. En sevdiğim görüntü sanırım. Ben bir atlayıcıyım.

Bunun normal olmadığını biliyorum. Ben normal değilim. İntihar yöntemlerimin seçimi bile doğal değil. Genelde silah tercih edilir; kendini öldürenlerin yüzde altmışı silah kullanmış. Yılda 18.000'den fazla insan. Anlamıyorum. Birincisi, kirli bir iş, birileri sizin arkanızı, bıraktığınızı temizlemek zorunda. Sonrasında silahı bul-

mak problem (eğer benim gibi reşit değilseniz bu bir problem; büyük değil ama yine de bir problem), ardından silahı doldurup kafaya, ağıza, çenenin altına dayamak ve de tetiği çekmek var. Çok fazla aşama var, işin içine düşünme giriyor, bekleyip, ara verip, vazgeçmek için çok zaman var. Atlamak gibi değil: İlk adımdan sonra düşüşün keyfini çıkarmaktan başka yapacak bir şey yok. Belki ben korkağım. Belki kısmını unutun. Ben bir korkağım. Bunu biliyorum, sorunumun bir parçası.

Her çeşitten onlarca doktora gittim. Dokundular, dürttüler, analiz ettiler, muayene ettiler, benimle konuştular –bitmek bilmeyen saatlerce konuştular– istisnasız hepsi kafalarını salladılar, sonra ben ayrıldım. Onlardan yalnız kalmak dışında bir isteğim yoktu. Ama etrafımdaki insanlar (özellikle de ailem) bir açıklama, basit bir cevap istediler. Elbette basit bir cevap yoktur. Ben bir ucubeyim. İçimde beni yaptıklarıma zorlayan ve aynı zamanda bunları önleyen bir şey var. Berbat bir haldeyim değil mi? Anlamıyorum. Kimse anlamıyor, ama çoğu kişi sorunun kafamın içinde olduğunu düşünüyor. Belki öyledir ama benim için devam edecek başka bir yol yokmuş gibi görünüyor. Etrafımdaki insanlara özellikle de ebeveynlerime bakıyorum ve şu anki durumda nasıl yaşadıklarını, her gün nasıl olup da devam edebildiklerini anlayamıyorum. Babam mutsuz bir insan değil, ama mutlu olduğu da söylenemez. Belli bir hareket zinciri, verimli bir program akışı içerisinde ilerliyor görünüyor: kalkmak, duş almak, yemek yemek, çalışmak, tekrar yemek, televizyon izlemek, uyumak ve bunların tekrarı. Varoluşunu dakikasına varıncaya kadar inceliyor ve gereksiz bulduğu çabaları ve doğaçlamayı saf dışı bırakıyor gibi. Tuvalet kâğıdının takılışının bile doğru ya da yanlış şeklinin olduğunu düşünen bir insan babam. Bu konu üzerine, ciddi ciddi oturup derinlemesine düşünmüş, hatta

bunun hakkında bir daha düşünmek zorunda kalmamak için problem çözülene dek bir iki deney bile yapmıştır muhtemelen. En azından bu konuda eğitilmeye ihtiyacı olan biri (genelde ben) çıkıp da yanlış yapana kadar. Kâğıt üst taraftan gelecek şekilde bu arada, asla alttan değil.

Babamın kontrol etme isteğini anlayabiliyorum; bu yönden birbirimize benziyoruz. Tek farkı, zor gibi görünse de benim yaptıklarımdan –en azından bazılarından– zevk almam. Rahatsız, huzursuz ve sıkılmış (oldukça) biriyim ancak mutsuz, depresif ya da bana yapıştırmaya çalıştıkları diğer etiketlerden değilim ve babam gibi makine de olmadığıma eminim. Hayatımı tahmin ettiklerinden daha fazla kontrol edebiliyorum (inanın istediğimden daha az). Babam sahip olduğu kontrolden zevk almıyor ancak bundan da şikâyetçi değilmiş gibi gözüküyor. Onunkisi titizlikle asfaltladığı dümdüz, sıkıcı bir yol.

Babam şikâyet eden biri değilken ya da şikâyetlerini tekrar tekrar dile getirmez ama annem bu konuda birazcık farklıdır. Her gece annem uyurken, onun için küçük, ölümcül olmayan, can sıkıcı tuzaklar kuruluyor, her seferinde o kâğıt Çin kelepçelerine yakalanmak gibi. Sorun şu ki her şey annem için bir tuzak –hava durumu, güneş, saat. Çantasının kulpunun uzunluğu hakkında şikâyet eder, bir gün kısadır, diğer gün uzun; havanın nemli oluşundan ve bunun kıyafetlerine ve saçına etkisinden, sabah çayını yaparken geçen süreden şikâyetçidir, sonrasında ise çayı daima çok sıcaktır; bu onu zamanla ilgili problemine tekrar götürür. Babam için her saniye kontrol altındayken, annem daima on dakika geç kalkmış gibidir. Daima telaş halinde ve ne yaparsa yapsın programının gerisindedir; zaman ona komplo kuruyordur. Her gün şikâyetleri vardır ve tabii bunlar onun suçu

değildir. Onun yolu hiç de düzgün bir yol değil ama bunu düzeltmek için bir çabası da yok. Görünene göre onun işi hatayı bulmak; düzeltmek değil. Problemlerle çevrili hayatını sürdürürken, hayal kırıklığının sessiz homurtularıyla inşa ettiği öyküsünü yeniden ve yeniden yazıyordu. Ne söylediğini hiçbir zaman tam olarak anlayamazsınız, aradan bir iki kelime yakalarsınız ama tonlaması hep aynıdır, sanki söylemeye yazgılı olduğu eski bir ünlü blues şarkısı gibi.

Annemin şikâyet etmediği iki şey vardır: abim ve babam. Nadiren benden şikâyetçidir, hatta, benim sebep olduğumdan çok daha az. Şikâyet etmek onun için bir şeyler başarmak gibi sanırım: Tüm dünya ona karşı ve o yenilmiyor. Dünyadaki sorunun ne olduğunu ve bu soruna kimlerin bulaştığını bilir. Tüm dünya tuzak kurmaya devam edebilir ama o yakalanmayacaktır. Kendince sebepleri var elbet: Günü geçirebilmek için ihtiyaç duyduğu enerjiyi öfkeden veya başka herhangi bir şeyden toplaması lazım. Tıpkı benim de kendimce sebeplerim olduğu ya da olmadığı gibi. Nedenlerim üstüne derinlemesine kafa yormamaya çalışırım; düğümlenmiş ipliklere benziyorlar, tek tek çözmek için zaman ayırmamayı tercih ederim; tıpkı zamanın, mevcut anlayıştan ve mantıklı bir açıklama getirilmeyecek olmaktan öte olduğu, ölümden döndüğüm zamanların nedenleri gibi. Kimse benim hayattan ayrılma nedenlerimle, ayrılmayı reddetmemin nedeniyle ilgilendiğinin yarısı kadar ilgili görünmüyor. Ayrıca bu reddedişi düzeltebileceklerini düşünüyorlar. Niçin? Sanırım herkesin kendince bir hastalığı vardır ama herkesin bir tedavisi yok. Ben tedavimin olduğunu düşünüyordum, yanılmışım.

Babam bir bankada kredi memuru. Maalesef, ekonomiyi mahveden insanlardan biri değil. Kimseye vermemesi gereken bir krediyi veren, rakamlarla oynayan,

almaması gereken bir riski alan, illegal ya da etik olmayan bir şey yapan biri de değil. Sınırlı sorumluluklarıyla, garantici bir insandır. Bu yüzden ufak bir şehirde, ufak bir bankada çalışıyor ve biz daha büyük bir evde yaşamıyor, daha iyi bir araba kullanmıyoruz. Babam hakkında söyleyebileceğim en ilginç şey, onun bir verimlilik uzmanı olmasıdır. Her şeyin süresini ölçer: Ne kadar sürede uyanırız, duşta ne kadar süre geçiririz, giyinirken kaç dakika harcarız, kahvaltı yapmamız kaç dakika sürer, evden çıkmamızın süresi, benim bilgisayar başında kaç dakika oturduğum. Detaylara olan ilgimin ve hayranlığımın kaynağı bu sanırım; bütün bu saçmalık, babamdan gelen bir gen yüzünden gelişti. Kanını inkâr edemezsin. Genellikle, kendi ilgi alanımı başkalarına dayatmıyorum. Çoğunlukla babam yapar bunu. Bütün her şeyin süresini ölçer ve bir şekilde "optimal" bir süre çıkartır ortaya. Süre aşımları hızla rapor edilir. Sabah banyoda on dakikadan fazla kalırsanız, suyu ya da zamanını tükettiğinizi söyleyen babam kapıdadır.

Evdeki baş suçlular bizleriz, bu konuda şüpheniz olmasın. Odadan odaya gezip bir şeyleri israf ederiz, sonrasında babamı sinirlendirecek derecede bariz olan bu israfı yaparız ve hâlâ bunları kafamız almaz. Babam yalnız yaşasa onun için daha iyi olurdu; evinin odaları karanlık ve sessiz, elektrik duvarın içinde güvenli, su borularda israf olmadan beklerken, telefon numaralarını yavaş yavaş çevirirken. Bizi eğitmeye çalışır ama biz tembel insanlarız. Ama en azından babam katı bir insan değil, hatta, espri anlayışı olduğunu düşünüyor.

Babam kendi zamanının düşünürlerinin sözlerini alıntılamayı çok sever; Bill Murray, David Letterman, Peter Sellers, *M*A*S*H* dizisinin oyuncuları ve özellikle Woody Allen. "Dünya iki kategoriye ayrılmıştır" demişti; Annie Hall'dan bir şey alıntılamaya çalışıyordu, "trajik ve

acınası. Trajik olanlar engelli, sakat, akli dengesi olmayanlar. Geri kalanımız acınasıyız. Sen kesinlikle trajik değilsin, bu yüzden mutlu olmalısın acınası olduğuna." Sorun şuydu ki ben acınası değildim. Trajik olmadığımı da biliyorum, (bu arada, babam kategorileri de yanlış söylemişti, Woody'ye göre diğer kategori, korkunçtu) fakat yine de asla hayatımın çok acınası olduğunu düşünmedim. Biz küçük bir işçi sınıfı kasabasında, iyi bir orta sınıf aileydik. Annemle babam birbirlerini severdi, abim ve ben ise asla bir şeyler için mücadele etmedik ya da olağandışı bir zorlukla karşılaşmadık. Şanslıydım; biliyordum. Sorun başkaydı.

"Senin sorunun ne?" diye sormuştu babam sekiz numaradan uyandıktan sonra (bileklerimi keskin bir meyve bıçağıyla kesmiştim, yukarı doğru yaklaşık 15 santimetre, iki eşit derin kesik. Hayvan gibi acımıştı ve yatakta uzanmış babamın beni azarlamasını dinliyordum, bilek olayını bir daha denemeyeceğime emindim...)

"Sıkıldım. Hatta sıkıntının genel müdürüyüm." Ne söyleyeceğimi bilmiyordum; komik bulur, hoşuna gider sanmıştım. Banka çalışanlarından birinin söyleyeceği bir şey gibi gelmişti. "Sıkıntı, depresyonun bir başka formudur" dedi. Hangi filmden kaptığını bilmiyorum.

"Sıkıldıysan, bir şeyler yap" dedi annem." Kitap oku, televizyon seyret, yürüyüşe çık. Arkadaşlarını ara. Sıkıldın diye bu yaptığın doğru bir davranış değil."

Bir şeyler yaptım. Defalarca. Ama onlar, aklımda olanla bir değil.

2. Crème De Menthe Eşliğinde Arkadaşlarla Buluşmalar

Issız bir adaya düşseniz ve dört kişi seçme şansınız olsa, kimi götürürdünüz? Ben olsam arkadaşlarımı seçmezdim, ama yine de ıssız bir adadan farkı olmayan bu

yerde yaz mevsiminin her gününü onlarla geçirdim. Etrafta başka insan yok, telefonlarımız çekmiyor, Todd'un beyzbol antrenmanı ya da maçı vardır ve Jodi buraya gelmez. Geriye ben, Ash, Bruce, Darryl ve Vern kalıyor. Bana kıskacı hatırlatan insanlar.

"Gerçek dostlarının kim olduğunu ancak öldüğün zaman anlayabilirsin" demişti bir keresinde annem. Bu söz beni bayağı etkilemişti. Otuz dokuz kere öldüm ama hâlâ bu konuda emin değilim, hatta daha da şüpheliyim. Hayatımın çoğunda, türlü türlü kişiliklerden oluşan aynı ekiple beraberdim. Her birini en azından sekiz yıldır tanıyorum, bazılarını daha fazla. Ortak zevklerimiz pek yok hatta çoğu şey hakkında artık fikir birliğine bile varamıyoruz, ama yine de, bizi birlikte tutan, anlaştığımız birkaç ortak konu var. Ayrıca bu kadar uzun süre birlikte takılmamız, diğerlerinin çoğunu dışlayan, bizi ise izole eden, bir alışkanlığa dönüştü. Birlikte ve kopuk.

Nokta, evimden bir mil uzaklıktaydı, River Road'un altında –aslında kuzeye doğru olmasına rağmen hep aşağı derdik, ama yol da tepeden nehir seviyesine kadar yokuş aşağıydı. Demiryolu rayları ise, yer yer nehrin manzarasını engelleyen bir tümseğin üstüne kuruluydu. Sabahları oraya kadar bisikletle gider, rayların kenarına kadar bisikletleri çıkartır sonrasında çayırlık alana kadar aşağı salınırdık. Yıllar önce çayırlık alanda ufak bir patika açmışlardı, her bahar izini bulmaya çalışır nehir kıyısına kadar bu yolu temizlerdik.

Zamanımızın çoğunu balık tutarak geçirirdik, eğer buna balık tutmak derseniz tabii, suyun içinde hep bir oltamız vardı ama balık tutmuyorduk. Umurumuzda da değildi tutup tutmamak. Aslında oltanın ucunda bir balık olması daha büyük bir dertti. Akşam eve gitme vaktine kadar aynı noktaya gidip, mümkün olduğunca az şey yapmak ve içmek tercihimizdi.

"Balık tutmakla tutmamak arasındaki tek fark nedir biliyor musun?" diye sormuştu Ash. "İkisinden birini yaparken balık tutmamış olmayı dilersin."

Bir sabah hepimiz her zamankinden erken gelmiş ve bir şişe daha şarap getirmesi için Darryl'i beklemiştik. Okulun son haftası bir kasa bulmuş (ya da çalmış), şişeleri gizli bir yere saklamıştı; her sabah bir başka şişeyle geliyor, açmadan önce soğuması için birkaç saat suya bırakıyorduk. Alt tarafı ucuz bir süpermarket şarabı olduğunu biliyorduk ama bizim için sıvı altın gibiydi; sanki şarap içmek bizi geliştiriyor, daha üstün ve zarif yapıyor, bize sınıf atlatıyordu. İkinci günü Ash şarap bardakları bile getirmişti. Çok süslü şeyler değillerdi, ikinci el eşya satışından alınmış düz bardaklardı ama onları dikkatle kullanır, şarabı her bardağa eşit şekilde paylaştırır, talihimiz karşısında hayrete düşmüş bir durumda bu nadide içkiyle dolu kadehlerimizi havaya kaldırıp sallar, büyük bir keyif ve açgözlülükle boğazımızdan aşağı boşaltırdık. Kendimizi daha iyi hissediyorduk, şarap olmadan o günler dayanılmaz olurdu. Bazı günler, kasa kasa içip de sarhoş olmak bir yana, bir şey hissetmezdim ama bir yudumuyla sallandığım günler de oluyordu. "Güneşten dolayı" demişti Todd. Öyle olduğunu sanmıyorum, benden dolayı. Püf noktası ayık olduğu kadar, sarhoş numarası da yapabilmekti. Ne olursa olsun dengeyi sağlaman lazımdı. Farklı hissedebilmek için sarhoş oluyorduk, moron gibi davranmak için değil.

Bir sabah, en son gelen ben olmuştum, herkes oradaydı; Todd bile ender ziyaretlerinden birini yapmıştı Nokta'ya. Kuzey ucunda toplanmışlar, dikkatle suyu inceliyorlardı. Katılmam için bana işaret ettiler, hızla yanlarına gittim. Kıyıda, baharda toplanmış ağaç dallarına dolanmış büyük bir inek ölüsü vardı. Besili kırmızı ve beyaz renkli bir Hereford sığırıydı, beyaz karnı ve beyaz

kafasıyla çalıçırpının arasında uzanıyordu. "Biftek" dedi Ash, "akşam yemeğimiz." Kimse gülmedi. Nehir boyunca bildiğimiz bir çiftlik yoktu. "Belki birisi atmıştır onu" dedi Darryl. Kıyıda oturup suda yüzen büyük gövdeyi incelemeye devam ettik. Kendi başına düşüp düşmediğini merak ettim. Belki çiftliğinden kaçmış, yönünü kaybedip kaybolduktan sonra gece suya düşmüştü; belki de atılmıştı, ama ineğin gövdesi bir insanın sürükleyebileceğinden çok daha büyüktü. Atlamış olabileceğini düşündüm. Belki, kimsenin bilmediği bir yere kargolanmasını, kafasının ve bedeninin tüm parçalarının ayrılmasını beklemeden, yetti artık demiştir.

Diğerleri inek ölüsünün buraya nereden, ne kadar mesafeden geldiği konusunda pek düşünmedi; bu büyük yaratığın nehir boyunca akıntıda sürüklenip bizi bulduğuna sevinmiştik. Kendimizi şanslı sayıyorduk.

İneğin bedeni biraz şişmişti ve suyun içinde derisi yapışkan gözüküyordu. Bacakları kuru dal yığınının arasına gizlenmişti ama acı çekmiş gibi durmuyordu, hatta, hayvan mutlu ve sakin gözüküyordu; açık ağzından su doluyor ve içerideki salyayı çenesinden aşağı döküyordu, sanki aşırı yorucu bir günün ardından uzanıp bir anda uykuya dalmış gibiydi. Vern, ölü hayvanı takıldığı yerden kurtarıp akıntıda yüzmesini izlemek için uzun bir dal aramaya başladı. Darryl gözünü çıkarıp ikiye kesip içinde ne olduğuna bakmak istedi. Todd ve Ash ise öylece bırakmamızı, böylece çürüyüp iskelete dönüşmesini izlemeyi önerdi.

Kocaman, onlarca kilo –belki de birçoğumuzun göreceği en büyük– hayvan cesedi önümüzde, bakmamız, incelememiz, gözlemlememiz ve sınırlı ölçüde de olsa dürtmemiz için kıyıya vurmuştu. Elbette oylamaya sunmak zorundaydık. Herkesin gözü önünde dokunamazdın ve sadece herkes onayladıysa uzun bir çubukla dürtebilir-

din. Kararımızı aldık, ilk amacımız çürümesini izlemekti ve olayın doğal akışını bozmaktan korktuğumuz için mümkün olduğunca dokunmuyorduk. Yara kabuğunu kaşımadan durmak gibiydi bu; bazen kanayacağını bile bile düşünmeden kabuğu kaldırmak zorundasınızdır.

Bruce ona çoktan bir isim vermişti. "Strand*" demişti. "Anladınız?" Ben anlamıştım. Onu orada bırakmıştık; adaşım, günden güne salyasını akıtıyor, sıcak havalarda daha fazla şişiyordu, ta ki köpük ve pislik sızdırmaya başlayıncaya kadar. Vern kamerasını getirmişti ve her gün birkaç dakika aynı noktadan, aynı açıyla çekim yapıyordu; "zavallı bir adamın hızlandırılmış çekimi" adını verdiği bir proje yapmaya çalışıyordu, ama bir türlü beceremedi. Düzenleme yaptıktan sonra bile tam bir karmaşaydı, her karede inek yer değiştiriyor, sihirli bir biçimde oradan oraya zıplıyordu. Ve elbette iyice berbat edip bizim fotoğraflarımızı da ekledi o şeyin içine; benim fotoğrafımı çekmesini istemedim ama bir öğleden sonra beni uyurken yakalayıp videoya eklemişti. Saçma sapan bir şey olmasına rağmen yine de fena durmuyordu ve internete yüklediği ilk gün beş binin üstünde izlenme topladı. Tamamlanmış bile değildi; hâlâ son et parçalarının da kaybolmasını ve iskeletin tamamen ortaya çıkmasını bekliyorduk. "Size Strand'ı ünlü yapacağımı söylemiştim" demişti Vern, şaka yollu.

Vern, ciddi ciddi ünlü olacağını düşünüyordu. Detayları belli değildi ama sonu daima aynıydı: Bir şekilde, bir gün, biri çıkıp kasabaya geliyor ve yeteneğiyle parıldayan Vern'i keşfediyor, onu bir yıldız yapmak istiyordu. Sanki bütün bu anlattıkları şu an oluyormuş gibi konuşuyordu, hatta biri şu anda yolda, buraya geliyordu. Vern'in görünürde bir yeteneğinin olmayışı ya da daha önce kasabaya böyle birinin gelmemiş olması sorun değildi.

* İng. Mahsur kalmak.

"Yeteneğe sahip olmak zorunda değilsin ki" dedi Vern. "En ünlü şarkıcılardan bazıları şarkı söyleyemiyor, en ünlü oyunculardan bazıları oyunculuk yapamıyor ve en ünlü insanların bazıları hiçbir şey beceremiyor, ünlü olmak dışında. Herhangi bir moron ünlü olabilir."

"O zaman sen tam kalifiye olabilirsin" dedi Bruce

"Bu bir bira eder" dedi Vern.

"Hayır, etmez" dedi Bruce.

"Yasağı deliyorsun." Geçtiğimiz yıl ve daha öncesinde birçok yasak kararlaştırmıştık, hatta her şeyi yasaklamışız gibi görünüyordu: fiziksel görünüş hakkında şakalar ("Kontrol edemediğin bir şeyle dalga geçemezsin" diyerek getirmişti Ash yasağı), anneler üstüne şakalar, "gey" şakaları, "ırkçı" şakalar, "seksist" şakalar, hatta kısa bir süre küfretmeyi bile yasaklamıştık, çünkü Todd bir yerlerde küfrün eylemin yerine geçen bir şey olduğunu duymuştu, bu fikir onu yanlış bir yola sürüklemişti. Eylem istiyordu; bunu söyleyen adam da çoğu gece oturup ağzına bir şişe dayamak dışında pek az şey yapan biriydi. Eylemi buydu.

Bir yasağı yürürlüğe koymak için çoğunluğun oyuna ihtiyaç vardı ama yalnızca oybirliği bu yasağı kaldırabilirdi. Gittikçe daha karmaşık hale geliyordu; çok fazla kural, düzenleme, oylamalar ve vetolar. Yasakları yasaklamak için bile bir tartışma yürütmüştük ama sonuç vermedi. Bir arkadaş grubu muyduk yoksa *Shriners** ya da Belediye Meclisi gibi rezil bir topluluk mu, merak ediyordum. Birbirimize moron, idiot ya da aptal diye seslenmeme kararı almıştık. Bir süre önce "bu aptalca" deyişinin kullanımı üstüne bir tartışma bile yürütmüştük. Bu deyiş çok fazla kullanılıyordu (itiraf etmeliyim ki genellikle ben kullanıyordum) ve özellikle söylediği tüm aptalca sözler yüzün-

* Shriners International, 1870'te New York'ta kurulmuş bir mason cemaati.

den Vern, çoğu kullanımda bu ifadenin sonundaki isim oluyordu. Ki kesinlikle aptalcaydı. Hemen hemen söylediği her şey. Todd'un da etrafta çok görünmediği o yaz Vern birçok oylama sundu ve bir sürü aptalca yasak kabul edildi. Moron yasağı, onlardan biriydi.

"Biz bu yasağı kaldırmamış mıydık?"

"Hayır" dedi Vern. "Bruce'un bana bir bira borcu var."

"Yasak ya da değil, sana borcum yok" dedi Bruce.

"Doğrudan sana bir şey demedim."

"Oylama yapmalıyız" dedi Vern

"Ver birayı gitsin."

Bruce birayı uzattı. "Moron olmaya değer, değil mi?" Vern ikinci bir bira istemedi.

Vern, kendi kendine ünlü oluşunu konuşmuyorsa, beni ünlü yaparak ünlü oluşunu anlatıyordu. Benim adıma en büyük planı kendi realite şovumun olmasıydı.

"Nasıl olacak ki bu?"

"Her hafta izleyiciler nasıl ölmeni istediklerini oylayacaklar, sen de en çok oyu ne almışsa onu yapacaksın" dedi Vern.

"Bu dediğin, en fazla iki hafta sürer" dedi Bruce

"Tamam" dedi Vern. "Ya sen bir seri katil olsaydın ama tek bir kurbanın olsaydı: kendin. İddiaya girerim bir tek bu cümleyle bile satarsın bunu."

"Bu diğerinden de kötü. Nasıl işleyecek?"

"Şovun içeriği nasıl olacak bilmiyorum ama" dedi Vern, "Yine de konsepti hâlâ güzel. Detayları onlar halleder. Yani, televizyonda programı olan insanlara bakın, hiçbirinin doğru düzgün bir yeteneği yok. Sen en azından bir şey yapabiliyorsun, kimsenin yapamadığı bir şey. Sana bir program verirlerdi. Bir video hazırlayıp göndermeliyiz, kesin anında teklif alırsın. Ünlü olabilirsin."

"Televizyona çıkmak istemiyorum." Vern'e nasıl açıklayacağımı bilmiyordum ama yapmak istediğim şey ve

bunun için ünlü olmak, doğal olarak, çok çelişkiliydi. Beni bilen insanların sayısını sıfıra indirmek istiyordum, katlamak değil. Yapabilseydim, bütün hatıralarımı silerdim.

"Hadi Adam Strand'ı Öldürelim" nasıl yarışmanın ismi?" dedi Vern.

"Çok neşeli gözüküyor."

"Biraz da eğlenceli olmak zorunda ama değil mi? Yoksa kimse izlemez" dedi Vern.

"Şuna ne dersiniz 'Öl, Adam, Öl'?" dedi Bruce.

"Daha Hızlı, Adam Strand, Daha Hızlı Öl" Vern isim konusunu elden bırakmıyordu. "Ya da şunu da yapabiliriz "Ölmenin 1,000 Farklı Yolu" her seferinde sen olacaksın ama. Los Angeles'a gitmeliyiz."

"Senin adamın buraya geleceğini sanıyordum" dedi Bruce

"Hangi adam?"

"Seni ünlü yapacak olan adam" dedi Bruce.

"Adam'ı kastetmiştim" dedi Vern.

"Bir yere gittiğim falan yok."

"Merak etme hiçbirimizin yok."

Hiçbirimiz ileride bir yerlere gelemeyeceğiz. Ailelerimizin, öğretmenlerimizin, koçlarımızın, arkadaşlarımızın, etrafımızdaki hemen hemen herkesin kesin öngörüsü bu. Kimse olabileceğinden daha fazlası değil, ancak küçük ve alt kademe olsa da gereksiz değil. Ben bunu sorun etmiyorum, ancak Vern, Ash ve diğerleri – hatta Todd bile– aşırı rahatsız oluyorlar. Hepsi buradan gitmek istiyor, olabildiğince uzağa, daha iyi, daha büyük şeyler yapmak için bunu istiyorlar, bunun hakkında konuşuyorlar; fakat aralarında bir tek Todd bunun için çalışıyor. Gerisi sadece konuşuyor.

Nerede olduğumuz fark etmiyor: Nokta'da, köprünün orada, parkta, golf sahasında ya da eğer Todd alabilmişse,

abisinin arabasında, daima aynı şeyi yapıyoruz: İçmek. En azından yapılacak bir iş. Kişisel olarak pek sevmiyorum. Ama kalanımız sarhoş olmak için aşırı hevesli. Benim için gereğinden fazla kontrolü kaybetmek demek. Bir iki şişe benim için ideal, aptallaşmaya gerek yok. Diğerleri olabildiğince hızlı bir şekilde aptallaşmak için uğraşıyor gibi.

Herkes buluşmaya bir şey getirmek zorunda. Kimin çalıştığına bağlı olarak, Todd bazen likör satın alıyor. Biz genellikle bira alırız. Kimse bira alınmasına laf etmiyor, ama eğer sert likörlerden almaya çalışırsanız herkes biraz gönülsüz oluyor. Benim için bir sıkıntısı yok; bira gayet güzel. Kalan herkes ailesinin zulasından bir şeyler çalmaya çalışıyor, genelde vitrin dolabının arkasından birkaç şişe. Archie –herkes Ash'i hatırlamadığımız bir nedenden dolayı bu isimle çağırıyor– daima en kötü malzemeyi getirir: Bailey's Irish Cream, Drambuie, Tia Maria, açılmamış bir şişe Crème De Menthe. The Crème De Menthe artık Todd'a fazla gelmişti. "Daha fazla vitrin arkası ıvır zıvırı yok" dedi. "Eğer getireceğiniz buysa bundan sonra bira almaktan vazgeçiyorum. Adil bir takas değil. Crème De Menthe'ini kendi başına içmelisin Ash. Bütün şişeyi iç ve kendi üstüne kus."

İçerken genelde bu şekilde yürüyordu işler. Maalesef içmezken de. Tabii Jodi bizimle değilse.

3. Jodi'yle Birlikte ve Genellikle Değilken

Herkes doğum günlerinden çekinir değil mi? Özellikle kendi doğum günlerinden. Herhangi bir alakanın olmadığı, ne kontrol edebildiğin, ne de bir şeyin içine doğru itilmek dışında bir başarının olduğu, tarihi ve zamanı rastgele bir eylemi kutlamak kadar anlamsız bir şey düşünemiyorum. Doğum günlerimi hiçbir zaman sevmedim, küçükken bile.

Elbette hatırladığım ilk doğum günü tam bir felaketti. Dördüncü doğum günümden dokuz gün önce, belki buradan daha kötü olarak sayabileceğim nadir bir yer olan Oklahoma'dan taşınmıştık. Ağabeyim Oklahoma'yı hatırlıyor. İstemeyerek de olsa.

Babam üniversiteyi orada okumuş ve birkaç bankada çalışmış ta ki o zamanlar hâlâ öğrenci olan annemle tanışıncaya kadar. Annem aslen Chicago'dan, bu yüzden burada yaşamaya karar verdiklerini söylüyorlar; sözde Norman ve Chicago'nun orta noktası burasıymış, ki aslında değil. Yine de bu konunun açıldığı nadir zamanlar için bir açıklama hazırlamışlar ve hâlâ aynı şeyi söylüyorlar.

Buraya taşındığımızda kimseyi tanımıyorduk, yine de annem benim için bir doğum günü partisi hazırlamış ve mahalledeki bütün çocukları davet etmişti. Belki on tanesi gelmişti. Annemin mutsuz olduğunu hatırlıyorum, daha büyük bir parti beklemişti. Evin arka bahçesindeki döşemeye üç uzun masa hazırlamıştı, üzerinde korsan resimleri olan plastik tabaklar, balonlar, renkli peçeteler, sivri uçlu kartondan şapkalar. Partinin bir teması yoktu, belli ki, garip parti klişelerinin bir araya getirilmiş haliydi. Yanımda oturan çocuk, Matt Boeringer, parti başladıktan on dakika sonra altına işemişti. Tek kelime bile etmemişti parti boyunca. Hâlâ onu görür görmez o koku geliyor aklıma. En azından kendi pisliğini kendine saklamıştı.

Pasta ve dondurmadan sonra, Kaitlyn Douglas bütün korsan resimlerinin üstüne kusmuştu, ki bu da bir bahçe dolusu çığlık çığlığa koşan, öğüren, midesindeki çikolatalı pastayı tutmaya çalışan çocuklara sebep olmuştu. Yine de şimdi birilerinin gelmesini beklerdim, Kaitlyn Douglas (buradan taşınalı epey oldu) bile gelip kusabilir, şimdiki yavan hatta asık suratlarla dolu törenleri biraz değiştirebilirdi. Biliyorum ben de pek yardımcı olmuyo-

rum; ailemi de bu konuda suçlayamam, fakat doğum günlerinin hatırlanmadan geçmesini dilerdim. Annem bunu duymazdan gelecektir. Bu yüzden biz de akşam yemeğinden sonra doğal olarak pasta ve dondurmamızı yeriz ve babam on iki yaşımdan beri değişmeyen pratik hediyesini verir, bir zarf ve içinde benim üniversite giderlerim için biriktirilen paranın hesap özeti.

Doğum günlerinden nefret ediyorum. Tatillerden nefret ediyorum. Takvimlerden nefret ediyorum, hem bir daire hem de düz bir çizgi, bir tekerlek ve bir ok, öğütücü gibi kendi etrafında dönen, aynı zamanda ileri fırlayan, her döngü, her yıldönümü, başarısızlıklarımı hatırlatan her gün, kayıp planlarım, gerçekleştiremediğim hedeflerim ve isteklerim... Günler takvimlerden fırlamamış, ama tek tek sökülmüş, birer birer dizilmiş, ileriye doğru, bütün bunların bitmesini isterken, yere düşmek yerine gökyüzünde dümdüz uçmaya devam eden bir ok.

Bu kasabadaki ilk doğum günümün tek güzel yanı – aslında tüm doğum günlerimin– Jodi ile tanışmış olmam. Aynı mahallede değildik ama Jodi'nin annesine göre, annem doğum günüm için parti malzemeleri alırken onları markette görüp davet etmiş. Doğum günüme gelip gelmediğini hatırlamıyorum –akılda kalıcı bir olay olmamıştı– ama ikimiz de o günün bir felaket olduğunu hatırlıyoruz. Aslında anaokulunun ilk günü tekrar karşılaşmasaydık bu olay da, kayıp tarihin loş gölgesinde unutulup gidecekti.

İlk günü sabahında annesinden ayrıldığı anda ağlamaya başlamıştı ve öğretmen Bayan Bradley, bir şekilde onu benim yanıma getirmişti oynaması için. Ben de bir şeyle oynuyordum; Jodi plastik bir at diye hatırlıyor, bence plastik bir tabancaydı. Her neyle oynuyor ya da ne yapıyorsam, dikkatini çekmiş olmalıyım; sakinleşmiş ve benim yanımda ağlamayı bırakmıştı. O zamandan beri

arkadaşız. Eğer birileri kalbime bıçak dayasa (ki dayadılar), en yakın arkadaşımın Todd olduğunu söylerim, ama aslında Jodi. Beni en uzun zamandır tanıyan o, hakkımda herkesten fazla şey bilir ve kötü alışkanlıklarıma aldırış etmez. Bizimle takıldığı zamanlar hoşuma gidiyor ama genellikle birkaç kız arkadaşını daha kendisine katılmaya ikna edebilirse geliyor. Ve ikna etmesi hiç de kolay değil.

4. Ölüme Âşık Değilim Ancak Kötü Seçeneklerim Arasında En İyisi O (#1)

Daha önce de söylediğim gibi kasabada iki köprü var, birbirlerine birkaç yüz metre uzaklıkta. Eski olanı tamamen demirden, yaklaşık yüz sene önce falan yapılmış ama son beş yıldır kullanılmıyor. Şimdi iskelet gibi duruyor, ne kadar yetersiz olduğunu herkese hatırlatması için kemikleri sallanıyordu. Yeni köprü ise sağlam, ağır, heybetle yükseliyordu, sanki hafifçe kıvrılmış beton suyun içinden çıkmıyor da suyun üstüne oturmuş, savaşmak için hazırlanıyordu. Eski köprü kırılgan, hafif; metal işlemeleri, bırakın bir kenara onlarca sene üstünden geçen binleri, milyonları, tek bir arabayı taşıyamayacak kadar narin gözüküyordu. Şimdi, tıpkı nehir kenarındaki bir tarafa atılmış, gözden düşmüş istimbot gibi. Yıkmaya bile değmez sanırım, ki bu yüzden paslanıp, zaman ya da nehir onu götürünceye kadar, burada unutulmuş ve yalnız, orta kısmı açılmış bir şekilde beklemek zorunda. Senelerce güzel olan şey şimdi hurda olmak için yeterli bile değil.

Nehrin suları çok sığdı. Köprünün orta kısmı yük gemileri, mavnalar ve diğer büyük tekneler için açılıp kapanabiliyordu. Tabii bu sırada trafiğin durması demekti bu, orta kısmın bağlantıları sökülüyor, nehre paralel şekilde dönüyor, teknelerin geçişinden sonra, bölüm tekrar dönerek yerine oturuyor, barikatlar kaldırılıyordu, ardından gergin sürücüler tekrar motorlarını çalıştırıp devam

ediyorlardı. Elbette kimse orta kısımda kalmak istemezdi açıldığında, belki en hızlı zamanında bile yirmi dakika sürüyordu; altından geçen yük gemilerinin uzunluğuna, sayısına ve telefon kulübesinden hallice ofisinde oturan, nehri izleyip ahşap barikatları indirerek nehrin üzerindeki trafiği kesen köprü operatörüyle koordineli çalışmasına bağlı olarak bazen bir-bir buçuk saat. Bu kutuda olmanın muazzam bir meslek olduğunu düşünmüşümdür daima; şimdi kimse oturmuyor orada.

Küçükken, köprünün kapıları kapanıp orta kısmın boşalmasıyla beraber hareket etmeye başladığında, orada olmayı çok severdim. Kenara en yakın araçta olmayı isterdim hep ama sadece bir kere oldu; altı yaşındayken. Hâlâ hatırlıyorum, annemin gaza bastığını, ahşap barikatı kırdıktan sonra nehre uçtuğumuzu hayal etmiştim. Sanırım bunun hakkında ilk kez o zaman düşünmüştüm.

Orta kısmın dönerek açılmasını izlemeye bayılıyordum, bir kapı kadar kolay açılıyordu, sanki kolun kadar hafifmiş gibi, dirsekten kolunu yavaşça doksan derece oynatmak gibi. Çok az insan bu köprü olayından benim kadar zevk alıyor gözüküyordu; onlar için mümkün olduğunca kaçınılması gereken bir bela gibiydi. Sorun şu ki kimse trafik bir daha ne zaman açılacak bilmiyordu, ne bir çizelge ne bir uyarı vardı, eğer yanlış taraftaysanız yarım saat ya da daha fazla beklemek zorundaydınız. İnsanlar araçlarından iner, demirlere yaslanıp sigara içerdi ya da komşularıyla sohbet eder, nehre taş ya da bozuk para fırlatırlardı.

Akşam vaktiydi, erkek kardeşim Michael yolcu, annem ise sürücü koltuğundaydı; arabayla köprü üstünde ilerliyorduk. Babam şehir dışında bir yerlerdeydi, bu yüzden annem bizi nehir kenarına akşam yemeğine götürüyordu. Trafik durduğunda yemekten dönüyorduk. Her şey bir anda donmuş gibiydi. Annem ve abim ön tarafta

karton modeller gibi sessiz ve sabittiler. On beş, on altı araçtan oluşan kırmızı fren lambalarından kuyruk vardı önümüzde. Birkaç araç yanımızdan ters yöne doğru geçti, sonra o yöndeki trafik de kesildi, kalanı karşı kıyıda bekliyordu. En az on beş dakika sessizce oturduk orada, bir ses duyuncaya kadar. Gaipten gelen bir gürültüydü. İlk başta arabanın içinden mi geliyor, dışarıdan mı geliyor emin değildim; ardından sesin içimden geldiğini fark ettim, daha önce duymadığım bir ses, düşük bir uğultu, belki bir insan sesi. Kulaklarımdan değil, içimden, kemiklerimden geliyor gibiydi. Ses yükseldikçe bir kişinin sesi olmadığını anlamaya başladım; belli bir ses olduğuna bile emin değildim; daha çok bir nota gibiydi, bütün bedenimi saran bir nota, içimde yayıldıkça beni şoke eden, garip, manalı bir kükreme, bir beyzbol maçında oyuncunun bir şeyler yapması için tribünlerden gelen kükreme gibi, binlerce bireysel sesin bileşiminden oluşan bir ses ama tam olarak bu değildi; hiçbir şeye benzemiyordu. Daha önce duymamıştım, ama sesi tanımış gibiydim ve ne anlama geldiğini biliyordum. Titreyen bir akort çatalı gibiydim. Biraz rahatlatması için arabanın camını indirdim, belki içimdeki sesin bir kısmını dışarı boşaltır diye, fakat hiçbir şey değişmedi. Israr eden, çağıran, işaret eden bir davet ve bir yalvarıştı.

Aracın kapısını açtım, köprünün kenarına kadar yürüyüp korkuluklardan aşağıya nehre doğru baktım. Eski köprü alçak bir köprüydü, suya yakın, en yüksek noktasında bile nehirden yirmi metre yükseklikteydi. O zaman daha yakın gözükmüştü: sanki aşağıdaki dalgalara uzanıp bir kediyi sever gibi beyaz sırtlarını okşayabilirdim. Ses değişti, şimdi bir hareketti ya da herhangi bir şey için dürtü. Bütün kaslarımın ve düşüncemin köprüden atlamak için hazırlandığını hissedebiliyordum, sanki beni ikna ediyor, gitmem için bedenime ve zihnime dil dökü-

yordu. Korkmuyordum. Suyun yüzeyindeki narin ışıklarla karanlık ve huzur dolu görüntüsü hoşuma gidiyordu. Köprüde olma hissi de hoşuma gidiyordu, soğuk demir parmaklıklar, ayağımın altındaki demir kenarlık. Geriye dönüp anneme ya da Michael'a bakmadım; hızlıca korkulukların üstüne tırmandım, genişliği denge tahtası kadardı, akşam sıçrayışı için mükemmel bir nokta; ben de atladım.

Havanın soğuk ve kuru olduğunu hatırlıyorum; tadı elmalı turta gibiydi. Bu beni susattı. Suya çarpmak için bekleyemiyordum. Ama orasını hatırlamıyorum. Hatırladığım sonraki şey, ertesi gün gözlerimi hastanede açmam. Herkes beni gördüğüne şaşırmıştı.

"Öldüğünü düşünmüştük" demişti annem.

"Ölmüştün" diye ekledi babam.

İyi hissediyordum, uzun zamanadır hissetmediğim kadar iyi, gerçi ailemin orada oluşuna biraz üzüldüğümü hatırlıyorum. Hatırlıyor olmamı ya da hatırlamaya çalışmamı istiyorlardı. Düşünmeme izin veremezlerdi. Hiçbirine cevap vermek istemediğim bir soru bombardımanı. Hiçbir şeyi açıklayamazdım, ama bu yeterli değildi. Ardından doktor geldi, daha çok sorularla tabii, ardından bir doktor daha. On yaşındaydım; benden ne beklediklerini bilmiyordum.

Annem aynı soruları sormaya devam etti, aynı temanın değişik biçimleri: "Neden mutlu değilsin?" "Seni nasıl mutlu edebiliriz?" "Seni üzen nedir?" Keşke ona bunun mutlu ya da üzgün olmakla bir alakasının olmadığını açıklayabilseydim, bu sorular bütün konunun çok uzağındaydı. Hâlâ sormaya devam ediyorlar. Kimse her zaman "mutlu" ya da her zaman "üzgün" değildir, değil mi? Bilmiyorum, geçici şeyler gibi duruyorlar, hava durumu gibi, gelip geçici, hiçbir şey sabit değildir. Bu problemin bir parçasıydı. Hiçbir şeyin bu geçici doğasını sevmiyor-

dum. Genç olmayı sevmiyordum ve büyüyeceğim gerçeğini; kilo alacağım gerçeğini sevmiyordum ya da boyumun uzayacağını ya da en sevdiğim tişörtüme sığmayacağımı veya saçımı kestirmek zorunda kalacağımı, bir gün tıraş olmak zorunda olacağımı, her gün dişimi fırçalamam gerektiğini, bir yerden mezun olup başka biri için uğraşacağım gerçeğini, evden ayrılacağımı, üniversiteye gitmeyi, iş bulmayı, emekli olmayı, ölmeyi. Hiçbiri ilgimi çekmiyordu. Hiç idrak edemedim. Bence, boşverin. Eminim ki dışarıda bunlardan biriyle gayet mutlu olan insanlar vardır, belki hepsiyle birden mutlu olan birisi de vardır, ama bana göre değillerdi. Bir kaya olarak doğmalıydım ya da kutuplarda bir buzul, yerin metrelerce altında asla rahatsız edilmeyecek bir kömür parçası ya da asla keşfedilmeyecek uzak bir gezegende bir molekül, uzayda donmuş, izole, yalnız, varlığından kimsenin haberi olmayan, var olma ihtimalinin bile bilinmediği bir şey. Bu şekilde doğmalıydım ya da hiç doğmamalıydım. Bunu annenize nasıl anlatabilirsiniz ki?

Haber gazetelere hatta yerel haberlere bile çıkmamıştı. Kimse insanlara gözlerinin önünde bir mucize gerçekleştiğini söylemedi. Ölümü Aldatan Çocuk. Mezardan Yükselen Çocuk. Sevecekleri türden bir hikâye gibi gözüküyor, değil mi? Ama kimse tek kelime etmedi. İyi bir şeydi bu. Ailem de ne kadar az konuşulursa o kadar iyi olacağını düşünüyordu. Bir şeylerin ters gittiğini biliyor gibiydiler, bu sadece bir başlangıçtı, sorun dolu bir barajın duvarında ufak bir çatlak. Ağabeyim dehşete kapılmıştı. Benden beş yaş büyüktü ve muhtemelen ucube bir kardeşe sahip olmanın bir sürü soruna yol açacağının farkındaydı. Ve haklıydı da.

Dedikoduların yayılması uzun sürmedi, bütün onuncu sınıflar Michael'a odaklanmışlardı, her söylentinin ardından koridorlarda, sınıflarda ve özellikle so-

yunma odaları ve kafeteryada onu soru yağmuruna tutuyorlardı.

Ağabeyim popüler bir insandı okulda. İyi bir öğrenciydi, atletizm takımında üç sene oynadı ve birkaç okul müsameresinde (*You Can't Take it With You*, *Arsenic ve Old Lace)* başrol oyuncusuydu, yani sessiz kalamayacak kadar göz önündeydi. Yine de insanların susmasını istiyorsa, çenesini kapatmak zorundaydı. Annem ve babam böyle söylemişti: Hiçbir şey söyleme. Sadece birkaç insan annemi köprünün parmaklıklarına koşup, aşağıda karanlık sularda beni ararken görmüştü. İsterik bir şekilde arabanın kornasına abanmıştı ama köprü trafiğinde bu çok rahat açıklanabilirdi. Birçok insan köprü trafiğinde kendinden geçmişçesine korna çalıyordu. Ailem dışında kimse beni atlarken görmemiş gibiydi. Kısaca Michael'ın yapması gereken, hiçbir şey söylememekti, onun yerine, tam olarak ne olduğunu söylemese de bir şeyler yaşandığını kabul edip hastaneye yatırıldığımı, iyileştiğime sevindiğini söyledi. Tabii bu daha fazla dikkat çekti, daha fazla soru üretti. Unutulup gitmesini istemişti. Herkes onunla konuşuyordu ama o yine de popülerliğinin kayıp gittiğini hissedebiliyordu. İşler eskisi gibi olmayacaktı, hepimiz bunun farkındaydık. Bunun bizi bir araya getirebileceğini düşünebilirsiniz, benim, Michael'ın, annem ve babamın daha sıkı bağlanacağını. Onun yerine, daha çok ayrıldık, ilk başlarda çok belli değildi bu, durgun bir suya ufak bir taş atılmış gibi, merkeze yakın ama gittikçe dağılan.

Benim de yardımım oldu tabii bu dağılmaya. Hastanede yatarken, yanımdaki sandalyede abimin oturduğunu hatırlıyorum; endişeli, yalvaran bakışlarıyla, gözleri yaşlıydı. "Hepimiz senin için uğraşıyoruz, biliyorsun" demişti.

Bir süre hiçbir şey demedim, sonra, "Böyle şeyler söyleyince, bu işi tekrar yapasım geliyor."

Yaptıklarımın bencilce olduğunu biliyorum, fakat şeker hastalarının yedikleri konusundaki bencillikleri, kedi veya köpeklere alerjisi olanların hayvanlardan ya da alkoliklerin alkol tüketen insanlardan uzak duruşlarındaki gibi bir bencillikti. Bencil olduğumu biliyordum, bunu düzeltmeye de çalıştım, inanın.

Ağabeyim lisenin bitmesini bekleyemedi. Eminim o dört senenin bütün hayatına bedel olduğunu düşünmüştür. Ayrıldığı zaman, iyi bir sebebi vardı. Ben hâlâ devam ediyorum, bütün çabalarıma rağmen.

5. Sadece Bir Dalga, Su Değil (#2)

İlk teşebbüsümden (eğer başardıysan teşebbüs sayılır mı?) sonra içimden gelen ses ya da uğuldama kaybolmuştu ancak ardında bir boşluk bırakmıştı, bir yoksunluk, onu tekrar isteme düşüncesi. Hepsini geri istiyordum, ses, istek, duyumsama, sıçrayış, düşüş, hepsini. Sanırım, beyzbolda topu sahanın dışına kadar göndermek, yarışı kazanmak, güzel bir şarkıyı dinlemek/çalmak, sarhoş olmak gibiydi; ilk öpüşmenizden ya da ilk defa (muhtemelen her seferinde) seks yapmanızdan sonraki his gibiydi. En kısa sürede tekrar ulaşmak isterdiniz bu duyguya. Aynı şekilde dolmak ve tekrar boşalmak. Nasıl adlandırırsınız bilmiyorum ama, geri istiyordum. Tekrar yapabilecek miyim bilmek istiyordum ama bu sefer son kez olması dileğiyle.

Bu benim bir parçam; bunu biliyorum. Ancak ilk seferinde bundan emin değildim. Beyzbol takımına ilk defa seçildiğinizde saatte 90 millik bir vuruş yaptığınızı düşünün. Tekrar yapıp yapamayacağınızı görmek istersiniz. Ama hep oradaydı, yalnızca ben fark edememiştim.

Bu sefer köprü değil, uçurumdu. Barajın üstünde uzanan yetmiş beş metrelik alan dik bir yamaç halinde yükseldikten sonra Illinois tarafından kısmen görülebilen

nehir manzaralı büyük evlerle çevrili Grand Street'in kenarında bitiyordu. Grand Street yaklaşık bir mil uzunluğunda, on Grand Street iki blok uzunluğunda, yaklaşık bir mildir, River Road'a döner ve uçurum boyunca devam eder. Ama uçurum bazı yerlerde nehrin kenarındaki demiryoluna bakan dik, düzensiz, kayalıklı çıkıntılara, bazı yerlerdeyse daha çok yokuşa dönüşmüş durumdadır. Bu alan yarım mil kadar daha devam edip nehirle aynı seviyeye kadar alçalıyordu.

River Road'un başladığı yerde (ya da kuzeyden nehrin yönünü takip ederek geliyorsanız, bittiği yerde) bir park vardı; girişinde taşlık yolu olan geniş bir bahçe, ardından belki de yüz elli yıldan uzun bir süre burada olan sıralı akağaç ve meşe ağaçlarıyla geniş bir çayır uzanıyordu. Muhtemelen bir zamanlar güzel bir yerdi –insanların piknik sepetleriyle gelip yere serdikleri örtünün üstünde yemeklerini yediği, ahşap bankların olduğu tepenin kenarında yürüyüş yapıp, oturup nehirden aşağı geçen istimbotları izlediği bir yer. Bunların hiçbiri yapılmıyor şimdi. Çayır neredeyse bomboş, bahçe ise birkaç yıldır kapatılmış durumda.

Buralar hayatım boyunca bildiğim yerlerdi, her gün geçtiğim, sıkıcı, amatör bir okul tiyatrosunun kartondan sahne düzeni gibi biçimsiz, tanımlanamayan, yavan ve anlamsız. Fakat hayır, uçurum benim için yeniydi, her bir santimetresi, kenarları ve çıkıntıları yeni fırsatlarla doluydu; keşfedilmemiş bir dünya vardı, bir hikâye, bir film, bir başlangıç ve büyük olasılıkla bir son.

Uçurumun kenarına çit çekilmişti, bir metre uzunluğunda ahşap direkler boyunca uzanan iki sıra paslı kablolar; fakat söylentiye göre daha yüksek bir çit düşünüyorlarmış. Üzgünüm ama sanırım bu söylenti benim yüzümden ortaya çıktı.

Nehri seviyorum. Onun hakkındaki her şeyi seviyo-

rum– yetmiş beş metre yukarıda, uçurumun üstünden izlenebilen manzarasını, güneye doğru kıvrılırken sanki dünyayı ikiye bölüyormuş gibi görünmesini, aşağı doğru, köprüye bakışını, devasa bir canavar gibi hareket ediyor gibi görünmesini, koca bir kütle suyun kayarak ilerlemesini; kışın donmayı reddedip buzu cam keskinliğinde yapraklardan oluşan kuleler halinde kıyıya itişini... Ve şeffaf bir kanal hâlâ ilerliyor. Su neredeyse şeffaf. Bu görüntüyü çok seviyorum. Durgun olduğu zamanlardaki çamurlu bulanık rengini ya da hareketli ve temiz olduğu zamanlardaki koyu mavi rengi ya da baraj kapaklarından aşağı, yine kendisiyle buluşmak ve rahatsız edilmeden denize ulaşmak için dökülürkenki beyaz rengini... Hiçbir zaman aynı değil, değişken; elbette değişken çünkü daima bir öncekinden farklı, eskisinin yerine daima yeni sular geliyor, bir saniye önce orada olan artık yok; her ilkbaharda nehrin yatağından taşıp kıyısındaki şehirlerin alçak kısımlarını basması, çok yaklaşmamamız için uyarı niteliğindeki sık sık yükselen sel suları, yıllık bir ritüel halinde kendini temizleyip çamur, kum ve kendi çöpümüzü bize geri vermesi; neredeyse bir insan büyüklüğünde, nehrin dibinde yaşayan, yakalanmayacak kadar zeki ve yaşlı, ancak gözlemekle yetinebileceğiniz kedibalıkları hakkındaki efsaneleri seviyorum; hatta baharda ve sıcak yaz aylarında yükselen berbat kokusunu bile seviyorum; bünyesindeki pisliği bir örtü gibi bir süre gizleyişini seviyorum.

Suyu izlemeyi ve yükselip alçalan, bir anlığına var olup ardından tekrar nehrin parçası olan milyonlarca dalgayı düşünmeyi seviyorum. Nehri oluşturan milyarlarca damla suyu düşünmeyi seviyorum; tek bir damlanın görülmemesine hatta fark bile edilmemesine rağmen hepsi orada, beraberce Minnesota'dan Louisiana'ya ulaşmaya çalışıyor, yolda bir kısmını kaybediyor bir kısmını

geri kazanıyor ama nehir onları yol boyunca ittirmeye devam ediyor, nehrin gücüyle birlikte evleri, binaları, hatta bütün kasabaları yıkabilecek, bütün o damlaların muazzam ağırlığı.

Eskiden, köprüden yukarı ters yöne sert akıntılar varmış, tam o nokta nehre dair sevmediğim tek şeyin inşa edildiği yer: baraj. 1913'te yapılmış ve nehri kontrol eden yüz yirmi kapakla beraber zamanında dünyanın ikinci en uzun barajıymış; Nil Nehri üzerindeki Aswan Barajı en uzun barajmış. Evini sel sularında kaybettikten sonra bir Missouri çiftçisinin de dediği gibi "Bilmeniz gereken tek şey var: Nehir elbet istediğini yapacaktır."

İlk seferi doğaçlamaydı, içimde sel suları yükselmiş beni arabanın dışına ve korkulukların üzerine itmişti, fakat ikinci sefer önceden planlanmıştı. Köprüden atlayışımı düşündüm, hastanenin zemin katında uyanışımı ve bu ikisi arasındaki boşluğu düşündüm. İki haftadır hemen hemen her dakika bunu düşündüm, tekrar yapıp yapamayacağımı merak ediyordum, ancak bu sefer daha iyisini. Bir tesadüf olmalıydı, tıpkı uçaktan düşüp de yaşayan insanlar ya da art arda üzerine yıldırım düşüp de yaşamaya devam edenler gibi, tüyler ürperten şeyler. Belki de suyla ilgiliydi. Dediklerine göre atlayıştan kurtulmamayı kesinleştirmek için yerden yaklaşık otuz metre, sudan da yaklaşık altmış metre yukarıda olmalıymışsın. İhtiyacım olana sahiptim, yetmiş beş metre yükseklikte bir uçurum ve otuz metre bile olmayan bir köprü. Kafamda dönen bu teoriyi çürütmek için, denemeliydim.

Parkın içinde koşturup kovalamaca oynuyorduk. Oyunu Todd uydurmuştu, bir çeşit gece bekçisi oyunu, iki eşit (aşağı yukarı) gruba ayrılıyordunuz; bir grup diğerinden otuz saniye önce koşmaya başlıyordu ve ikinci grup kaçanları yakalamaya çalışıyordu. Parkın sınırlarını terk etmek yasaktı ve ilk gruptan biri hava kararıncaya

kadar yakalanmazsa birinci grup kazanıyordu, eğer bütün üyeleri yakalanırsa ikinci grup kazanıyordu. Akşama kadar deliler gibi koşmak için güzel bir bahaneydi. Çalılıklarla kaplı uçurumun kenarı teknik olarak hâlâ parkın içine dahildi ancak kuralların dışındaydı, fakat yine de kimsenin görmediğine emin olur olmaz oraya doğru koştum. Ufak bir çalının altında hava kararıncaya kadar gizlendim. Muhtemelen bir saatten fazla sürmüştü ancak bana sadece birkaç dakika geçmiş gibi gelmişti. Köprüden atlayışımı düşünüyordum, nasıl hissettirdiğini hatırlamaya çalışıyordum, ayaklarımın yerden kesilişini, suya düşüşümü, bacaklarımı ve kollarımı ittiren rüzgârı, havanın taze ve kuru tadını. Sanki benimle beraber ardımdan düşen bir kamera varmış gibi kendimi izlemeye çalışmıştım, gördüklerimi hatırlamaya değil... Bu sefer farklı olacak gibiydi: Su yoktu, yalnızca kayalık zemin ve demiryolu, şanslıysam üstüne düşebilirdim. Ve bu sefer daha yüksekteydim, köprünün en az iki katı. Sonuç olarak, aynısı değildi, ama farklı da değildi.

6. Nokta, Köprü ve Mormon Sineği* Salgınının Ortaya Çıkışı Ve Troy Liddell

Nokta'da çok uzun süre kalmış, öğleden sonra sıcağın altında çok fazla şarap içmiştik ve acınası durumdaydık. Kimsenin tekrar bisikletlere binip, akşam yemeğinde annelerimizin hazırladığı zırva şeyleri yemek için, eve giden tepeyi tırmanası yoktu. Hepimiz arayıp onlara akşam yemeğine gelemeyeceğimizi haber verebilirdik ama Nokta bunun için bir yüzyıl gerideydi, kalkıp işe koyulmak yerine biz de oturup ve yapmamız gereken şey için şikâyet etmeye başladık.

"Tam şu anda şu inekle hayatımı değiştirirdim" dedi Vern.

* Amerika Birleşik Devletleri'nde, mayıs sineğinin halk arasındaki adı.

Vern ismini Bruce vermişti. Doğduktan sonra ona verilen isim Sterling'di, babasının en sevdiği aktör Sterling Hayden anısına, ancak kimse onu asıl adıyla çağırmıyordu. Onun adı Vern'di. Bruce bunu kendine has yollarla Sterling'den türetmişti: Parlayan gümüşü çağrıştıran Vern.* Bruce için gayet mantıklıydı.

Vern hayatında hiç Sterling Hayden'ın oynadığı bir filmi izlemediğini söyler biz de onu hep düzeltiriz. "Hatırladın mı? Michael Carleone'in kafasından vurduğu adam."

Bunun ardından hatırlar.

"Neden baban sadece kafasından vurulan bir aktörün ismini sana vermiş ki?" diye sormuştu Ash.

"Tek oynadığı film o değil ki, bir sürü var."

"Nereden biliyorsun ki, az önce söyledin hiçbir filmini izlemediğini" dedi Todd.

"Belki her filmde kafasından vuruluyor. Belki adamın bütün kariyeri bu."

"Belki" demişti Vern. Konuşmayı bitirirken hep "belki" derdi. Kimse Sterling Hayden hakkında konuşmak istemiyordu zaten; Vern'in babası bile onu hiç konuşmazdı, oğlunu da Sterling diye çağırmıyordu zaten. O da bizim gibi Vern'i kullanıyordu. Ve geri kalan herkes.

"Dr. Strangelove'da oynuyor." Bunu biliyordum. Bildiğim çok az filmden biriydi. Babam bu filmden replikler savurmayı severdi: "sakat bacak", "bunun saçımızı bozmayacağını söylemiyorum", "değerli vücut sıvıları" ve en sevdiği "Bir dünya fuarına, bir pikniğe ve bir rodeo şovuna gittim yine de duyduğum en saçma şey bu." Birkaç yıl önce bana da izletmişti. Komik bulmuyordum ama yine de şişman kovboyu sevmiştim, için de genç bir Darth Vader yatıyordu. Sterling Hayden filmde Üçüncü Dünya Savaşı'nı başlatan psikozlu bir hava kuvvetleri generalini

* "...ver from silver from sterling silver." (ç.n.)

oynuyordu. Kafasından vurulup vurulmadığını hatırlamıyorum.

"Evde annemin yaptıklarındansa, o ineği yemeyi tercih ederim" dedi Ash.

Ayağa kalktım ve dünyanın beni tekrar aşağı çektiğini hissettim. Bacaklarım çok zayıftı, bırakın o aptal bisikleti sürmeyi, yanına kadar yürüyebileceğimden bile emin değildim. "Ben gidiyorum. Kimler geliyor benimle?"

"Burada kalsak olmaz mı?" dedi Vern. "Eve gitmesek; hatta köprüye de gitmeyelim."

Aslında iyi fikirdi –gerçekten iyiydi– ama yine de gittik. Her zaman yaptığımız şeydi.

Akşam yemeğinden sonra köprüye biraz oyalanarak gittim, evlerin etrafında ve Grand Street'teki uçurumun orada dolanarak, gelip gelmeyeceğini sormak için Jodi'yle konuşarak, her zamanki gibi geç kalacağını söyleyen Todd ile mesajlaşarak. Yine de ilk varan ben olmuştum.

Görünürde bir tek ben, melek ve siyah, ince kanatlı karides gibi mide bulandıran görünüşleriyle bu yazın ilk Mormon sinekleri vardı. Hemen hemen her yaz milyonlarcası nehirden çıkıp bir gün boyunca etrafta uçuşan, bir sonraki sezon için çiftleşip, sonrasında ölen böcekler; ancak her tarafa ölen, evlerin üstüne, kaldırımlara, ağaçlara, yollara köprülere. Kokuları çürümüş balık gibiydi ve yollarda toplu halde ölüleri birikiyor, tehlikeli kaygan noktalar yaratıyordu. Burlington'dan gelen bir habere göre çok nemli ve sıcak bir yaz mevsiminde yaklaşık iki buçuk metre yüksekliğinde bir yığın Mormon sineği toplanmıştı yollardan. "Siyah kar yağışı" demişlerdi. Eski köprü, buz kadar kaygan ve tehlikeli olabilen sinek ölüleri yolda toplanmak yerine tekrar nehre düşebilsinler diye demir ızgaralardan inşa edilmişti. Beton iskeletiyle yeni köprü ise yazın sıcağında yoldaki pisliği süpürebilmesi için kar küreme aracına ihtiyaç duyuyordu.

Küçükken büyükçe bir pano alıp Mormon sineklerinin arasında sallardık, çünkü eğer isabet ettirebilirsek baloncuklu paketleme naylonları gibi ses çıkarırlardı. Milyonlarcası etrafta uçarken yeterince geniş bir panoyu güçlü bir şekilde sallayabilirsen o sesten yüzlerce elde edebilirdin.

Oturdum ve diğerlerinin gelmesini bekledim, aniden, çok ayık ama aynı zamanda hoşnut bir halde köprülere bakmaya başladım. Benim köprülerime.

Amerikalılar, diğer toplumlara oranla genelde beyinlerini uçurmayı tercih ediyorlar ancak dünyada en çok intihar edilen on noktadan beşi köprüler:

10. Jacques Cartier Köprüsü; Montreal, Quebec
9. Auroroa Köprüsü; Seattle, Washington
8. Eiffel Kulesi; Paris, Fransa
7. Colorado Köprüsü; San Diego, California
6. Prens Edward Viyadüğü; Toronto, Ontairo
5. Clifton Köprüsü; Bristol, İngiltere
4. Beachy Head; Doğu Sussex, İngiltere
3. Niagara Şelalesi; New York/Ontairo sınırı
2. Golden Gate Köprüsü; San Francisco, California
1. Aokigahara Ormanı; Fuji Dağı, Japonya

On mekândan dokuzu atlayış içeriyor. Hiç fena değil, ama ben kendi köprülerimi seviyorum. İkisini birden. Hangisinin daha iyi olduğunu bilmiyorum: Köprü, su ya da düşerken hissettiğim hava.

Keşke yeni köprüyü inşa edilirken görebilseydim, ayaklarının ilk nehre gömülüşünü, metre metre uzayarak boş havanın yerini dolduran otoyolu, güneye doğru hafif kıvrımını, birinin kenarlardan ve ucundan baktığı zaman fark edebileceği ancak arabayla geçerken hissedilmeyen bombesi. Ama ben köprüyü yalnızca atlarken hatırlıyorum, büyük bölümü tamamlanmış, zamanında büyük iş

çıkarmışlar. Açıkçası, köprünün yapılışını hemen hemen hatırlamıyorum. Orada değildi; sonra birden, sanki başından beri hep oradaymış da ben fark etmemişim gibi, üstünden geçen arabalarla, ortaya çıktı.

Yeni köprü eğer akılcı bir verimlilik ve zarafet ise, eskisi bir metanet timsali, bir köprü ne ise onun kaba doğası; gözüken bütün parçalarıyla kullanışlı bir nakil aracı: kaynak yapılmış metal, parmaklıklar ve köşeler, ilk görevi olan araç trafiğini durdurup, kömür ya da mısır ya da Mississipi'den aşağı her ne varsa taşıyan mavnaların geçmesi için açıldığı zaman, orta kısmındaki çok az kişinin takdir ettiği mekanik aksam. Şimdi tamamen kullanışsız duruyor, ben hariç herkes için kullanışsız. Benim için orada diye düşünüyorum bazen, benim köprüm.

Suda davetkâr bir şeyler var, bir gölet, ufak bir akıntı ya da nehir olsun, yakından ya da uzaktan bakıyor olsan da. Suyun görünüşünü seviyorum, uzak yabancı bir dünya gibi oluşunu veya bir ayna gibi yansıtmasını. Her bakışta farklı ve her seferinde dikkatinizi çekiyor. Nehrin suları çirkin sanırım, gün içinde kahverengi, gri renklerde ama yine de kara parçasından iyidir. Ben geceyi tercih ederim, çamurlu kahverenginin koyu siyaha dönüştüğü zamanı. Su, özellikle köprüden, tek parça halinde hareket eden, katı bir karanlık kütle gibi gözüküyor, sanki etrafta sinsice dolaşan bir gece hayvanı.

Bazen hava bir hayvan gibi kokuyor, özellikle nemli yaz gecelerinde üstünüze biniyor. Diğer zamanlarda yanan bir ıslak havluyu koklamak gibi kesif ve rutubetli; kalan zamanlarda ise sizi aşağı çekiyor, sıcak ve ağır kollarıyla köprüden aşağı. Kışları ise donmuş bir kılıç kadar keskin, aldığınız her nefes batıyor ya da nehirden aşağı kamçılayarak esiyor, barajın üstünden gelen rüzgâr itfaiye hortumundan çıkan tazyikli su gibi köprünün üstünde sizi uçuruyor, lüzumsuz bir ittiriş için oldukça hevesli. En

güzel gecelerde ise demir köprünün hemen üstünde duruyor, ben atlamayı beklerken, fırtınadan ya da bir kasırgadan önce nasılsa öyle kokuyor; sakin, beklentiyle dolu bir ağırlıkta, tekinsiz, heyecan verici, temizleyen bir hava, taze ve yeni şeyler vadeden.

Öldüğünüzde dünya mükemmel bir yer. Hiçbir problem yok, ne acı ne üzüntü, ne mide bulantısı, ne hastalık, ne rahatsızlık; ya da hayal kırıklığı, utanç, hüzün ihanet, sıkıntı da yok; hiçbir şey kazanılmış veya kaybedilmiş değil, hiçbir şey ziyan olmamış ya da hiçbir şey istenmiyor, söylenecek bir şey ya da söylenememiş bir şey de yok, hiçbir şey anımsanmıyor, hatırda kalmıyor ya da hatırlatılmıyor, kalan hiçbir şey yok. Hiçlik hiçlik olarak kalıyor; her şey sessiz ve sakin. Mükemmel. Belki de cennet budur, mükemmel bir hiçlik, ilk nefesinizden önceki temiz halinize geri dönünceye kadar her şeyi boşaltmak, her şeyin dingin eksikliği. Belki bir yer dahi değildir, ama orada bulundum, birçok kez seyahat ettim. Neye benzediğini biliyorum. Oradayken dünya mükemmel bir yer. Ya da siz mükemmelsiniz de dünya aynı kalıyor.

Nehir, köprü ve melek. Bunlar benim için neredeyse mükemmellik demekti, üçü birlikte barajın altında toplanmış benim için kutsal teslisi oluşturmuşlardı, ama uçurumdan aşağı bakıldığında nehir barajın da üstündeydi ve bu da benim için mükemmellik demekti. Işığa bağlı olarak nehir, yeryüzünde açılmış gümüşi bir yarıktı, sıvı altından bir patika, kirli bir kızak izi, konforlu bir pislik çukuru, geceleri ise samanyolunun yeryüzüne düşmüş ufak bir kesiti, düz asfalt bir yol, karanlık bir meditasyon, uçurumun üstünde bana bakan derin bir çukur. Uçurum ise aşağıdaki, popüler olmasa da genelde sevmediğim ve istemediğim insanların ziyaret ettiği baraja kıyasla, rahatsız edilmeden, diğerlerinden uzakta, izole bir yer arayanlar için yeterince uzun ve ağaçlıktı. Bir yanım tümünü

yalnız bırakmayı isterken diğer yanımsa diğerlerini uzak tutmaya devam etmek için daima geri dönmeyi sürdürmemi istiyordu.

Diğerleri dediğim şey serserilerdi, kasabanın güneyinde yaşayan beyaz aşağılıklar. Lisede korkulan üç dört kişiden biri olan Troy Liddell liderleriydi. Genelde kavga çıkarmaya bayılır ve kazanırdı. Tehditkâr bir görüntüsü yoktu; uzun ince ve biraz da ahmak görünüşlüydü, neredeyse bir çizgi film karakteri gibi. Ama hiç de göründüğü gibi değildi, korkutucuydu; tehditleri, dayakları ve emredilse uçak bile kaçırabilecek kadar kendisine sadık görünen ufak bir serseri grubuyla beraber, çoğumuzun korkudan altına sıçacağı türden mahalli bir teröristti. Bir çakal gibi görünüyordu ve ince kolları ve bileklerini sağa sola savurarak öyle bir dövüşüyordu ki, kaybedeceği hiçbir şey yokmuş gibiydi. Okuldan önce bir arabanın tepesine oturur, gelen geçene sorular yöneltirdi. "Ot içiyor musun?" Evet dersen dayağı yerdin; hayır desen de değişen bir şey olmazdı. Bir sebebi ya da bir düzeni yoktu; sadece Troy'un espri anlayışıyla alakalıydı ve o günkü ya da geceki merhametine bağlıydı.

Troy ve adamları, ki çoğu Troy tarafından dövülmektense onun grubuna katılmış birinci sınıf öğrencileriydi, sağda solda sürtüp bela aramayı severlerdi. Kavga için serserilerle dolu eski bir minibüsü vardı Troy'un, Main Street üzerinde bir aşağı bir yukarı gezer, kavga isteyen birini arardı ya da istemeyen, o anki ruh haline ve ne kadar içtiğine bağlı olarak.

Main Street'in güney ucunda dönüş yapılan yer, araçların toplanıp trafiği izlediği Holiday Inn otoparkıydı. Cadde buradan sonra ikiye ayrılıyordu, bir ayağı köprüye yaklaşan araç trafiğine karışırken diğer ayak (genelde kimsenin kullanmadığı) tepeden aşağı, heykelin, istimbotun ve bizim bulunduğumuz yere iniyordu. Burası

çoğu zaman bize aitti ancak buraya gelenlerden biri de Troy'du. Ekibiyle beraber çoğu zaman minibüsün içinde ya da istimbotun orada takılırlardı ama heykelin yanına da geldikleri olurdu. Biz de yavaşça uzaklaşır, köprünün altına ya da tepeye, daha kalabalık ve güvenli olan otoparka giderdik veya çok nadir de olsa, Crème De Menthe ya da elimizde olan bir başka korkunç likör ikram ederdik Troy ve tayfasına. Hiç reddetmezlerdi.

Troy Liddell son sınıfı ikinci kez okuyordu. Söylentiye göre Troy bilerek sınıfta kalmıştı çünkü babası onu mezun olunca orduya yazdırmakla tehdit etmiş, bu yüzden on sekiz yaşını doldurunca kadar lisede kalmaya karar vermişti. Buna inanmıyordum. Aptal ve tembel olduğundan sınıfta kalmıştı. Elinde olsa yine sınıfta kalırdı. Bunun yerine hapse girdi ya da ıslahevine ya da başka bir yere, her neyse.

Troy'un babasının ne yaptığını bilmiyorum, iş düzeni hakkında kimsenin bir fikri yoktu. Herkes onun bir ayyaş olduğunu söylüyordu, benim gördüğüm zamanlarda da (iki kez) sarhoştu. İlki bir kış günüydü. Parkta futbol oynuyorduk. Aşağı yukarı yirmi santimetre kar vardı, hoşumuza gidiyordu, sert, yorucu, az sayılı bir oyun oluyordu. Bir noktadan sonra ufak bir tepenin ardından kartopu bombardımanına tutulduk, sahayı terk edip biz de karşı saldırıya başladık. Kartopu atanların Troy Liddell ve tayfası olduğunu bilmiyorduk. Bunu fark ettiğimiz anda zaten atışlarımızın sıklığı ve hedefi bulma oranı azaldı. Kimseyi vurmamak bizim için daha iyi olur diye düşünüyorduk, onlar da bizim gibi bir gruptu ama, çakallardan oluşan. Nihayetinde kartoplarıyla bizi dövmekten yorulup atışlarını durdurdular, biz de oyunumuza geri döndük, birkaç sayı sonra tekrar başladılar. Aniden bir kamyonet onların tepesinin yanı başındaki yolda fren yaparak durdu. Sanki hep orada saklanıyormuş gibi du-

ran bir adam kamyonetin arkasından atlayıp tepeye doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Troy'u saklandığı yerden fırlayıp bize doğru koşarken gördük, arkasından kovalayan bir adamla birlikte. "Koşsan iyi olur" diye bağırıyordu adam. "Yakaladığım gibi seni geberteceğim." Dağınık siyah saçlarının üzerine yerleştirilmiş bir bere, soğuktan kızarmış bir yüzü vardı ve dahası–ayıkken bile alkol kokusunu alabiliyorduk. Kısa, iriyarı bir adamdı, bacaklarını iki yana açmış, karın üstünde, ince bacaklarıyla karı kırbaçlayarak koşan çakal oğlunun aksine, bata çıka sallanarak ilerliyordu. Tepeden aşağı doğru yanımızdan koşarak geçtiler, ikisi de derin karda sık sık düşüyor, beyaz bir hayalet gibi doğrularak koşmaya devam ediyorlardı, her kalkışlarında üzerlerindeki kar, dağılan bir bulut gibi uçuşuyordu.

"Kim bu adam?" diye sordu Todd.

"Troy'un babası" dedi Ash.

"Yolu koşsaydı, yakalayabilirdi" dedi Bruce, mantıksız bir olaya mantıkla yaklaşarak.

Kamyonetin, baba oğulu bırakarak gittiğini fark ettik, belki de farklı bir yoldan dolanmıştı. Hiçbir zaman öğrenemedik, zaten on beş dakika sonra bu olayı umursamıyorduk bile. Bay Liddell'in, oğlunu yakalamış olmasını ve vaat ettiği üzere öldürmesini umduk ya da en azından Troy'un bizi dövdüğü gibi dövmesini. Ancak Troy'un yediği dayağın daha fazlasını bizlerden çıkaracağından da şüpheliydik. Ve ertesi sabah okulun dışında bir başka noktaya tüneyip oradan geçen birine aptalca sorular sorup yakalayıp dövene kadar kovalayacağından emindik. Tabii bunlar Troy on sekizine girmeden önceydi. Artık kavgalara kendisi katılmıyordu. Onun yerine işi halledecek ufak bir kabadayı çetesi vardı. Yeterince tatmin edici olmadığını düşünüyorduk, yine de daha konforlu olduğu da yadsınamazdı.

7. Kardeşler Çetesi

Hiçbirimizin kız arkadaşı yoktu. Gerçi, Ash daima, bir kız arkadaşı olduğunu iddia ederdi. Asla liseden biri olmazdı tabii, hep bizim bilmediğimiz bir kız, "nehrin öteki yakasından bir kız" (Illinois? Missouri?), olabildiğince detaylı olmaya çalışıyordu. Missouri'den birisiyle görüştüğünü kabul edecek çok insan yoktu.

Ve Ash tavsiye vermeye bayılırdı. Genelde seks deneyimleri üstüne. "Kadın üstteyken, asla dik oturmasına izin vermeyin. İsteyecektir ama izin vermeyin. Biraz eğildiğinden emin olun. Gerekirse ensesinden yakalayın."

"Hangi üstteki kadından bahsediyorsun? Anan mı?" dedi Vern.

"Bu, bir bira eder" dedi Ash.

"Hayır etmez. O yasağı kaldırdık" dedi Vern. Doğru olmadığını biliyordu. Ash daima yasağın sürmesi için oy verirdi kendi annesini korumak için. Vern bir bira borçlandı. Bir şey söylenmemesini sağlamak zordu; Ash'in annesi hakkında söylenecek çok şey vardı. Nerede Amerikalıların ne kadar şişman olduklarını gösteren, kadınların belleri, uylukları ve kıçlarıyla dolu videolar varsa, Ash'in annesi oradaydı.

Açıkçası çok da umursadığımı düşünmüyorum, ki annesi de acınası, bir domuz kadar şişmandı. Suratı karnabahara benziyordu, pörtlek, soluk ve ekşi. Grupta katlanamadığım tek ebeveyndi. Hiçbirimiz katlanamazdık. Bizi açıkça küçümser, asla evinde görmek istemezdi. Orada olduğumuzda da birkaç defa laf sokmadan duramazdı. Bir keresinde ayaklarımı kahve sehpasına uzattığımda –Ash annesinden bir saniye önce odaya gelmişti– annesi "Bunu yapan son çocuğun bacaklarını kesmiştim" demişti ve Allah korusun sizi bir şeyler yer ya da içerken görürse haliniz dumandı. "Bunu hesabına yazıyorum" diye yapıştırırdı. Şaka yaptığını düşünebilirsi-

niz ama Ash'e bizi bir daha eve getirmemesini söylediği bir gerçekti. Oğlunun daha iyi arkadaşlar edinebileceğini düşünüyordu. Yapamayacağını söylemek isterdim. Bizler de oğlunun olabileceği kadar iyi kişilerdik. Ve inanın bu duruma üzülüyorduk.

8. Yanıyorum (#15)

Lisede bir kural vardır: Eğer ebeveynleriniz hafta sonu şehir dışına çıktıysa parti vermek zorundasınız. Bu bir seçenek ya da bir lütuf değil, bir zorunluluktu. Michael üçüncü sınıftaydı biz parti verdiğimizde. Ekimin ilk hafta sonunda annem ve babam Chicago'ya gitmişler, evi bize bırakmışlardı. Michael bunun bir sır olarak kalması gerektiğini biliyordu ama bu konuda berbattı. Annemler bize salı günü söylemişlerdi ve perşembe günü geldiğinde herkes öğrenmişti ve cuma günü herkes cumartesi akşamı Michael'ın vereceği partiyi konuşuyordu. Michael hayatında hiç parti planlamamıştı, hiç de istememişti, ama yine de olacaktı. Aileniz şehir dışına çıktığı zaman ödemeniz gereken bir bedeldi bu.

Ev sahibinin herkesin partiye gelmesine izin vermek ve onlara bira sağlamak dışında yapması gereken pek bir şey yoktu; hatta her gelenden bira için para toplayabilirdiniz. Partiler genellikle şehir dışında, nehir kenarında ya da açıklık bir alanda olurdu; daha vahşi şeyler sadece çocukları değil yetişkinleri de kilometrelerce uzağa çekebiliyor gibi duruyordu. Genelde kavga çıkardı, birileri biranın parasını ödemezdi, hatta bazen bira varilini çalıp arabayla kaçarlardı. Sonra hava koşulları vardı; insanlar yağmurun altında ya da soğukta beklerlerdi. Bu yüzden eğer bir ev, sahipleri tarafından korumasız bırakıldıysa bu büyük bir olaydı. İstisnasız çoğu kişi gelirdi. Elbette genellikle parti sahibi ailesi tarafından yakalanırdı; ayık olarak gelip çoğu zaman sarhoş olarak çıkan yüzlerce li-

seli genci eve fark ettirmeden getirmek imkânsızdı. Komşular fark ederlerdi, hatta bazen polis çağırırlardı. İyi bir şey çıkmayacağı kesindi ancak yapılabilecek başka bir şey de yoktu. Michael hiçbirine niyetli değildi ama bunun için çok geçti. Ona sorulmadan karar verilmişti bile.

Köşede, kenarları uzun çalılar ve fidanlarla çevrili geniş bir arka bahçesi olan bir evimiz vardı. Ve cumartesi saçma mevsime rağmen sıcak bir gündü. Michael eğer insanlar gelecekse, evin içine girmeyip arka bahçede takılmalarına karar vermişti. Arkadaki verandanın üstüne kurması için arkadaşlarından birini varil almaya göndermişti, bodrumdan birkaç katlanır sandalye çıkarttı. Verandanın üstünde bile kimseyi istemiyordu ama bu fazla olurdu. Ön kapıyı bütün gün kilitli tuttu ve ilk "misafirler"in ardından arka bahçe kapısını da kilitledi. Ben de onunla beraber çıktım. İlk lise ev partimi kaçırmak istemiyordum.

İlk biramı içtiğimde saat nerdeyse on olmuştu. Todd ve Ash o zamana kadar gitmişlerdi. Michael bir ara bizi içeri gönderip kilitleri açan ya da, sanırım, duman olup anahtar deliğinden giren birileri var mı diye evi devriye gezmemizi istemişti... Dokuza doğru, Michael da umursamamaya başlamıştı. Sarhoştu ve eğleniyor gözüküyordu. Endişelenmesi gereken bir insan dışında herkes dışarıdaydı. Ash'in aptalca şakalar yapmak gibi kötü bir ünü vardı: ecza kutusundaki bütün ilaçların içini boşaltmak, yatakların içine bir şeyler sokmak (donmuş yiyecekler favorisiydi), televizyon kablolarını sökmek, saatleri değiştirmek, kısacası aile eve döndüğünde açıklama gerektirecek embesilce şeyler. Yaptığı en kötü şey Claire Vandever'ın evinde buzdolabının fişini çekmekti. Neredeyse bir inek büyüklüğündeki etin bozulmasına yol açmıştı. Ash şakanın muhteşem olduğunu düşünüyordu, fakat bu şakaları yapmasına daha yıllar vardı; o gece yal-

nızca bir kutu mısır gevreğini Michael'ın yatağına dökmekle yetinmişti. Ciddi bir şey değildi, Michael sarhoş ve bitmiş bir halde yatağa döndüğünde ufak bir nüans o kadar. Ve eğer bir kızla döndüyse daha komik diye düşünmüştü Ash. Ertesi sabaha kadar ben de bilmiyordum ve Ash'i de ele vermedim. Michael'a bunu dert etmemesi gerektiğini söyledim. Uğraşması gereken büyük bir dağınıklık vardı.

İlk biramı bitirdiğimde hava bayağı soğumuştu. Michael kimseyi içeri almak istemediğinden arka bahçede ateş yakmıştı, herkesi ateşe ve biraya yakın tutacağını düşünüyordu. Hâlâ bir sürü bira vardı ve birileri gidip bir fıçı daha getirmişti, yani termometre biraz güneye indi diye kimsenin partiyi dağıtası yoktu.

İlk başta ufak bir ateş yakmıştık, yavaş yavaş tutuşmuştu. İnsanlar araçlarından yakacak şeyler getirmeye başladılar: kâğıt, dallar, kartonlar, yakılabilecek her şey... Böylelikle ateş bayağı yükselip genişledi. Yine de yeterli değildi. Arabalarla gidip daha fazla yakacak aramaya çıktılar ve ahşap panellerle, manav dükkânının arkasından toplanmış karton panolarla döndüler. Birisi parktan getirdiği bir piknik masasını attı ateşin ortasına. Arka bahçe bir anda cehenneme dönüştü, dev bir şenlik ateşi etraftaki bütün idiotları çağırırcasına yanıyor, sessiz bir partiyi sınır tanımayan bir çılgınlığa dönüştürüyordu.

Elbette en kötüsü Troy Liddell'le başladı. Çimlere kadar kamyonetle gelmiş ve kasadan bir sürü boya kutusu indirmeye başlamıştı. Okuldan olmayan yardakçılarından bir tanesi kamyonetin kasasından yalpalayarak inmeye çalışırken kapağa takılıp takla atarak yere yapışmıştı. Troy gülmeye başladı, bu sırada eleman yerden kalkıp sataşacak birini aradı. Troy'la dövüşemeyeceğinden, başka birine dönmek zorundaydı. Ya kafası güzeldi ya da sarhoştu; ya da her ikisi... En yakındaki

kişiye bir yumruk savurdu, ki bu şanslı kişi benim kardeşimdi. Troy bile ev sahibine bulaşmamanın daha hayırlı olacağını bildiğinden, kalkıp elemanın kafasının arkasına bir tane yapıştırdı. Bu darbe onu sessizce yere düşürdü. Sonra Troy başka birinin peşine düştü.

İkinci sınıflardan Zach Linton'a ateşin üstünden atlamasını söyledi. Zach, yapmadığı takdirde başına geleceği bildiğinden ateşe doğru koşup kenarından atladı. Pek başarılı değildi. Troy kulağına bir yumruk atıp bir daha yapmasını söyledi. Zach ters taraftan dönerek geçti, bu sefer tişörtünün eteği tutuşmuştu ama koşmaya devam etti. Evin kenarından gözden kaybolurken sol eliyle vurarak ateşi söndürmeyi başardı. Bir daha da ortalarda gözükmedi. Troy bir grup insana daha işkence yapmaya devam etti, kurbanlarını rastgele seçiyor, onlara dayak ya da yanma riski sunuyordu. Çoğu insan ateşi seçip sonrasında ayrıldı. Daha fazla içkiye ihtiyacı olmadığı halde Troy bira varilinin oraya gidip varili ileri geri sallıyordu. Ne bok yemeye çalıştığını bilmiyordum. Sadece defolup gitmesini istiyorduk ama yardakçısı hâlâ kamyonetin yanında baygın yatıyordu.

"Ne yapmaya çalıştığını anladınız mı? Sanırım ben biliyorum" dedi Michael neredeyse fısıldayarak. Kafalarımızı salladık. "Sanırım varili ateşe atmayı planlıyor."

"Muhteşem olurdu" dedi yanımızda duran biri.

"Hayır, olmazdı" dedi Todd. "Şarapnel gibi patlar."

"Nereden biliyorsun?"

"Televizyonda görmüştüm" dedi Michael.

Ateşten olabildiğince uzakta durmaya çalıştım, Troy ateşin etrafında dolanıp sırayla insanlara işkence yaparken, en azından ateşin aydınlattığı alanın dışında, gölgelerin arasında duruyordum. Varille ateş arasında gidip gelmeye başlayınca, bodruma gitmeye karar verdim, o zaman ardımdan seslendi. Sesi gittikçe yükseliyor, nerede

olduğumu bulmak için etrafına bakınıyordu. "Hadi onu ateşe atalım bakalım ne yapacak?" İçeri girip kapıyı kilitledim, bodruma inip aletlerin olduğu odaya saklandım, karanlıkta oturuyordum, su ısıtıcısı ve sobayla birlikte.

Ateşi hiç düşünmemiştim, yani bu yönüyle hiç. O zamana kadar kendimi öldürmek için yalnızca iki farklı yöntemim vardı. Bu yöntemi de kullanan insanların olduğunu biliyordum; kendini yakma eylemi. Fakat benzin ya da başka bir şey de kullanıyorlardı, doğrudan ateşe atlamıyorlardı değil mi? Bunun üstüne bir an düşündüm, belki de ateş beni yakıp kül edecek, hatta belki geride kül bile kalmayacaktı ama yine de bunu özellikle Troy Liddell ve bir bahçe dolusu yabancı sarhoş insan izlerken yapmayacaktım. Nasıl göründüğünü biliyorum, dışarıda bir kütük gibi beni oradan oraya savurmalarına izin vermektense bir korkak gibi burada, evin içinde oturmuş saklanıyordum. Yani demek istediğim, eğer kendimi öldürmek istiyorsam neden ateşin içine atlamıyordum ki ya da onların beni atmasına izin vermiyordum? Ne farkı vardı?

Büyük bir fark vardı. O gece, o anda, o şekilde, olmak istediğim kişi değildim. Açıklama yapmaya ihtiyacım var mıydı? Kendimi kanıtlamak zorunda mıydım? Hiç istemediğim bir kalabalığın önünde ve Troy Liddell varken, istediğim bu değildi. Neden onlara istediklerini vereyim ki? Ve dürüst olmak gerekirse, ne olacağını da bilmiyordum. Bir yanımın dana bifteği gibi pişmeyeceğinden emin değildim ve belki de beni kurtarmaya çalışacaklar ve ateşin içinden çekip hastaneye götüreceklerdi; günlerce yatıp bedenimin yarısını kaplamış feci yanıkların iyileşmesini bekleyecektim, üstüne üstlük artık "yara izli" adam ya da buna benzer bir şeye dönüşecektim. Beni ateşin içinde bıraksalar dahi hızlı ve acısız olmayacaktı. Köprüden üstünden uçmak, düşerken rüzgârın tadına

bakmak ve beni kucaklamak için yükselen nehri ya da kollarını açmış meleği izlemek gibi olmazdı. Hiç de öyle olmazdı.

Ben de beton zeminde oturmuş, sırtımı sobaya yaslamış ve Jeanne d'Arc'ı düşünüyordum, on dokuz yaşında yakılarak öldürülürken, ateşlerin içindeki görüntüsü, babamın eski albümlerinin birinin arka yüzündeydi; eskiden, hepimiz daha gençken hep dinlettiği albümler. Eskiden gizli gizli bakardım bu resme, genç bir kız, çıplak ve alevler tam da görmek istediğim şeylerin üzerini kaplamıştı. Shadrach, Meshach ve Abednego'u düşündüm, İncil'de bahsedilen bir kralın heykeline boyun eğmeyi reddetmiş ve ceza olarak ateşe atılmış üç adam. Ateşin içinden yanmadan yürüyerek geçmişler. Eğer böyle olacağına emin olsaydım, kendimi Troy'a teslim eder, beni ateşin içine fırlatmasına izin verirdim. Ateşlerin içinden sakince çıkarken yüzünün aldığı şekli izlemek isterdim. Ama senaryo benim için böyle yürümezdi: Ateşin içinden sakince çıkmayacaktım. Kavrulduktan sonra yine gelebilirdim belki, günler sonra, hep yaptığım gibi; ancak yanıklardan ve su toplamış deriden de mahrum kalmazdım. Bu zevki Troy'a tattırmayacaktım. Sadece Troy'un değil herkesin gitmesini istiyordum. Yukarıya, kendi odama çıkabilirdim; şimdi de gidebilirdim aslında, içeride kimse yoktu, kimse beni rahatsız edemezdi. Ancak Troy'un heyecanlı sarhoş sesi kesilinceye kadar, aşağıda korkakça beklemeye devam ettim ve son misafir gittikten sonra Michael'ın eve girip kapıyı kilitleme sesini duyuncaya kadar da hareket etmedim.

Michael ertesi sabah akşamdan kalma halde mutfağa doğru sürüklenirken yatağındaki mısır gevreğini sordu bana. Masada oturuyordum, mutfak penceresinin partiden kalanları, özellikle de bahçenin ortasındaki kocaman ateş izini gösteren geniş bir arka bahçe manzarası vardı.

Kafamla pencereyi işaret ettim. En azından üç metre genişliğinde, tehditkâr kara bir göz, birkaç tane cezalandırılmış boya tenekesi ve kömürleşmiş bir piknik masası bacağı dağılmış halde duruyordu. Ateş gözümün önünde yanmasına rağmen bunu hiç düşünmemiştim. Görünen o ki kimse düşünmemişti, Michael dışında.

"Biri bana eğer ateş yeterince sıcak yanarsa, komple yakıp geride kül bile bırakmaz, orada olduğunu bile anlayamazsın, dedi."

"Kim dedi bunu?"

"Bilmem, partiden biri söyledi."

"Sen de bunu yedin?"

Michael omzunu silkti. "Başka ne yapabilirdim ki? Ateş zaten yanıyordu."

"Şimdi ne yapacaksın?"

"Ne yapabilirim ki?" Beklentiyle sormuştu.

"Taşınabiliriz ya da biraz daha ateş yakabiliriz."

Onun yerine bahçeye gidip tenekeleri ve diğer çer çöpü toplayıp ağaçların dibine döktük. Kara leke konusunda yapabileceğimiz bir şey yoktu, ufak bir çukur açıp üstünü çimlerle örtmek dışında. Bunun yerine annem ve babamın eve gelmesini bekledik.

"Bunu nasıl becerdiniz?" Babamın, ön kapıdan girdikten sonra fark etmesi beş dakika sürmemişti.

"Hiçbir fikrim yok" dedi Michael. "Biz de çözmeye çalışıyorduk. Birisi gelip çimleri yakmış olmalı."

"Neden böyle bir şey yapsınlar ki?" diye sordu babam.

"Şaka amaçlı, sanırım" dedi Michael.

"Komik mi?" dedi annem

"Eşek şakası" dedi Michael. "Çimler yeniden büyüyecektir, değil mi?"

"Sandığınız kadar değil" dedi babam. "Merak ediyorum, kim böyle bir şey yapar ki?"

"Ben de merak ediyorum" dedi Michael, bu işten yırttığını düşünmeye başlamıştı.

Michael bu düşünceye on dakika kadar tutundu, komşularımızdan biri arayıp partiden bahsedinceye kadar. Hatırladığım kadarıyla, kardeşimin ailemle, o zamana kadar yaşadığı ilk ciddi sıkıntıydı. Parti düzenlemesi büyük bir sorun değildi ama bütün olay hakkında yalan söylemesi daha ciddiydi. Babam, bütün hafta sonu bana göz kulak olmak yerine parti düzenlemesi ve arka bahçede yakılan ateşin ne denli tehlikeli olabileceğine dair uzun bir dersten sonra, yalan söylemek yerine, adam olup yaptıklarının sorumluluğunu üstlenmek üstüne uzun bir monolog başlattı. Michael iki hafta ceza almıştı; dediğine göre biri ateş diğeri ise yalan söylediği içindi. Ben hiç ceza almamıştım, gönülsüzce kardeşime söyledim bunu, "Eğer bana sorsalardı, senin için yalan söylerdim" ki bu doğruydu, fakat bana hiçbir şey sormamışlardı. Kardeşim bütün darbeyi kendi üstlenmişti. Bu, parti düzenleyen insanların doğallıkla izlemeleri gereken yol, evinde diğer insanların sarhoş olmasına izin vermenin faturasıydı.

Yaklaşık bir yıl sonra, ağustos ayının sonlarına doğru, okula başlamadan hemen önce, kendimi ateşe verdim

Uçurumun aşağısında, demiryolunun kenarında bir bidon dolusu benzin bulmuştum. Arada bir okuldan sonra, belki bir tren görürüm umuduyla buralarda yürürdüm, ama genelde nehir boyunca yalnız devam ederdim. Çoğunlukla River Road'a sapar, sağ tarafımda uçurum yükselirken diğer tarafta nehirle beraber, baraja kadar güneye yürürdüm, sonrasında köprüye ya da daha iyisi, heykele.

Ancak, bu sefer okul sonrası değildi. Sabah vaktiydi, sıcaklık ve nem şimdiden acımasız derecede yüksekti, ölmeyeceğinizi bildiğiniz ama ölmeyi dileyecek hale geldi-

ğiniz havasız bir kompartımanda sıkışmak gibi. Her neyse, nehre yakın tarafta demiryolunun kenarında büyük bir kırmızı bidon buldum. Yirmi litrelik, bir üstte bir de yanda kulpu olan, uzun ince borusuyla beni güldüren bir bidon; Ash ya da Bruce'un hatta ikisinin birden penisle ilgili şaka yaptığını duyabiliyordum. İçerisinde dört beş litre belki de daha fazla sıvı çalkalanıyordu. Kapağını açtım; benzinin kokusunu alabiliyordum. Beni öldürmeye yetip yetmeyeceğini düşündüm. Beynimin sıkıntısı sanırım bu: Çalışma şekli. Bir bidon benzin mi buldun? Tamamını üstüne boşalt, bir kibrit çak, ama öncesinde yeter mi yetmez mi çözmelisin. Asla yeterli olmaz gerçi.

Tekrar kuzeye dönüp tepenin yükseldiği yere kadar yürüdüm. Bidonu büyükçe bir çalının altına gizleyip eve döndüm. Hâlâ benzinin miktarı yeterli mi değil mi bilmiyordum, bu yüzden ertesi gün bir benzin istasyonuna gidip bidonu ağzına kadar doldurtmaya karar verdim.

Bir elimde yirmi litrelik benzin bidonuyla bisiklet sürmek pek kolay değildi, istediğim kadar uzaklaşamayacağımı anladım. Şehir dışına, yerleşimin olmadığı, kimsenin alevleri göremeyeceği ve kimsenin merak edip gelmeyeceği bir yere gitmeyi düşünüyordum. Ama ancak tepeye kadar bisiklet sürüp aşağıda River Road'dan demiryoluna kadar gelebilmiştim. Bir miktar daha yürüyerek uzaklaştım; demiryolunun ortasına oturup, benzini üstüme boşalttım. Yapamayacağımı hiçbir zaman düşünmedim ancak bu yöntemin neden siyasi ya da dini protestolarda daha çok tercih edildiğini anladım. Tam bir kararlılık hali.

Bu tür şeyler yapan insanlardan haberim vardı, ancak onlar genellikle keşişler ya da protestocular, yani topluma bir şey anlatmaya çalışan insanlar. İnternette videoları var, elbette anlatmaya çalıştıkları şeyi anlayabiliyorsunuz. Tunus'ta bir adam kendini yakıyor ve ar-

dından göz açıp kapayıncaya kadar diktatörler devriliyor. Amerika'da bunlardan pek yok. Wisconsin Üniversitesi'nden bir ikinci sınıf öğrencisi beton bir kanalın üstünde kendini ateşe vermişti; bir adam Chicago'da Kennedy Expressway'de Irak Savaşı'nı protesto etmek için 2006'da kendini yakmıştı. İntihar notunun bir yerinde "Sadece bir ölüm hakkım var, bunun iyi bir ölüm olmasını istiyorum. Bir şeyi temsil etmesi ya da ifade etmesi daha iyi olmaz mıydı?" demişti. Ben hiçbir şey ifade etmek istemiyordum; ifade edecek bir şeyim yoktu; sadece bir yangın başlatmak istemiyordum o kadar. Yeterli bir alan var gibi görünüyordu, demiryolunun kenarındaki taşlık alan alevlerin çalılara ve ağaçlara ulaşmasını engeller gibiydi. Ve ateşten geriye artık benden kalan ne varsa süpürülür, dağılır ya da geçen bir tren tarafından ezilirdi.

Bütün bunların yerine, sonraki sabah uyandım, üstümü başımı silkeledim, bisikletime kadar yürüdüm ve eve doğru sürdüm.

9. Babam Hava Trafik Kontrolünü Yönetseydi, Kimse Bir Yere Gidemezdi (#5)

Arkadaşlarımla akşam geç saatlere kadar kalıp etrafta takılmaktan hoşlanmaya başladığım zaman, babamın sokağa çıkma yasağı ilan ettiği zamandı: Hafta içleri saat on, hafta sonları ise on bir. "Bu saatlerden sonra bu kasabada hayırlı bir şey olmaz" diye hatırlatıyordu bana ara sıra. Yasaktan sonra, geç kaldığım her dakikayı hesaplıyor bir sonraki günden çıkartıyordu. Ne zaman kapıda olmam gerektiğini biliyordu. "Dokuzu elli üç geçiyor" derdi sanki kendisi dışında birine bir şey ifade ediyormuş gibi. Art arda birkaç gece, yasağı esnetince, geç kaldığım her dakika için bir sonraki günden beş dakika çıkarmaya karar verdi. Bunun ardından bir süre yasağa uymaya de-

vam ettim ve fark ettim ki, eğer zamanında kapıda olursam nasıl geldiğim, sarhoş olup olmadığım, hiç de önemli değildi. Bir süre iyi gidiyorduk. Ta ki babam, ortadan yok olduğum ya da tekrar ortaya çıktığım zaman dilimlerini diğer günlerden çıkartmaya başlayıncaya kadar.

Bir keresinde yaklaşık yetmiş saat boyunca gelmemiştim ve yirmi bir bin dakika yasak koymaya çalışmıştı, aşağı yukarı on beş gün. Annem bile bunun fazla olduğunu düşünüyordu.

"Ölü olduğu zamanlar için onu suçlayamazsın" diye açıklamıştı. Babam buna katılmadı. Ben de umursamamaya karar verdim, yine de babam hâlâ ceza sürelerini hesaplıyordu. Kabaca bir hesapla otuz yaşıma kadar evden dışarı çıkmamalıydım. Yine de çıkıyordum.

"Sen iyice raydan çıktın" dedi babam. "Seni tekrar raylara oturtmanın vakti geldi." Tekrar raylara oturmak istemiyordum; rayların yakınında bile olmak istemiyordum. Uzakta bir hendeğin içinde olmalıydım. Ama bütün bunlar yerine birileri beni uçurum aşağısında buluyor, üzerime bir örtü atıp bagajına koyuyor ve eve götürüyordu, tıpkı kayıp bir köpekmişim gibi ya da otoyolun ortasında unutulmuş tek bir ayakkabı gibi. Düşünüyorum da nasıl oluyor da insanlar ayakkabısının tekini kaybedebiliyor ya da dönüp almayabiliyor?

Kasabada hemen hemen herkes benden haberdardı artık, en azından hastaneyi rahatsız etmeyecek kadar; ne de olsa daha önemli işleri var onların. Gün geçtikçe bir mucizeden çok bir acayipliğe, büyüleyici ve harika olmaktansa bir baş belasına dönüşüyordum. İşte buradaydım, yatağımda beşinci "seferim"den yeni uyanmamın haberi evde yayılırken, babamdan gelen güzel, etkili bir nasihat silsilesi beni karşılıyordu. Ailemin benim hakkımdaki endişeleri şimdilerde kaşıntı veren bir sıkıntıya dönüşmüştü. "Tekrar rayına girmelisin" demişti babam.

Bu seferki nasihatlerde "biz" yoktu. Onun bakış açısına göre, bu benim problemimdi. Bunu elde etmiştim. Eğer tamamıyla bana bırakmış olsalardı aslında iyiydi, ancak yine de "benim" problemime devamlı çözüm(ler) önerip duruyorlardı. Yardımlarını istemiyordum; sempati duymalarına da ihtiyacım yoktu, aslında, önerecekleri her yardım zaten yanlıştı. Yine de asıl sorun ve bunun çözümü üstüne, fikir ayrılığına düştüğümüz sürece bu bizim problemimiz olarak kalıyordu. Ve bir bakıma bu onların da problemiydi. Şöyle ki: İçimdeki his her neyse içime işlemişti, doğrudan beynim ve bedenimle bağlantılıydı. Bu, bana sonradan bulaşmış ya da dış etkenler yüzünden birden ortaya çıkmış bir şey değildi. İçimdeydi, benim bir parçamdı, kanımda akan bir şeydi, bana ebeveynlerimden belki de daha da öncekilerden aktarılan genetik yığının bir parçasıydı sonuçta. Bu ikisi de sorunun parçalarıydı: kendimi yok etme isteğim ve açıkçası bunu başarmaktaki yetersizliğim. Kırılmak için doğmuştum ancak kıramıyordum. Raya oturmak bir problem bile değildi.

Aslında babamın koyduğu sınırlama benim için değil daha çok kendisi içindi. Eğer dışarıdaysam uyuyamazdı, ancak evdeysem doğruca uyumaya giderdi. Ben asla uyuyamazdım, çocukken bile. Annemin dediğine göre yatağımdan çıkar, merdivenlerin başına oturup bağırmaya başlarmışım. Uyumaya çalışıp da uyuyamadığım için mi yoksa uyumak istemeyip onlarla beraber oturmak istediğim için mi bağırdığımı bilmiyorlarmış. Onlar da akıllarına başka bir şey gelmediğinden beni öylece bırakıyorlarmış. Eninde sonunda uykusuzluğu olmasa da bağırmayı bırakıyormuşum. Daha üretken olmaya çalışıyorum, en azından daha sessiz. Babamın belirlediği bazı sınırlar var, akşam yemeğinden sonra ne kadar bilgisayar başında oturabilirim (ev ödevi dışında, iki saatten fazla değil ve bu süreler televizyon izleme sürelerimle ta-

kas edilebilir, keza hiç izlemiyorum; aynı boku döndürüp döndürüp tekrar oynatıyorlar, daima hangi arabayı almam, hangi birayı içmem gerektiğini, hangi hapların beni sıkılaştırdığını söyleyen reklamlar), telefonda ne kadar süre geçirebilirim (otuz dakika) ve odamdaki ışığı ne zaman kapatmam lazım (hiç uygulamasam da, eve dönüş saatimden yirmi dakika sonra).

Ne zaman eve girsem babam daima uyanık olur; kapı kolunu çevirdiğim anda yarınki süremden kaç dakika geriye çekeceğini belirtmek üzere merdivenlerden aşağı inmeye başladığını duyarım. Yine de bu seremoniden sonra ne söylerse söylesin doğruca yatmaya gider ve ışıklar kapalı olduğu sürece odamda ne yaptığımı bilmez; umursadığını da sanmıyorum. Bir şey okuyor olabilirim, porno seyrediyor olabilirim ya da telefonda Jodi'yle konuşuyor olabilirim. Jodi de uyuyamaz. Kâbuslarla ilgili bir sıkıntısı var; geceler boyunca hep aynı, soyut, korkutucu rüyalar onu ziyaret edip durur, rahatsız edici rüyanın hep aynı noktasında uyanır, tekrar uykuya dalamaz. O da benim muhtemelen uyanık olduğumu bildiğinden, bana mesaj atar: "Uyanık mısın?" ve genelde içimizden biri yarı uykuya benzer bir dinlenmeye çekilene kadar sohbete dalarız.

Jodi asla rüyalarının detaylarını anlatmaz; onlar hakkında yeniden ve yeniden konuşup hayatında olduğundan daha fazla yer kaplamalarını istemez. "Zaten rüyalar anlatınca çok sıkıcı oluyorlar" der, "ve asla korkunç olmuyorlar, boşver." "Çünkü ne olduğundan ziyade, o atmosfer daha önemli."

Varsa bile kendi rüyalarımı pek hatırlamıyorum. Kâbusları geçtim, belki yeterince uzun süre uyuyamadığımdandır. Muhtemelen güzel olurlardı. Belki de eğlenceli, gerçek dünyaya karşı kucaklayıcı bir rahatlama.

Jodi bir onun bir benim konuştuğu sıkıcı konuşmaları hiç sevmezdi, özellikle de gece sohbetlerimizde. Ben "Bir

iki kâbus aslında hiç fena olmaz" dedikten sonra, "Benimle dertlerini takas eder miydin?" diye sormuştu.

"Takas edebileceğimi sanmıyorum. Beynim bana ihanet etmez ya da rahatsız etmez."

"Benimki benim arkadaşım değil" demişti. "Her gece ödümü patlatmak yerine, yardımcı olmaya çalıştığını düşünebilirsin."

"Bunun yerine benim ikilemime ne dersin?"

"Benim bir ikilemim olmazdı" dedi.

"O zaman bu aynı şey değil. Bu, benim rüyaların korkunç olmasaydı alabilirdim demem gibi bir şey."

"Tamam. O zaman şuna ne dersin: Van Gogh olup, hayatın boyunca bir tablonu bile satamayıp, sonsuza kadar ünlü olmayı mı tercih ederdin, yoksa hayatın boyunca popüler olup bir sürü şey satıp ardından tamamen unutulmayı mı?"

Daima böyle sorular sorup bir cevap beklerdi.

"İstediğin bir şeyi elde edebilecek olsaydın, ancak bunun karşılığında tamamen yabancı birini öldürmek zorunda olsaydın, yapar mıydın?"

"Hayır."

"Ya peki yabancı kişi tamamen kötü bir insansa, bir seri katil ya da çocuk istismarı yapan biriyse?" diye sordu...

"Kendiminki dışında kimsenin hayatını alma hakkım olduğunu düşünmüyorum."

Jodi bir şey dememişti.

"Katılmıyorsun sanırım?"

"Bilmiyorum" dedi. "Katılıp katılmamak benim ne haddime, değil mi? Bu senin inancın. Ben ne söyleyebilirim ki? Yanlış olma ihtimali de olsa senin en azından bir prensibin var."

Böyle bir kızı sevmek için çok neden vardı.

10. Öldürme Zincirini Devam Ettir (#3)

Eskiden, likörü keşfetmeden önce, zamanımızı bilgisayar oyunları oynayarak harcardık. Verimli babam, akşam yemeklerinden sonra bilgisayar süremi bir saatle sınırlandırmıştı, bu yüzden okuldan sonra doğruca eve koşup olabildiğince uzun bir süre ıssız ve genellikle beton dolu yerlerde birbirimizi ya da organize olup düşmanları öldürmeye çalışırdık. Todd, elbette, aramızda en iyisiydi –öldürme istatistiklerinde ya da en yüksek rütbe neyse– ve Bruce berbattı. Ya da o kendi oyununu oynuyordu. Asla oyunun kurallarına uymazdı. Onun yerine, biz ne yapmaya çalışıyorsak onu sabote etmeye, işleri baltalamaya çalışırdı. Ya da sürekli kendini öldürtürdü; ekranın kırmızıya dönüp, sözde kendisi olan karakterin bağırışlarını ve inlemelerini dinlemeyi severdi, sonrasında aynı şeyleri bir daha yapmak için tekrar canlanmasını izlerdi. "Bakın bakın Strand oldum" demişti bir keresinde ve bu, artık aramızda ortak bir deyiş haline getirmişti. "Strandleşiyorum" derlerdi ne zaman ekranda ölüp tekrar doğduklarında.

Bayağı iyi bir oyuncuydum, en azından başlarda. Sonrasında hızla sıkıldım. İlk günleri daha çok seviyordum, hep beraber bu yeni oyunu çözmeye çalıştığımız, tonlarca insan öldürmek için beraber hareket etmeye çalıştığımız zamanları. Başarıyorduk da. Çizgilerden oluşmuş onlarca insana ateş ediyor olsak da, inanılmaz derecede tatmin edici bir şey vardı ama sonrasında kendini tekrar eden sıkıcı bir işe dönüştü. Demek istediğim, bir kişinin ne kadar sahte Rus, Arap ya da Nazi ya da zombi öldürmeye ihtiyacı vardır? İçmeyi keşfettiğimiz için şimdilerde çok daha mutluyum. Yine de, itiraf etmeliyim ki, bazen sarhoş olarak oynadığımız, öldürme festivallerimiz de oldukça eğlenceliydi. Üstelik Todd sarhoşken oynayamıyor bile; muazzam. Daima sarhoş oynamak yüzünden ölme-

öldürme oranının düşmesinden şikâyet eder. Oyunda hep beraber eğlenmektense, istatistiklere önem verir, bu yüzden içtikten sonra oynamaz. Bruce sarhoşken daha iyi bir oyuncu; tek gerçek yeteneğini keşfettiğini söyler. "Her şeyi sarhoşken yapmalıyım" der devamlı. "Böylesi çok daha iyi." Bense aynıyım, sarhoş ya da ayık, pek bir fark varmış gibi gözükmüyor.

Öldürmek ya da öldürülmek için kaç saat, gün ya da hafta harcadığımızı bilmiyorum ama oyunda, 21.659 kez öldürülmüş ve 38.274 kişi öldürmüşüm, ki bu beni grubumuzda üçüncü yapıyordu. Eskiden bu rakamları bir önemi varmış gibi saatlerce konuşurduk (Todd için hâlâ var). Bazen keşke hâlâ olsa diyorum. "Cesetleri üst üste yığalım" derdi Darryl her oyunun başında. Bilinen bütün silah türlerini kullanmıştık, çıplak ellerden, kişisel nükleer cihazlara kadar her şeyi. Elbette oyunda ne kadar insan öldürürsem öldüreyim, ne kadar fazla çeşit silah kullanırsam kullanayım, gerçekle alakası yoktu.

Bütün arkadaşlarım avlanmaya giderdi, babalarının av tüfekleri vardı. Sayfalarına *post-it* kâğıtlarıyla notlar alınmış *Gun World** dergisini takip eden tipler değildik, ama PETA pasifistleri de değildik. Atış yapmayı, tavşan ya da sülün vurmayı biliyorduk, bunu da sabah erkenden kırlarda dolaşıp tekrar yapmak isteyecek kadar sık yapıyorduk. Babam bir tüfeği, pompalı tüfeği ve tabancayı nasıl kullanacağımı öğretmişti. Beni şehir dışında sahibini tanıdığı bir çiftliğin ağaçlık alanına götürür, ağaçların üstüne hedefler koyar ve sabırla silahı nasıl tutmam gerektiğini, nasıl doldurulduğunu, nasıl nişan almak gerektiğini anlatırdı. Uzun namlulu tüfeklerde tek gözümü kapatıp nasıl bakmam ve pompalı tüfekte iki gözümü de açıp sadece namlu ucuna odaklanmam gerektiğini öğretmişti. Eve döndükten sonra silahların nasıl temizlendiği-

* Silah Dünyası.

ni -ki sanıyorum en sevdiği kısımdı. Maksimum verimlilik almak için tüfekler bodrum katındaki masasında parçalara ayrılmış, bezler, yağlar, çubuklar ve fırçalar önem sırasına göre, babamın önüne özenle sıralanmış. onları bezle silerken narin, kırılgan görünürlerdi sanki kaldırılıp bir daha hiç kullanılmayacakmış kadar güzel. Silahlarını daima dolu tutardı; "Böylelikle asla ikilemde kalmazsın ve daima onlara saygıyla yaklaşırsın" demişti.

İlk defa ava çıktığımızda on-on bir yaşlarındaydım. Babam gençken daha sık ava çıkar, geyik, hindi ve ördek avlarmış. Tıpkı öğrettiği gibi abime de öğretmişti; Babamla abim bir keresinde birlikte Kanada'ya bile gittiler; fakat babamla ben birlikte hiç ava çıkmamıştık. Bu işin içine de ettim zaten. Ateş etmeyi ve avlanmayı öğrenmemin üstünden çok geçmemişti ki çenemin altına pompalı tüfeği dayadım. Avcılığın bitişiydi bu. Babam evden götürdü silahları. Arkadaşlarım o zamandan bu yana hâlâ ava çıkarlar. Ash hâlâ bir kere daha kendileriyle beraber gitmemi ister. "İstersen hedef olabilirsin" diye espri yapar. Bu, benim için bir sorun olmazdı.

Pompalı tüfek kullanmıştım; tabanca sadece 5.6mm çaplıydı, bu işi yapabileceğinden emin değildim, tüfek ise çok süslüydü. Hemingway de bir avcıydı hatırladığıma göre ve o da pompalı tüfek kullanmıştı. İşine yaramıştı. Bir gece geç saatte bodruma indim, merdivenden olabildiğince uzağa, arka köşeye beton duvarın yanına bir sandalye koydum. Çantasından pompalı tüfeği çıkartıp çenemin altına yerleştirdim. Tetiğe zar zor yetişebiliyordum, uzanmadan rahatça ulaşabilmek için sağ elime bir çekiç aldım, böylelikle silahı çeneme rahatça bastırabiliyordum. Pisliği önlemesi için (önlemedi) başıma bir çöp poşeti geçirdim, el yordamıyla tekrar pozisyon aldım. Bazı insanlar başarı oranını artırmak için namluyu ağza sokman gerektiğini söylerler, ama metal uçlu bir şeyi em-

mek istemediğim için boğazıma doğru sıkıca bastırdım. Bütün bunlar oldukça sakarcaydı. Orada kafamda aptal bir poşetle oturmuş, el yordamıyla silahı düzeltmeye, çenemin altında tutmaya çalışırken bir yandan da çekicin ucunu tetik deliğinde tutmaya çalışıyordum. Ancak aynı zamanda da çok fazla bastırmamam gerekiyordu, hazır olmadan önce aptalca bir atış yapmamak için, Reno'daki çocuğu düşündüm, şu Judas Priest'ın kendisine intihar etmesi gerektiğini söylediğini sanan ve dışarı çıkıp bu işi beceremeyen ve suratının alt kısmını havaya uçuran çocuk.

Silahların problemi buydu: Diğer yöntemlerden daha yüksek, yüzde seksen, doksan başarı oranı olduğu söyleniyordu ama ters gidebilecek birçok şey vardı. İstatistiklere inanmalı mıyım bilmiyorum. Farkındayım, silahlarımızı seviyoruz, ama yine de büyük bir hata payı var. Silahların tutukluluk yaptığı, ucuz olanların patladığı ve öldürmek yerine kör ya da sakat bıraktığı veya mermilerin saçma işler yaptığı birçok örnek var. Okuduğuma göre adamın biri kendisini başından vurmaya çalışmış ama mermi kafatasını sıyırıp geri sekmiş ve girdiği delikten geri çıkmış. Bir silaha güvenemezsiniz ve birçok insan diğer yöntemlerin "içtenliğini" sorgularken, aşırı doz ve özellikle bilek kesmenin, otuz metre yükseklikten kayalıklara, otopark zeminine ya da donmuş bir nehre atlayan birinin içtenliğinden şüphe duymak zordur. İddiaya varım ki bunun başarı oranı silahlardan daha yüksektir. Gerçi ben ne bilirim ki? Bunu otuz dokuz kere yapan bir tek ben varım.

Babam için üzülüyorum. Bodrumu temizlemek zorunda kalmıştı, sonra da silahlarını elden çıkarmak. Yine de çantalarını sakladı, sanırım ondan neler aldığımı hatırlatması için bodrumda boş bir şekilde duruyorlar. Eğer ölümlerimden bir tanesini geri alabilseydim, o biri bu

olurdu, ancak çok gençtim o zamanlar ve şimdi bunun için bir şey yapamam.

11. Ev Gibisi Yok (#25)

Nokta'dan ve her gün aynı rutinden sıkılmıştım, aynı insanlar ve aynı konuşmalar. Her şeyden öte ilk iki haftadan sonra, şarabın tükendiği zamanlar, inekten de sıkılmıştım, üçüncü haftada ise bıkmıştım. Öteki Strand üstüne günlük espriler yapılıyordu; "Strand bugün üzgün görünüyor", "Sessiz olun, Strand kestiriyor" ya da "Strand'ın duş alması lazım... Düşündüm de, zaten duş alıyor." Leşin ayrışması çok uzun zaman alıyordu ya da bizim istediğimizden daha uzun –çoktan kadar iskelete dönüşeceğini umuyorduk– ama hâlâ derisinin büyük bir kısmı duruyordu, kokuşmuş, sümüksü bir yumak umutsuzca tutunuyor, sıcağa, güneşe ve tekrar tekrar çarpan dalgalara karşı mücadele ediyor gibiydi. İneğin kafası en az çürüyen kısımdı, fakat huzurlu ifadesi gitmişti suratından, derisi suratını ekşiten bir ifade çıkaracak kadar gerilmişti. En kötüsüyse, bok gibi kokuyordu; Daha Nokta'nın sonuna varmadan kokusunu alabiliyorduk. Balık tutmak için farklı bir yere, kararmış leşten uzağa geçmek zorunda kalmıştık. En azından inek iyice ayrışana kadar buluşmak için farklı bir nokta bulalım istedim, ama kimse değişim istemedi. İlk ayın sonuna geldiğimizde hepsinden bıkmıştım, özellikle arkadaşlarımdan, ama yine de her gün gitmeye devam ettim. Todd'un beyzbol antrenmanları yakında bitecekti; grubun geri kalanını kesip atabilirsem, sadece Todd, Jodi ve ben olursak, o zaman yaz tahammül edilebilir hale gelir diye düşünüyordum. Fakat grubun geri kalanını sallayamazdık; işler böyle yürümezdi. Belki onlar da benim hakkımda aynı şekilde düşünüyorlardı, bir gün geri gelmememi umuyorlardı, belki tamamı bunu istiyordu,

Todd ve Jodi bile. Eğer bu doğruysa neredeyse dilekleri gerçekleşiyordu.

Nehirden bile sıkılmıştım, en azından Nokta'daki kısmından. Orada farklıydı; köprünün altında yadsınamaz bir güçle kabarıyordu, barajda sarsılmış ve bitkin bir halde yoluna devam ediyordu. Genelde uçurumun tepesinden bakıldığında yeryüzünü yararak ilerlerken barajın üstünde dingin ve ikonik gözükürdü. Nokta'da, uçurumun bir mil uzağında, otuz santim gerisinde oturduk. Neredeyse nehirle göz gözeydik. Orada kahverengimsi bir çukur gibi duruyordu; bir göl kadar durgun, hayal kırıklığına uğratan ve iç sıkan bir halde... Bir şeyler tersti ve biz burada durdukça ters gideceğe benziyordu ama diğerlerini ayrılmaya ikna edemedim. "Strand'e göz kulak olmalıyız" dedi Ash. İnek iskelete dönüşünceye kadar burada durmak ve sonrasında, hatıralık bir eşya gibi bölüşmeden önce, ineğin gövdesini sudan çıkartıp kemiklerin kurumasını ve temizlenip beyazlaşmasını beklemek istiyorlardı.

Jodi Nokta'ya hiç gelmedi; aşırı uzak diyordu ve "aşırı sıkıcı." Evet *aşırı* sıkıcıydı. Nokta'da geçen günlerdeki tek değişiklik, Todd'u izlemeye gittiğimiz beyzbol maçlarıydı. Şükürler olsun, hepimiz birden gitmiyorduk ve genellikle ben diğerlerinden ayrılıp yazın yorucu rutinini unutarak, Jodi'yle oturuyordum tribünlerde ve sık sık da Maddy ile. Üstüm başım genelde balık yemi kokardı, değilse de likör. Hatta bazen daha kötüsü, nehir kokardım, nemli, köhne ve çürük. Umarım inek ölüsü gibi koktuğum olmamıştır; anında nefesinizi kesen ve alışkın değilseniz hatta bazen alışkın olsanız dahi ellerinizi yüzünüze götürmenize neden olacak bir koku. Berbat koktuğumu biliyordum, ama dayanılmaz olduğunu sanmıyorum. Aslında kokuyu önemsemiyordum bile; kendi osuruğunuzdan aldığınız gizli bir zevk gibiydi: Felaket

koktuğunu bilirsiniz fakat içten içe kendi eserinizdir, sizden bir parçadır ve bir şekilde daha iyi olmasını sağlar. Sıcaktan, balık tutmaktan, nehir kenarında oturmaktan rezil bir halde olduğumu biliyordum ama Jodi ve Maddy hiç şikâyet etmediler. Keşke beyzbol maçları sonsuza kadar sürseydi.

Jodi beyzbolu seviyordu ama sanırım en çok sevdiği şey güneşlenmekti. Önümüzdeki alüminyum oturaklara kahverengi bacaklarını uzatarak gerinir, oturduğu yerde geriye doğru hafiften kayar, kafasını gökyüzüne doğru çevirirdi, böylelikle hem oyunu takip edebilir hem de öğleden sonranın son ışıklarını yakalayabilirdi. Oyunu izlerken hep yaptığı gibi benim, uçları kıvrılmış, kareli uzun şortlarımdan birini giymişti. Bal rengi bir teni vardı; bacaklarındaki tüyler güneş ışığında sarı beyaz parlıyordu. Sıcağa pek aldırış eder gibi bir hali yoktu ama daima yanında Maddy için içecek bir şeyler olduğundan emin olurdu. Bir termos, birkaç şişe su ve bir torba üzümü sığdırabileceği, neredeyse annemin çantası büyüklüğünde, ufak bir soğutucusu vardı. Altın kadar değerliymişçesine Maddy'ye ve bana uzatmıştı; altından daha değerliydiler.

Maddy Leighton muhtemelen tanıdığım en bilgili insandı. Kolej metinlerini eğlencesine okurdu; onun bilim ve bilim insanları hakkında okuduğu kitaplar muhtemelen okuduğum tüm kitaplardan fazlaydı. Tanıdığım günden beri, ki dört yıl oluyor, benden hep daha zekiydi ama bana kendimi aptal hissettirmezdi. Aslında onunla konuşurken kendimi arkadaşlarıma kıyasla daha zeki hissederdim... Maddy on yaşındaydı. Jodi haftada iki ya da üç akşam bakıcılık yapıyordu ve yazları ise tüm gün beraberlerdi. Maddy'yi seviyordum; sevilecek çok yönü vardı. Babam onun için, eğer sekiz parmağı ve sivri uçlu sarı saçları olsaydı Lisa Simpson olurdu der.

Maddy kamerasını hazırlar ve bütün olayı arkasındaki ufak bir ekrandan takip ederdi. Maç sırasında pek konuşmazdık, hepimizin farklı bir maç izleme şekli vardı, sanki üçümüz de bir diğerinin ilgilenmediği ya da anlamadığı üç farklı oyun seyrediyormuş gibiydik. Yine de hiçbirimiz bir diğerimiz olmadan maç izlemeye gitmezdik.

Todd maç başlamadan sahanın ortasındaki noktada durup bize komik bakışlar attı. O bakışlar "ne yaptığım hakkında bir fikrim yok" bakışları mı, yoksa "büyük bir olay değil endişelenmeyin, bende" bakışları mıydı tam bilmiyorum. O gün atıcı olmamalıydı ama plandaki oyuncu maçtan önce bileğini burkmuştu; Todd dışında da dinlenmiş ve hazır oyuncu yoktu. Bu yüzden *playoff*'a kalabilmeleri için kazanmaları gereken maça Todd atıcı olarak çıkıyordu ve sahanın ortasında bize garip bakışlar atıyordu.

"Bu da neydi?" diye sordum Jodi'ye.

"Bilmiyorum" dedi.

Todd'un sorunu buydu, beraber geçirdiğiniz zamanın yarısında aklından neler geçtiğini tahmin edemezdiniz. Ayrıca vuruş yapılamayacak bir top mu fırlatacağı yoksa fırlatıcı tümseğinin üstünde mi patlayacağı tahmin edilemezdi. Sonunda, neredeyse ikisini birden becermişti.

Atış öncesi hazırlıkları ve beklentileri ve sonrasında hiçbir şey olmadığında yaşanan hayal kırıklıklarını izlemeyi seviyordum. Beyzbol buydu. Başarısızlıklardan oluşan bir oyun: Düzgün bir atış yapamamak, vuruş yapmayı beceremememek, zamanında topu fırlatamamak, topu doğru kaleye fırlatamamak, topu doğru kenar adamına ulaştırmak, büyük ve küçük şeyleri becerememekten oluşan bir oyun. Ve üstelik bir oyuncu her şeyi mükemmel yapsa, muazzam bir atış yapsa, sert bir vuruş gelse bile hayal kırıklığıyla sonuçlanabilir: Direkt üçüncü kaledeki adama giden sert bir top. Sanırım, Sisyphos beyzbolu severdi.

Todd altıncı devrede tepeye çıktığında önceki beş devre boyunca hiç vuruş yapamamış durumdaydı. İlk vuruşu yaptı, ikincisini de; ve son olarak kaleye dönmeden önce maçı 0-2 yaptı. Oyundaki tek sayı buydu. Ve Todd'un da sezondaki son maçı.

"Tek bir kötü atış" dedi Jodi, Todd'a sahanın dışına doğru yürürken. "Hiç adil gözükmüyor. Çok iyi gidiyordun."

"Hiç de adil değil" dedi Maddy. "Sahada çok iyi gözüküyordun." Maç sırasında çektiği fotoğrafları göstermek için kamerasını Todd'a uzatıyordu ama o bakmak istemedi. Hiçbir şey söylemedi; maçın başında bize fırlattığı bakışları tekrarlıyordu.

O yaz, yine maç sonrası yürüyüşlerimizden birinde dehşetle fark ettim ki, Jodi'ye âşıktım. Ve bu yüzden de korkuyordum. Şöyle ki, çocukluğumdan beri onu tanıyordum. Ona karşı bu tür hisler beslememeliydim. Bu utanç vericiydi. Bu durumun her şeyi berbat edeceğini biliyordum; benim her şeyi berbat edeceğimi biliyordum. Her şey yolunda gitse bile yürütemezdim. Arkadaşlıktan öteye nasıl geçilir bilmiyordum. Bunu Jodi'ye söylemektense, herhangi bir yabancının karşısına çıkıp "sana âşığım" demek çok daha kolaydı. Yapamazdım. Belki çoktan ağzıma yüzüme bulaştırmıştım bu durumu; Jodi beni çok iyi tanıyordu; başından beri yanımdaydı. Hâlâ yanımda gerçi. Sanırım bu da bir şeydir.

Uzun zaman önce kasabanın geri kalanı benden bıkmıştı. Artık beni hastaneye taşımaya bile zahmet etmiyorlardı. Yol kenarında bulunmuş bir hayvan ya da patlamış bir tekerlek gibi kamyonetin arkasına ya da bazen bagaja tıkılıyordum. Sonrasında ise beni eve götürüp yatağa bırakıyorlar ve bütün bunların geçip gitmesini bekliyorlardı. Zahmet vericiydi, biliyorum; bütün kasaba gözlerini devirerek bıkkınlık dolu bakışlarla bakıyordu;

daha öncesinde anne ve babamın yüzünde gördüğüm, "Bu filmi daha önce de görmüştük" boşvermişliği içerisindeydiler. Artık onlar için bir sürpriz değildim; ağlama nöbetine tutulmuş bir bebeğe sırf susması için ilgi göstermiyorlarmış gibi omuz silkiyorlardı bana. Anlamadıkları şey ise, başından beri ilgi istemiyor olmamdı; bundan da tatmin olmuyordum zaten. Her neyse.

Bir düğmeye basmak gibiydi. Gözlerimi açıyor ve maalesef yaşayanların arasında buluyordum kendimi; kan yok, kırık bir kemik yok, ne bir sıyrık ne de boğulduğuma veya köprünün onlarca metre aşağısındaki ıslak kayalıklara çarptığıma dair bir iz. Sikik bir mucizeydi.

Çoğu zaman yatağımda uyanıyordum. İnsanlar beni buluyor –suda, uçurumun aşağısında, demiryolunda, bir tarlanın ortasında ağaca asılmış halde– daha sonra bir çöp yığını ya da kaybolmuş bir çocuk gibi araçlarına fırlatıp eve götürüyorlardı. Ucunda bir ödül varmışçasına ya da en azından depozitolu bir şişe gibi bir şey... Gözlerimi açıp her sabahki boku görüşüm sürpriz sayılamayacak kadar çok oluyordu; adeta güzel bir rüyadan uyanıp sil baştan gündelik işlerle uğraşacak olmak gibi. Bunaltıcı. Şu sirklerde ya da eyalet fuarlarında yüzüne çiviyle vuran, cam parçaları ve ampul çiğneyen ya da suyun altında yarım saat boyunca nefesini tutan adamlara dönüşmüştüm: İlk gördüğünüz zaman inanılmaz, ikinci sefer eğlenceli, üçüncü sefer ilginç ve sonrasında, aniden, bir daha görmeye gerek duymayacak kadar sıkıcı. Gördükçe daha da inanılmaz geleceğini düşünebilirsiniz –nasıl olur da bunu üst üste yapmayı becerebiliyor?– ama gelmez. Bir adam beyzbolda bir sezon boyunca yetmiş üç sayı yaparsa, bir şekilde yetmiş dördüncüsü daha ilginçtir ama bir adam çekici alıp kafasına yetmiş üç kere çivi çakarsa yetmiş dördüncüsü bayat ve daha az ilgi çekicidir. Bir kez köprüden atla herkes oturup sana baksın; bunu üç kere

daha yap bu artık rahatsız edici olsun. Sıkıntı verici olmaktan daha da fazlasıydı. Yine de insanlar beni tamamıyla görmezden gelmiyordu ya da önemsememezlik etmiyordu ancak hâlâ bir sıkıntıydı. Beyzbol oyuncusu bütün sayıları yaparken her seferinde birinin penceresine topu fırlatıyordu sanki, bir yerde durması lazımdı.

Tek güzel yanı ise Jodi'nin orada olmasıydı. Geri dönüşümden sonra orada, *Oz Büyücüsü*'nün son kısmında ortaya çıkan çiftçilerden biri gibi gelirdi. Aramızda bir şakaydı bu. "Hatırla beni" derdi, "eski ahbabın Hickory." (Doğru bir alıntı olmamasına rağmen, Hickory demeyi severdi.)

"Ev gibisi yok" derdim, becerebildiğim bütün alaycı havamla.

Her şey değişmişti. Âşıktım. Fakat yanlış insana. Neden o olmak zorundaydı? En iyi arkadaşlarımdan biriydi ve şimdi her şey değişmişti. Onu her gün görmek istesem de, artık onun etrafında olamazdım. Ona söyleyemezdim. Hiçbir şey söyleyemezdim. Bu yüzden Todd'a anlattım.

"Kötü fikir" dedi.

12. Bir Kaza, Bir Tesadüf ve Bir Yara İzi

Doğduğu zaman yanında olduğumu söylemeyi seviyorum Maddy'ye. Bir bakıma doğru bu ve bunu kanıtlayacak bir yara izim var. Maddy aynı odada olduğumuzu düşünmeyi seviyor fakat ben aşağıdaki koridordaydım ya da muhtemelen doğduğu anda oradan ayrılmıştım. Neyse sorun bu değildi; bu teknik bir detaydı. Gerçek şu ki oradaydım.

Altı yaşımdayken, 21 Ekim akşamında merdivenlerden aşağı mutfağa doğru koşarken, bir basamağı atladığım için başımı masanın kenarına çarpıp yarmıştım. Hayatımın her günü o masanın yanından yürüyerek ko-

şarak zıplayarak geçtim; keza masa hâlâ orada duruyor, sadece bir kez ayağım takıldı ve düşüp sivri kenarına çarptım. Birden, ağrısız denebilecek bir yarık açılmıştı. Kafamın hiç acımadığını ve utanmış bir halde kalkıp, mutfakta oturan annemin yanına koştuğumu hatırlıyorum. Beni görür görmez çığlık atmaya başlamıştı. Yüzümden aşağı kan boşalıyordu, bastırmaya çalıştığımı hatırlıyorum ama durduramayacak kadar fazlaydı ve akmaya devam ediyordu. Annem lavabodan bir havluyu kapıp kafama bastırdı, babam her neredeyse çıkıp geldi; beni hızlıca arabaya kadar taşıdılar ve telaşla hastaneye gittik.

Ben arka koltuğa uzanmıştım; annem de benin yanımda üstüme eğilmiş, kuvvetlice başka bir havlu bastırıyordu kafama. Koltuğa kan damlası sıçradı mı emin değilim; sanıyorum sıçramamıştı. Acil servisin koridorunda yere kan damlaları düştüğünü hatırlıyorum ama. Beklememiz gerekiyordu, bunu hatırlıyorum, orada saatlerdir oturuyormuşuz gibi gelmişti bana. Önümüzde apandisit ağrısıyla Carly Marshall vardı, onun önünde de kalp krizi ya da hazımsızlık ya da buna benzer bir şikâyetle Bay Staton. Bu yüzden orada oturduk ya da oturdum, olabildiğince sertçe başımdaki havluyu bastırarak, annem yanımda bekliyor babam ise bizi kasıtlı olarak ihmal ediyor ve unutmaya çalışıyorlarmış gibi, hasta kabul hemşirelerinin çevresinde bir aşağı bir yukarı, dolanıyordu.

Maddy'nin annesi geldiğinde hâlâ acil serviste oturuyordum. Olay böyle olduğu için mi hatırlıyorum, yoksa o zamandan beridir, bana onlarca kez bu şekilde anlatıldığı için mi, emin değilim. Kesin olarak hatırladığım bir şey varsa, o da parlak, koridor boyunca ardı ardına bir çizgi gibi uzanan ve bekleme odasından tüm odalara dağılan, bana birkaç futbol sahası uzunluğunda gözüken hastane lambaları. Bütün o beyaz ışıktan dikdörtgenler... Hatırladığım şey bu, izlediğim şey de buydu; hatta

belki daha da uzun süre beklediğimiz bir odaya doğru onları takip ederken saymaya da çalışmıştım. Doktor geldiğinde başımdaki kanama çoktan durmuştu. Hatta dikiş mi atılmalı ya da kelebek bandaj mı yapılmalı diye fikir yürüttüğünü hatırlıyorum. Sonunda dokuz dikiş atıldı. Maddy dünyaya geldiğinde muhtemelen ben çoktan dikiş atılıp eve yollanmıştım ama yine de sağ gözümün üstündeki beyaz yara izini ona doğum günü anısı olarak gösteriyorum... Yara izini seviyorum; bana umut veriyor, öldürmeyen bir yara. Maddy'nin de hoşuna gidiyor; fotoğrafını çekmişti. Dediğine göre yara izim ağacın soyulmuş kabuğuna, kambiyuma benziyormuş; bunun da fotoğrafı var onda, hatta birden fazla sanırım. Her şeyin fotoğrafını çekiyor, bazen günde elli fotoğraf.

Jodi mesaj attı bana: "Sarhoş musun?"

"Kafam güzeeel."

"Haha buraya gel?"

Leightonların evinde bakıcılık yapıyordu. Gitmek istemedim. Ama cevap vermemi bile beklemedi.

"Pizza da var."

"Geliyorum."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Todd.

"Gitmem lazım."

"Jodi" dedi Vern.

"Onu da al gel" dedi Ash.

"Onunla birlikte birini daha al gel" dedi Bruce, "Kayla Morton olabilir mesela."

"Sanki şansın varmış gibi."

"Umurumda değil" dedi Bruce. "Onu izlemeyi seviyorum. İleride kullanmalık bilgi topluyorum."

"Sapıkça" dedi Todd.

Hiçbiri sarhoş değildi henüz ama olmak üzereydiler. Bruce genelde birinci gelirdi, sizin de fark ettiğiniz gibi, sesi gittikçe genizden gelir, serserilerden aşina olduğu-

muz güneyli ağzı ya da Missouri ve nehrin aşağısındaki diğer izbe yerlerdeki, bizlerin kullanmaktan kaçındığı, ağızlar gibi ağır ağır konuşmaya başlardı . Hiçbiri henüz sarhoş değildi, yine de, iyi bir akşam olmayacaktı. Asabilik çökmeden oradan ayrılmak istedim. Todd'un da ayrılmasını istiyordum ama gelmezdi. Sarhoş olmak ve biraz daha Vern'e sataşmak istiyordu. Yeterince eğlenceliydi diye tahmin ediyorum; diğer seçeneklerimizden daha iyiydi en azından, ancak havamda değildim. Yine de ayrılmak zordu, özellikle bir kişi için ayrılmak. Grup bunu sevmemişti.

"Aptalca bir şey yapma sakın" dedi Todd.

"Yaptığı her şey aptalca ki" dedi Ash.

"Şişeyi bırak" dedi Bruce. Ama hâlâ içinde biraz votka kalmıştı, bu da aileme fark ettirmeden şişeyi tekrar likör dolabına koymak için çabalamama değecek bir miktardı. Çantama tıktım.

"Tam bir yavşaksın" dedi Vern.

"Crème de Menthe'in tadını çıkarın" deyip ayrıldım.

Leightonlara vardığım zaman, Maddy bir kimya kitabının giriş kısmını okuyordu Jodi'ye. Maddy gelip sarıldı. "Likör kokuyorsun" dedi.

"Vern'in suçu. İçiyorduk da şaka olsun diye üstüme döktü birazını. Bu yüzden kokuyorum."

Kuru kıyafetlerime hızlıca göz gezdirdikten sonra suratını buruşturdu. "Nerene vurdu, tam ağzının ortasına?"

"Sanırım."

Maddy ellerimi tutup kollarımı iki yana açtırdı; koluma sıkıca tutunup dizlerime basarak yürümeye başladı; bacakları belime doğru gittikçe katlanırken başını da geriye doğru saldı ve tam bir takla attıktan sonra yere indi. Bu hareketi onu tanıdığım günden beri yapıyorduk. "Boyun, bu hareket için fazla uzamaya başladı" dedim.

"Bu yüzden bugünlerde yapabildiğim kadar yapmalıyım" diye cevaplayıp bir takla daha attı, sonra bir tane daha, Jodi durmasını söyleyinceye kadar.

"Yatma vakti" dedi Jodi, Maddy'ye

"Sen yatıracaksın beni" dedi, elimden tutarak götürürken. Bu bir soru bile değildi.

Beni yukarı, odasına kadar götürdü, on yaşında birinin odasından çok bir kolej öğrencisinin odasına benziyordu. Maddy daima daha genç bir bedene sıkışmış bir yetişkindi. Muhtemelen daha beş yaşındayken beni geçmişti yetişkinlik konusunda. Yedi yaşından beridir de bana annelik yapıyordu, tavsiyeler veriyor, sık sık bana ne yapmam gerektiğini söylüyordu.

Ailenin kedisi, Maddy'nin annesi dışında kimseye yanaşmayan turuncu, kuyruksuz bir yaratık, merdivenden çıkarken yanımızdan geçti ve Maddy'nin odasına girinceye kadar kapıda bizi bekledi. Kedi bir bana, bir Maddy'ye baktı, sonra dönüp bir kez daha bana baktı, ikimizde de ilginç bir şey olmadığına karar verdikten sonra geçip Maddy'nin yatağına tırmandı. Kedinin ismi, yıllar önce Maddy'nin annesi tarafından verilmişti: Bıyık. Maddy ona ismiyle pek seslenmiyor, bunun yerine aynı değerde isimler takıyordu: Burun, Kulak, Ayak ve Kuyruksuz. Şimdilerde ise ona mankedisi diye sesleniyor. Dediğine göre, kediyi sevmiyor değildi, ama sevdiği de söylenemezdi. "Onun hakkında düşünmemeye çalışıyorum" demişti. "Ve eğer onun hakkında düşünmezsem, gerçekte de var olmaz."

"Bu yöntemi denemeliyim; birçok şey için."

"Kendi hakkında çok düşünme" diye dalga geçti. "Zekice olurdu."

Yatak odasının duvarında kocaman bir periyodik tablo posteri asılıydı. Tablodaki kutucuklar yeşil, kırmızı, mavi, turuncu, pembe, mor renklerde satır ve sütunlara

bölünmüştü. Alkali metaller kırmızı renkte sol taraftaki sütunlarda, soluk mavi renkteki soygazlar ise en sağdaki sütunda sıralanmıştı. Mor ve pembe renkli Lantanitler ve Aktinitler ise alt tarafta, diğerlerinden ayrı, yatay biçimde sıralıydılar. Bunları Maddy sayesinde biliyorum. Maddy posterin önünde durur, tam manasıyla bir öğretmen gibi göstererek tek tek bütün bilgileri sayardı. Poster yeni bir şey değildi ama şu an vakit öldürme zamanıydı Maddy için, Jodi yukarı gelip yatmasını söylemeden önce oyalanabileceği kadar oyalanıyordu. Tablonun sonuna doğru ilerleyip elini birkaç kutucuğun üstünde gezdirdi. "Bunun atom numarası yalnızca yüz üçe kadar çıkıyor, görüyorsun değil mi? Bazı tablolar yüz on sekize kadar, diğerleri ise iki yüz ona kadar ilerliyor, ama sanıyorum bu bir şey ifade etmiyor. Yüz on sekizden sonrası henüz sentezlenmemiş ya da varsayımsal. Gerçi, yüz on sekizli versiyonu daha çok seviyorum."

"Belki hediye olarak alabilirsin. Doğum günün için mesela."

Omuz silkti. "Kalanını biliyorum ki zaten: Rutherfordyum, Dubniyum, Seaborgiyum, Bohriyum, Hassiyum, Meitneriyum, Darmstadtiyum, Roentgeniyum, sonra U ile başlayanlar geliyor: Ununbiyum, Ununtriyum, Ununquadiyum, Ununpentiyum, Ununhexiyum, Ununseptiyum ve son olarak da Ununctiyum, keşfedilmiş elementler arasında en yüksek atom kütlesine sahip element."

"Sözüne güveniyorum."

"Bu en alttaki elementlerin en sevdiğim özelliği ne biliyor musun?" dedi Maddy. "Bazıları sadece saniyeden de daha kısa, anlık olarak var oluyorlar, bazıları ise hiçbir zaman gözlemlenememiş, ama yine de buradalar diğerleri gibi. Demek istediğimi anladın mı?"

"Biliyorum." Yatağına doğru götürdüm onu, Mankedisi'ni yere ittirip örtüyü Maddy'nin omuzlarına kadar

çektim. Mankedisi tekrar yatağa zıplayıp Maddy'nin boynuna doğru kıvrılarak uzandı. İkisi birden bana dalgın ve ciddi bir ifadeyle bakıyorlardı. Maddy bir şeyler üstüne düşünüyordu; Mankedisi bana kızgındı sadece. Önceden Maddy kedinin yatağına çıkmasına izin vermezdi, şimdi sanırım sevmeye başlamış gibiydi ya da en azından katlanmaya.

"Elementlerden biri olacak olsan, tablodan herhangi biri, hangisi olurdun?" diye sordu Maddy.

"Rutherfordyuma ne dersin?" Bir tek onun ismi aklımda kalmıştı saydıkları arasından, fakat şu en alttakilerden biri olsam daha iyi olur diye düşündüm.

"Belki" dedi, ancak sonrasında memnun olmamıştı. "Belki de yanlış düşünüyoruzdur" diye devam etti. "Belki sen o sondaki elementler gibi değilsin, belki sen daha çok iyot ya da uranyum gibisin."

"Nedenmiş o?"

"Onlar sonsuza kadar duruyorlar çünkü. Uranyum 238'in yarı ömrü, dört buçuk milyar yıl kadar."

"Uranyum olmak istemiyorum o zaman. Belki iyot. Belki de bu en sonlardan bir şeyler; yüz on sekizden sonrası."

"Posterden bir şey seçmelisin" dedi.

"Tamam, şimdi yatma zamanı ama."

"Önce seçmelisin."

"Sen seç."

"Sen."

Postere doğru yaklaşıp tablonun altındaki sıraya birkaç saniye göz gezdirdim. "Şuna ne dersin?" Parmağımla bir tanesini işaret ederek.

"Mendelevyum? Niye ki?" dedi.

"İsmini sevdim."

Maddy güldü. "İsminin nereden geldiğini biliyor musun?"

Hiçbir fikrim yoktu.

"Dimitri Ivanoviç Mendeleyev" dedi. "Periyodik Tablo'nun ilk versiyonunu yaratan kişi."

"Güzel seçmişim o zaman."

"Güzel seçtin."

"Tamam o zaman. Şimdi yatma vakti."

"Uyurken beni izler misin?" diye sordu Maddy.

"Hayır. Bu ürkütücü bir şey. Sen öyle düşünmüyor musun?"

"Çok ürkünç" dedi. "İnsanlar seni izliyor yine de."

"Uyurken mi?"

"Hayır" dedi "Ölüyorken."

"Bilmiyorum. Belki de. Muhtemelen beni görüyorlar, bulup, eve götürüyorlar. Umarım izlemiyorlardır. Bunu hiç düşünmüyordum." Işığı kapatıp odadan çıkmak istiyordum ama hâlâ bana bakmaya devam ediyordu, daha diyeceklerinin bitmediğini görebiliyordum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi Maddy.

"Elbette. Ama ardından sen uyuyacaksın ve ben de izlemeyeceğim." Birazdan Jodi gelip kapıya dikilecekti; kanepeden kalktığını şimdiden hissedebiliyordum.

"Tamam" dedi Maddy. "Bir ucube gibi mi hissediyorsun?"

"Evet."

"Ben de. Bazen. Sence biz bu yüzden mi arkadaşız?"

"Şüphesiz ki. Birbirimizin ardını kollamalıyız."

"Ama izlemek yok" dedi ve yüzünü diğer tarafa çevirdi. Yatak odasının ışığını söndürdüm, kapıyı hafifçe aralık bırakacak derecede yavaşça çektim; hâlâ bir miktar ışık huzmesi odaya düşüyordu. Maddy böyle seviyordu.

"Zavallı kızın kalbini kıracaksın" dedi Jodi merdivenlerden aşağı inerken.

"Bilimsel çalışmasının bir objesiyim sadece."

"Sen buraya gelirken onun halini görmeliydin" dedi Jodi. "Ama artık alkollüyken buraya gelmemelisin."

"Sadece iki tek içtim. Ayrıca, ne yaptığımı sanıyordun ki?" Kanepeye, yanına, oturdum. Kanepe boyunca uzanıp bacaklarını uzattı, çorapları dizimin üstündeydi. Birbirinin eşi çoraplar değillerdi, biri gri diğeriyse maviydi. Aynı kumaştan bile değillerdi; biri ince pamuklu diğeri kalın yünlü.

"Her neyse, çocukların yanındayken böyle kokamazsın."

"Maddy bunu dert etmeyecektir."

"Buyur, bir şeyler ye." Ayaklarını çekti ve bana doğru uzandı elinde bir şey tutarak. Kokumu alacak kadar yakındı, umarım bok gibi kokmuyorumdur diye Tanrı'ya dua ettim. Daha kötü bir şey kokmaktansa likör kokusunu yeğlerdim. Jodi elini uzatıp ağzıma bir naneşekeri tıkıştırdı. Kırmızı beyazlı şekerlerden, banka lobilerinde ya da büyükannenizin evinde bulabileceğiniz türden şekerler. Pek sevmiyordum, yine de aldım. Yanımda durmaya devam etti, nefesimdeki şekerli kokuyu alabilecek kadar uzun durdu. Ben de ona doğru eğilmek istedim; bunu bekleyebileceğini de düşündüm ama hareket etmedim. Ağzımdaki şekerli dilimle oynayarak bir yandan diğer yana geçirdim, dişlerime çarpan sert şeker ses çıkartıyordu. Jodi diğer tarafa doğru geçerken, bir anlığına, tişörtünün yakasından aşağıya doğru baktım ve ince, beyaz kenarlı sutyenini görebildim, zarif beyaz bir kıvrım, sanki parlak bir hilal parçasını yakalamış gibi (daha sonra Todd'a anlatırken bir kâsenin çeyreğini gördüm diye anlatmıştım, o da, "Aynen, doğru görmüşsün" demişti; komik olduğunu düşünüyordu).

Kanepenin arkasından uzattığım sol elim kontrol edilemez bir biçimde titremeye başladı, midemde bir kanat çırpma hissi vardı; hayatımda ilk defa Jodi Telamon'un

yanında kendimi gergin hissediyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Bu fırtınalı havada bir yaprak gibi gergin ve titreyen halimi göremezdi. Oradan ayrılmalıydım.

"Daha iyisin?" diye sordu.

"Leightonlar evlerine dönmeden gitsem iyi olacak."

"Daha bir saat gelmezler."

Elim kolum terlemeye başlamamıştı, eğer bir an önce ayrılmazsam yerde bir su birikintisine dönüşeceğimi düşündüm. Doğrudan ona güçlükle bakabiliyordum; aynı insan değil gibiydi ve her bakışımda ona doğru koşma ya da bir şekilde anlatma düşüncesi vardı, yapamayacağımı biliyordum. Korkunçtu. Ağzım kurumuştu ama geri kalanım su içindeydi. "Yine de gitsem iyi olacak." Beni durdurmadı. Belki biliyordu. Eminim durumum apaçık ortadaydı.

Todd ve diğerleriyle buluşmak için tekrar parka doğru yürüdüm, ama orada değillerdi. Telefonla aramak istemiyordum ama sağa sola bakınarak nehir kıyısından yürümeye başladım. Etrafta değillerdi. Meleğin önünde durdum, kararmış ve onaylamayan suratına baktım; gözleri kapanmış, siyah ve gölgeliydi, sanki bana kulak asamazmış gibi duruyordu. Yine de, kollarını açmıştı. Birini bekliyordu ama beni değil, diye düşündüm. Kimse beni beklemiyordu.

Cebimden telefonumu çıkarıp ekranına baktım, herhangi bir mesaj gelmediğini biliyordum. Jodi'yi aramak istedim. Önce onun bana, benim hissettiklerimi söylemesini istedim, ilk o başlasın. Böyle bir şeyin olmayacağını biliyordum. Mesaj yazmak istedim ama yapamazdım. Onunla konuşmalıydım. Köprünün üstünde çok az araç vardı; üstümdeki beton yol sessizdi. Eski köprü ise karanlıkta bir iskeletti, birkaç kırmızı uyarı ışığı vardı yanıp sönen, yanıp sönen. Köprünün altına doğru yürüyüp elimde telefon, bir süre oturdum orada. Kimseyi aramayacaktım, kimse de beni aramayacaktı. Önümüzdeki beş dakika

içinde köprünün üstünden bir araç geçerse, eve gideceğim diye söz verdim kendime. Köprü hâlâ sessizdi. Köprünün kenarının oluşturduğu, nehrin üzerinden kıvrılarak uzanan gri çizgiyi takip ederek tepeye doğru yürüyüp karşıyı izlemeye başladım. Köprünün altında otururken üstümden geçen tekerlek seslerini sevdiğim kadar, buradan bakınca köprünün böylesine boş ve sessiz oluşunu da seviyordum. Köprünün üzerinde kimse yoktu, ama oraya yürümek yerine eski köprüye doğru ilerledim. Tel örgüde bir delik vardı, neredeyse görünmeyen, sürünerek geçebileceğiniz bölüm. Belki de bunu gören, bunu bilen bir tek ben vardım, gizli bir geçit gibi.

Gizli geçitten geçip, kıyı çizgisini iyice geride bırakacak kadar yüz metre daha ilerledim ve sonra aşağıya baktım. Bu yükseklikten akıp akmadığı belli olmayan siyah nehir dışında bir şey yoktu aşağıda. Geriye doğru dönüp meleğe baktım, yerden yükselen loş bir ışıklandırma vardı, siyah bir hayaleti aydınlatıyordu. Bu gece beklemiyordu; yükselmeye, bağlı olduğu kaideden ayrılmaya çalışıyordu. Ona yardım etmek için yapabileceğim bir şey yoktu. Birkaç metre geriye yürüdüm, sonra birkaç metre daha. Altımda kıyıyı görebiliyordum ve solumda kalan suyu da. Tam ikisinin ortasında yükseliyordum. Suyun kayalıklara çarptığı noktada. Birkaç adım sağım kara parçasıydı; birkaç adım solumda ise su vardı. Şimdi gözleri açıktı; ayrılmak için çabalamıyordu, şu an değil. Durdu ve bekledi. Eski köprünün üzerinde, ona ulaşamayacak kadar uzaktaydım; denememi bile beklemiyordu zaten, yine de bana doğru bakmaya devam etti, karanlık ve bekleyiş dolu gözlerle. Onun hiç yapamadığı bir şeyi yaparken izlemek istiyordu beni. Bir adım attım.

13. Terapistim Nirvana'yı Görmüş, Ama Bana Kalan Aptal Bir Tişört

Annem bir terapistle görüşmem gerektiğini düşünüyordu. Ama kasabadan birine gitmemi istemiyordu öğrenilir korkusuyla. Bence birilerinin annemin benim için bir şey yapmadığını düşünmesi daha utanç verici olurdu. Çoğu insan zaten benim birilerini görmem gerektiğini düşünmüyor muydu? Her neyse, annem benim için birilerini buldu, yaklaşık kırk beş dakika uzaklıktaki eyalet akıl hastanesinin bulunduğu Mt. Pleasent'ta. Haftada iki defa götürüp getiriyordu annem. Bir ay sürdü.

Terapistim, Dr. Stinchcomb, yeterince iyiydi ancak çocuklarla ilgilenen birçok yetişkin gibi, onlardan biri olduğunu kanıtlamak için çok zorluyor, yaşına göre çok genç giyinip konuşmaya çalışıyordu. Ceketinin altında bir Nirvana tişörtü giymişti; tişört oldukça komikti, yine de bir şey söylemedim; benden bir tepki almak için mi giyiniyordu yoksa ne anlama geldiğini bilmeyecek kadar aptal mıydı bilmiyorum ya da muhtemelen bilmeyeceğimi düşünmüş olabilir. Terapistle konuşmak zordu. Her şey bir oyun ya da bir testti. Çelişkiler yaratmayı seviyor, daha sonra benim bu çelişkilere verdiğim tepkiye göre bir yargıya varıyordu. Sanırım bir şeyler yapsalar iyi olur; bütün gün oturup konuşmak sıkıcı olmalı.

Dr. Stinchcomb konuşmaktan sıkılacakmış gibi görünmüyordu; bayağı bir konuşmuştu. Geçirdiğim zamanın yarısı boyunca ben onun terapisti olduğumu, onun hayatını dinlediğimi düşündüm. Sevdiğimi düşündüğü şeylere –müzikler, filmler, oyunlar, buna benzer– gönderme yapmayı seviyordu. Ve daima ne tür müzikler dinlediğimi soruyordu. İsimler uydurmayı seviyordum: "Şu sıralar sık sık Mike Tyson'un Meme Uçları şarkısını dinliyorum." Cevabı da daima "Bilmiyordum bir bakmam lazım buna" oluyordu. Asla bir sonraki gelişimde gelip,

"Böyle bir müzik grubu yok bir daha götünden uydurma" demiyordu. Bu da benim canımı sıkıyordu.

Her şey üstüne konuşmak istiyordu, genellikle aşırı şeyler. Bense doğrudan konuya girmek istiyordum. "Var olmak istemiyorum, düz ve basit" diye açıklardım, "fakat bir şeyler beni bundan alıkoyuyor. Sanki zihnim ve bedenim arasında büyük bir iletişim problemi var gibi. Sıkıntım bu. Düzeltmemiz gereken de bu."

"Bedeninle alakalı bir şey yapamam" derdi doktor muhtemelen, "Ama zihninle ilgili problemlerde yardımcı olabilirim."

Zihnimle ilgili bir yardıma ihtiyacım yoktu. Diğerine yardım etmesi lazımdı. Asıl problem ötekindeydi.

"Freud hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordum son seansta.

"O bir dâhiydi. O olmasaydı bugün hiçbirimiz, zihnimiz hakkında bir anlayışa varamazdık, şimdilerde bazı konularda onunla uzlaşmasak ya da farklı düşünsek bile.

"O intihar etti."

"Hastaydı. Acı çekmeden ve bir ağırbaşlılıkla ölmek istedi" diye cevapladı.

"Benim istediğim de bu."

"Senin önünde daha uzun bir hayat var. Freud hayatının sonundaydı ve zaten dünyayı değiştirmişti."

"Dünyayı değiştirmek istemiyorum" dedim.

Her seansta bu minvalde dönüp durduk. Gitmeye devam edebilirdim ancak ailem bırakmam gerektiğine karar verdi. Eminim bayağı pahalıydı ve yine eminim ki babam terapiyi etkili bulmuyordu. Ki değildi.

Ve sonrasında ilaçlar vardı. Konuşarak düzeltemediklerini kimyasallarla halletmeye çalıştılar. Beni kendim olmayan solgun, sahte bir çeşidim gibi hissettirmek dışında, hiçbir şeyi değiştirmedi. Çok fazla konuşuyor, çok fazla uyuyordum ve kendimi diğer insanlardan, hatta kendim-

den birkaç saniye geride hissediyordum, sanki olaylara katılmak yerine yalnızca izliyordum, bir tiyatro oyunu izlemek gibi ama aynı zamanda hakkında konuşmak zorunda olduğun bir oyun. Nefret etmiştim ve kendimi daha fazla öldürmek istiyordum sadece. Ufak bir seriye başladım ben de –atlamak, kesmek, aşırı doz almak ve hatta kendimi boğmak (ki daha önce denememiştim). Onlarsa ilaçları değiştirdiler ama beni değil. Eninde sonunda ilaç almayı bırakıp daha iyi bir tedavi yöntemi buldum: içmek. En azından ne beklediğimi biliyordum ve hislerimi kontrol edebiliyordum ve ne zaman duracağımı biliyordum. Aynısını arkadaşlarım için söyleyemem.

Ya ne zaman duracaklarını bilmiyorlar ya da durmak istemiyorlar.

14. Kendi Kuyruğunu Yiyen Yılan

Maddy, Bob hakkında konuşuyordu. Aramızda bir şakaydı bu; yaklaşık bir yıl önce başlayan ve başlamasına benim sebep olduğum bir şaka; komik olmaya çalışıyordum. Bugün de oturmuş Bob hakkında konuşuyorduk. Maddy bir süre sonra sıkılıp bırakır diye düşünmüştüm ama hâlâ, okul döneminde her cumartesi, yazları ise, binicilik kursuna gittiği haftada iki gün bana Bob'u anlatıyordu.

Bu benim hatamdı, daha önce fark etmeliydim; komik ya da zeki biri değilim pek ve Maddy de bu konuda daha avantajlı olduğunun farkındaydı. Komik ya da kıvrak zekâlı olmadığımı hatırlatmaktan hoşlanıyordu. İlk dersinden sonra çok mutluydu ve durmadan bunun hakkında konuşuyordu. "İleride bir *cowgirl* olacağım" demiştir muhtemelen yüz defa, ben de gerçekten bir ineği mi süreceksin diye sormuştum. Bob meselesi o zaman başladı.

"Bir ineğe biniyorum" demişti. "Dinlemiyor muydun? Bu yüzden *cowgirl* olacağım dedim sana."

"Bana ondan bahset biraz."

"Adı Bob" demişti Maddy. "Kahverengi ve beyaz renklerde, alnında da beyaz bir yıldız var ve çok hızlı, diğer atlardan çok daha hızlı. Ve sadece ben biniyorum ona."

"Benim için Bob'un bir fotoğrafını çeksene."

"Sana benziyor" dedi. "Fotoğrafının çekilmesinden hoşlanmıyor pek." Maddy kamerasını gözüne götürmüş beni objektiften izliyordu. Fotoğrafımı çekmezdi. Bu konuda çok daha önce anlaşmıştık. Dünyayı ekranın arkasından görmeyi tercih ediyordu; çerçevenin şeklini ve sınırlarını seviyordu. Bütün gün boyunca fotoğraf çekerdi ama beni değil. Gerçi birkaç fotoğrafım vardı onda ama benim olup olmadığımı ilk bakışta anlayamayacağınız fotoğraflar. Birkaç parçamın, bazı bölgelerimin fotoğrafı vardı. Yara izimin ve burnumun birkaç fotoğrafı. Onunla aynı gün gelen yaranın izi; ayrıca burnumu seviyordu. "Bir Roma heykeline ait bir burun" diyordu.

"Neron" dedim ona, "ya da Otho."

"Hayır, Marcus Aurelius ya da Titus."

Onların kim olduğunu Maddy sayesinde biliyordum, o anlatmıştı. Titus hakkında bir şeyler hatırlıyorum. "Titus'tu değil mi, bir sineğin burnundan girip beynine kaçtığı kişi?"

"Öyle miydi?" dedi Maddy. "O zaman boşver şimdi Romalıları ve heykellerini. Şuna ne dersin Sfenks?"

Bunu sevmiştim. Burnumu iyi kötü seviyorum, sanırım, ama sadece Maddy'nin fotoğraflarında gördüğümde. Kendi başına gayet iyi duruyor, suratımın geri kalanıyla pek değil. Şanslıyım ki çok az fotoğrafı var.

Maddy çok fazla fotoğraf çeker, bazen günde elli tane. Kamerasını daima yanında taşır, istese cebine sığacak kadar küçük beyaz kutusunda. Bütün o resimlerle ne yapıyor bilmiyorum; internete yükle görsel bir günlük yap diyorum devamlı, ama asla yapmıyor. Sadece ona aitler

sanıyorum; mesele onları saklamak ya da birinin onlara bakması değil. Belki onları çekmektir bütün amaç; bakıp ardından deklanşöre basmak, bir anlığına kapanıp açılmasını sağlamak ve dünyanın ufak bir dilimini, bir anda yok olan ufak bir parçasını yakalamak. Belki tek istediği budur fotoğraf çekerken. Belki de bu yeterlidir.

Annem Maddy'yi övmemi sevmez. Ne zaman onun ne kadar zeki olduğundan bahsetsem annem o yaşlarda herkesin çok zeki olduğunu söyler. "Aman büyümüş de küçülmüş" diye söylenir ve bazı insanların daha gençken daha zeki olduğunu söyler. "O yaşlar bir şeyleri öğrenmek için en fazla zamana sahip olduğun yaşlar" der. "Çocuklar süngere benzerler, etraflarındaki her şeyi emer daha sonra içinde tutarlar ve katılaşırlar. Gençken işler daha kolay çünkü bir şeyleri yapmakta serbestsin. Yaşlanınca işe gitmek gibi, faturaları ödemek gibi, vaktini öldüren bütün aptalca işlerle uğraşman gerekir. Kaçınılmaz olan budalaca şeyler ve sen de giderek daha budala olursun." Dediğine göre ben altı yaşındayken sürüngenler hakkında her şeyi bilirmişim: dört sınıf sürüngenleri, Latince isimlerini, hatta *herpetophobia* ile *ophidiophobia* arasındaki farkı bile. Dediğine göre kelime dağarcığım ve telaffuz yeteneğim hep iyiymiş; bütün isimlerin üstüne çalışır, onları bir kâğıda yazarmışım ve ne zaman annem karmaşık bir isim söylese onu düzeltirmişim. Anneme göre daha ikinci sınıftayken, onuncu sınıf birinin kelime hazinesine sahipmişim. İddiaya girerim ki şimdi ikinci sınıf birinin kelime hazinesine sahibim, belki de annem haklıydı. Benim hatırladığımdan daha fazlasını hatırlıyor. Benim tüm hatırladığım yılanlar.

Dördüncü olayımdan sonra, babam bana bir Solomon Boa Yılanı (*Candoia carinata paulsoni*) almıştı Noel hediyesi olarak. Belki bakmakla yükümlü olduğum bir şey olursa, onu arkada bırakmak için bu kadar da acele etme-

yeceğimi düşünmüş olabilir. Yılana Prinn ismini koydum, sadece yirmi santimetre uzunluğundaydı onu aldığımızda, öyle de kaldı. Babam yılanı almadan önce bana danışmamıştı, danışsaydı ona Solomon Boa'nın iyi bir başlangıç yılanı olmadığını söylerdim. Zor bir yılan olabilirler, agresif ve inatçı. Prinn yemek yemiyordu. Haftalar boyunca denedikten sonra bir Yılan Terbiyecisi'ne danışmak zorunda kaldık.

Babamın daha en başında danışması gerekirdi, ama umursamamıştı. Prinn'i nereden aldığını hiç söylemedi ama eninde sonunda Yılan Terbiyecisi'ne gelmiştik. Asıl adı Mark'tı, ama yıllardır onu Yılan Terbiyecisi olarak biliyordum ya da *Skinner*, Bruce'un ona seslendiği isimle, önce Yılan Terbiyecisi'nden Yılan Plisskene*, ardından *Skenner*, en son da *Skinner*. Evinin ilk katını yüzlerce yılan dolu bir dükkâna çevirmişti. Zeminden tavana kadar uzanan plastik, sıcak kapların içinde tutuyordu yılanları. İlk katta tamamı yılanlarla dolu dört ya da beş oda vardı. Bodrum katında ise yılanlar için fare ve sıçan yetiştiriyordu ve dükkânın kapısını açtığı anda da burnunuza ağır bir kemirgen pisliği kokusu geliyordu. Bütün nefesinizi ciğerinizden söküp alan bir koku. "Bu paranın kokusu" demişti Yılan Terbiyecisi babama. Babam da bayağı komik bulmuştu bunu.

Yılan Terbiyecisi babamdan daha gençti, sıska, kısa kesilmiş siyah saçları olan ve ağır, siyah çerçeveli gözlük takan bir adamdı. Mevsim ne olursa olsun daima bir tişört ve uzun diz kapaklarına kadar uzanan kargo şort giyerdi. Kollarından aşağı inen yılan dövmeleri vardı, hemen hemen hepsi boğucu türden yılanlardı ve ünlü insanların etrafını sarmıştı: Beethoven, Einstein, James Dean, Marilyn Monroe ve diğer tanıyamadığım kişiler.

* *Escape from New York* adlı 1981 yapımı Amerikan bilimkurgu filminin kahramanı.

Onları sıkıca kavrayıp eziyordu. Ne anlama geldiğini bilmiyorum ama oldukça etkileyici gözüküyorlardı.

Vitrindeki kutuda iki büyük albino Burmese pitonu vardı ve plastik bir şişenin içinde yüzlerce başka yılan – süt yılanları, kum boaları, tarla yılanları, mısır yılanları, kraliyet yılanları ve farklı renklerde top pitonlar. Dükkâna ilk adım attığımız zaman Yılan Terbiyecisi başka bir müşteriyle ilgileniyordu. Aşağıya, bodrum katına indi, ardından güçsüz bir ciyaklama duyduk ve onu takip eden bir güm sesi, sonrasında Yılan Terbiyecisi elindeki plastik poşette ölü bir kemirgenle geldi. Zamanla bu sese alışacaktık tabii.

Babam Prinn'in problemini açıklamama izin verdi ve Yılan Terbiyecisi da bir hafta kadar burada kalmasına izin verirseniz ben onu yemek yemeğe alıştırabilirim dedi. Prinn'i bırakıp bekledik. Boş bir akvaryumla içerisinde yılan olan bir akvaryum arasında çok bir fark yoktu ama, yalnız bir boşluk gibi görünüyordu içi dolu değilken. Babam bile üzgün görünüyordu odamdaki boş akvaryum karşısında. Arada gelip Prinn'le anlaşabiliyor muyuz diye bakardı.

Bir hafta sonra Yılan Terbiyecisi bizi çağırdı ve Prinn'in nihayet yemek yediğini söyledi. Bizimle yemek yiyeceğinden emin değildi ama. "Başka bir yılan düşünebilirsiniz" dedi babama ve bu Yılan Terbiyecisi'yle son görüşmemiz gibiydi. "Sıkboğaz edilmek istemiyorum" demişti babam, fakat Yılan Terbiyecisi, daha önce Solomon bakmış birini tanıdığını ve Prinn'i satın almak isteyebileceğini söyledi.

"Ne kadar ödediğinizi bilmiyorum" dedi Yılan Terbiyecisi, "ama iyi bir fiyat teklif ediyor."

Babam teklifi kabul etti –eminim Prinn'e verdiği paradan daha fazlasını önermişlerdir– ve biz de başka bir yılan aldık, doksan santimetre uzunluğunda bir kral yılan

(*Lampropeltis Getula Californiae*). Yılan Terbiyecisi birkaç tanesini bize göstermiş ve babam da bana seçtirmişti, ama sanırım babam onu benim sevdiğimden daha çok sevmişti. Oldukça fazla zaman geçiriyordu onunla; sanıyorum yılanın verimliliğini bayağı takdir ediyordu, enerjisini saklamasını, zamanının çoğunu kıvrılmış halde akvaryumun kenarında geçirmesini, sadece gerektiğinde hareket edişini. Yılan Terbiyecisi'nden aldığımız küçük fareleri yiyişini izlemeyi seviyordu, ufak pembe fareyi bir bütün halinde, yavaşça yutuyor ve ağır ağır sindiriyordu, bir haftalık yiyecek için neredeyse hiç efor harcamıyordu.

Bence bir başka hayatta babam bir Yılan Terbiyecisi olmak isterdi, yüzlerce yılanı ve sıçanı izleyerek ve para kokusu koklayarak yaşayan biri; belki de yılanlardan biri olmak isterdi. Bazen yılanı akvaryumdan alır kolunun etrafında gezdirir ve üçgen kafasını elinin üstünde dinlendirirdi. Babam sanki gerçekten bir yılan olma halini anlamaya çalışırcasına yılanı inceliyor, onun hakkında araştırma yapıyordu. Babamı yatak odasının bir kenarında hareketsiz kıvrılarak yatan ve sadece annem yemek getirince hareket eden biri olarak hayal ettim. bir yılanın beynine sahip olduğunuz ve zihninizde saatlerce dönüp duran binbir çeşit düşünce olmaksızın saatlerce uzanabildiğiniz durumda fena bir yaşam olmazdı tahminimce. Beynimiz dinlenemiyor; asıl problem bu. Beynimiz arkadaşımız değil.

Kral yılanına Zig ismini verdim. Arkadaşlarım arasında bir tek Bruce'un yılanlara ilgisi vardı. Zig'i tutmuş hatta bir kez de kendi eliyle beslemişti. Ona *Heil* diye sesleniyordu sonra biraz bekledikten sonra "Hitler." Herkese benim Hitler adında zehirli bir yılana sahip olduğumu söylemişti, herkes de inanmıştı. Niye inanmasın ki?

"Ya gerçekten Hitlerse?" diye sordu Bruce bir gün kutusunun kenarında hiçbir şey yapmadan duran Zig'i iz-

lerken. "Demek istediğim, ya Hitler reenkarne olup yılan olarak gelmişse ve burada tam önümüzde duruyorsa?"

"Hitler'in bir yılan olarak geri gelecek kadar şanslı olduğunu sanmıyorum. Ayrıca nasıl bilebiliriz ki?"

"Bilmiyorum" dedi Bruce ve düşünmek için birkaç saniye bekliyor taklidi yaptı. "Eğer Polonya'yı görünce çılgınca hareket ederse o zaman başımız belada demektir."

Bu konu kapanır diye düşünmüştüm ama kapanmamıştı. Todd'un odasında hiçbir şey yapmadan öylece otururken yine konuyu açtı. "Ya Hitler geri döndüyse?"

"Strand'ın yılanı?" dedi Vern.

"Ya onun yılanı gerçekten Hitlerse? V ya Strand onun üremesine izin verip genlerini diğer yılanlara aktarmasını sağlıyorsa ve sonra bir tanesi gerçek Hitler olarak geri dönerse?" dedi Bruce.

"Zig'e bir eş almıyorum."

"Peki o zaman, Hitler birinin köpeği ya da kedisiyse? Ve o kişi evcil hayvanını besleyip, büyütüp, bakımını yaptıktan sonra yavrulamasına izin verirse ve bir anda ortada onlarca Hitler sürüsü olursa? Onlar da öldükten sonra başka bir şey olarak reenkarne olursa ya da daha kötüsü bir insan bedenine kavuşursa, bir gün uyanıyorsun karşında Hitler, yine en başından uğraş ve bütün bunların böyle olması senin suçun."

"Neden illa yılan ya da köpek olarak geri geliyor ki?" dedi Ash.

"Niye ki?" dedi Bruce. "Bu işler böyle yürümüyor mu?"

"Strand hep kendi olarak geri dönüyor" dedi Ash.

"Sebebi ne ki?" dedi Vern.

"Bilmiyorum."

"Belki henüz dersini almadığı içindir" dedi Bruce.

"Ne anlama geliyor bu?"

"Bilmiyorum" dedi Bruce. "Bütün bu reenkarnasyon meselesi bununla alakalı değil mi zaten? Karmaya ya da

her neyse ona göre neyse hak ettiğini alıyorsun? Eğer iyi bir yaşam sürmüşsen daha üst bir seviyeye sıçrıyorsun, kötü bir yaşam sürmüşsen geri dönüşün bir böcek ya da bir inek olarak falan ama sen bir şey yapmadığın için ne yükseliyor ne de alçalıyorsun, bu sebepten her seferinde kendin olarak geri dönüyorsun ta ki iyi ya da kötü bir şey yapıp değişinceye kadar."

"Ne olarak geri gelmek isterdin?" diye sordu Todd.

"Hiçbir şey."

"Eğer seçmek zorunda kalsaydın ve seçeneklerin bir mormon sineği ve Hitler olsaydı, hangisini alırdın?"

"Sinek."

"Ben Hitler'i seçerdim, soru sormayın" dedi Vern.

"Elbette seçerdin" dedi Todd.

Zig'e olan ilgimi kaybetmeye başladım, ki sanırım hiç de şaşırtıcı değil bu. Her şeye karşı ilgimi kaybediyordum. Babam ise benden önce bıkmıştı. Artık gelip onu eline almıyordu, hatta izlemeye bile gelmiyordu, hakkında soru sormuyordu, sanki bir anda Zig varolmayı durdurmuştu. Yılan Terbiyecisi'ne uğrayıp yem almamız gerektiğini ben hatırlatıyordum. Açıkçası ben de Zig'i düşünmeyi bıraktım; günler geçiyordu ve ben hiç ilgilenmiyordum; hatta orada bir yerde sağlığı bize bağlı olan yaşayan bir canlı olduğunu unutmuştum bile. Zig, yerde yatan kirli çamaşır yığını gibiydi; ilk başta göze batıyordu ama eğer yeterince beklerse ve sen her gün görmene rağmen sorun etmeden yaşamaya devam edersen, odayla bütünleşecek derecede görünmez olabiliyordu; onu fark etmiyordum bile. Kirli çamaşır yığını olmak Zig için daha iyi olurdu. Babam artık Yılan Terbiyecisi'ne gidip gelmekten bıkmıştı, ciyaklamalardan ve torbada ölü fare taşımaktan da. Ayda bir iki defa gidip gelmek büyük bir yüktü onun için. Artık yapmak istemiyordu. Annem ise daha baştan reddetmişti ve ben de yapamazdım zaten,

böylelikle yaklaşık iki yıl sonra Zig, Yılan Terbiyecisi'ne geri döndü, biz de onu hiç özlemedik. Boş akvaryum hâlâ aynı yerde duruyor, tıpkı içerisinde bir yılan varmış gibi.

15. Bazı Günler Geceden Daha Karanlık (#20)

"Seni arayabilir miyim" diye sormuştu Jodi. Neredeyse sabahın dördüydü. Uyanıktım. Ben onu aradım.

"Annem beni korkutuyor" dedi.

Kâbus gördü sanırım, diye düşünmüştüm. Ve haklıydım, ama daha fazlası da vardı.

"Sanırım çığlık atıyordum, en azından annemin dediğine göre."

"Genelde atar mısın?"

"Hiç sanmıyorum. Bilmiyorum. Belki uyurken fark etmiyorum, onlar da fark etmiyor olabilir yine de emin değilim. Bazen rüyamda çığlık atıyorum, bazen annem bana korkunç şeyler yapıyor, mesela bu geceki gibi ve sonra uyanıyorum annem karşımda, bir vampir gibi üstüme eğilmiş. Sana diyorum işte, ödümü koparıyor."

"Belki bahsettiğin kötü şey odur."

"Ben de böyle düşünüyorum bazen, kâbuslarımın sebebi o diye. Onları bana gönderiyor daha sonra başımda durup gerçekleşmesini bekliyor."

"Bu şeytanca bir şey."

"Aynısını ben de ona yapmak isterdim, bakalım hoşuna gidiyor mu."

"Benimkiler asla odama girmezler."

"Kapını kilitliyor musun?"

"Hatırlasana kilitleri söktüler."

"Ah evet" dedi Jodi. "Kapında delikler vardı. Bu da korkutucu. Hiç o deliklerden sana bakan bir göz görüyor musun?"

"Sadece senin anneninkileri." Anne şakaları yapabiliyordum; Jodi ile aramızda böyle yasaklar yoktu.

Jodi'yle bir saatten fazla konuştuk, yeniden uykuya dalacak kadar yorulduğunda ben hâlâ ayaktaydım. Gökyüzü açık gri renkteydi, şafak vakti için hazırlanıyordu. Gizlice evden çıktım ve parka yürüdüm, oradan da River Road'a; tren yolundan da geri döndüm. Nehir gökyüzünü yansıtıyordu; gri ve pembe. Su dışarıda kalmış ıslak çamaşır gibi soğuk ve bayat kokuyordu... Neredeyse hiç ses yoktu, her şey demiryolu kadar hareketsiz duruyordu. Eğer dünya gün boyunca böyle kalabilseydi, belki sevebilirdim diye düşündüm, belki Jodi gece boyu huzurla uyurdu, belki herkes uyuyakalırdı, sabah olmadan hemen önceki derin ve huzurlu uyku ve ben de etrafta dolaşabilirdim, tek başıma, nehir boyunca bir ileri bir geri... Sonra böyle bir şeyi düşünmenin ne kadar aptalca olduğunu fark ettim. Hiçbir işe yaramıyordu böyle düşünmek. Yine yetersiz kalıyordu ve çok fazla keşkeyle doluydu.

16. Beynimiz, kıt kabiliyetlerimiz için çok büyük ve bunların üstesinden gelebilmek için çok küçük.

Üç aylık bir aradan sonra tekrar Stinchcomb'un yanındaydım. Babam artık verimli mi değil mi diye düşünmeyi bırakmıştı sanırım. Belki diğer insanların kendisinin hiçbir şey yapmadığını söylemelerinden çekiniyordu. Ellerinden geleni yapmışlardı.

Küçükken annemin ve babamın gözlerini devirdiğini –bütün bunlar yaşanmadan önce– ve buna üzüldüğümü hatırlıyordum. Diğer çocuklar gibi değildim: Kendimi yere atmaz, bağırmaz ya da ağlayıp sızlamazdım veya nefesimi tutmak gibi diğer çocukların yaptığı saçmalıkları yapmazdım. Doğrudan annemin gözlerinin içine bakar ve "Sanırım kendimi nehre atacağım" derdim, o da gözlerini deviriردi ya da yeterince sinirliyse Quincy ya da Hannibal'a gitmemi, başka birinin problemi olmamı söylerdi. Söylediğimi yapabileceğimi hiç düşünmezdi. Ve

şimdi yine bir başkasının problemiyim. Tekrar merhaba, Dr. Stinchcomb.

Bruce ona "Felthy" diye sesleniyor. "Felthy Stinchcomb, onun için mükemmel bir isim bence" demişti daha adam hakkında hiçbir şey bilmeden, onu görmeden, sesini bile duymadan. Ve haklıydı; onun için mükemmel bir isimdi.

Bazen seanslarımız sırasında tek yapmaya çalıştığım şey bunu düşünmemek için çabalamak; Bruce'un sesini duyabiliyordum tekrar tekrar bu ismi söylerken: Felthy Stinchcomb, Felthy Stinchcomb, Felthy Stinchcomb, sesli söylemek isteyecek kadar fazla yankılanıyordu. Evet, Felthy Stinchcomb, hayır Felthy Stinchcomb. İyi doktor, dinlemem gereken *cool* bir müzik grubu hakkında zırvalarken ya da okumam gereken bir kitabı önerirken, buna benzer sıkıcı, saçmalık, daha az önemseyemeyeceğim şeyler olduğu zamanlarda ise bunu düşünmek için kendimi zorluyordum. Oturup kafa sallar ve içimden huzur verici bir koroya dönüşünceye kadar "Felthy Stinchcomb" diye tekrar ederdim; meditasyon değerinde bir oyalanma türü. İçimden ismini söyler, zihnimdeki sesin sönmesini bekleyip daha sonra tekrar söylerdim; sonra tekrar, tıpkı piyanoda aynı akortu basmak gibi bir süre sonra sesler içimi dolduruyordu, hatta bir zaman sonra ağzımı açıp, sesli söylemem gerektiğini düşünüyordum. Artık öyle bir raddeye gelmişti ki bu, ismi düşünmeden Dr. Stinchcomb'a bakamaz hale gelmiştim; hatta bu ismi çağrıştırmadan seanslarımı düşünemiyordum. Bütün bu olayda sevdiğim tek şey haline gelmişti, ama sıkıntı şu ki Bruce da sevmişti. Koyduğu ismi o kadar sevmişti ki başka bir şeyde kullanabilmek üzere geri almaya çalışmıştı. İşe yaramamıştı elbette; onun hakkında bir şey bilen herkes çok uzun bir süredir Felthy ismiyle hitap

ediyordu ve sırf Bruce bu ismi başka birinde (henüz bilinmeyen birinde) kullanacak diye kimse vazgeçmedi. Ayrıca Dr. Stinchcomb'a uyuyordu. Dr Stinchcomb, Dr. Felthy Stinchcomb, MD. O tam bir Felthy'ydi.

Sadece karanlık vardı. Ne ışık vardı, ne de huzur veren bir parıltı, rahatlatıcı bir ses, kabullenmişlikle dolu, bedenini terk ederek yükseldiğin beden dışı bir deneyim, bunların hiçbiri yoktu. Sadece karanlık, gerçi tam bir karanlık da değil çünkü o bile bir şeyler gördüğüne delalet. Hiçlik, bir boşluk, her şeyin yokluğu. Tam sevdiğim gibiydi, tek istediğim, şey. Kalan her şey ise tam bir saçmalık.

Diğer şeyleri deneyimleyen kişiler için –ne olduklarını bilmiyorum– umarım doğru ve yeterince gerçektir, ama benim deneyimlediğim bu değildi. Eğer öyle olsaydı muhtemelen tekrar tekrar uğraşmazdım bunun için, belki de uğraşırdım. Büyük ihtimal uğraşırdım, eğer öteki tarafta beni daha iyi bir hayat beklediğine emin olsaydım; bu her ne demekse. Belki onlar için gerçektir bu ya da gerçek olduğuna inanıyorlardır ya da belki sadece beyindeki basit bir kimyasal reaksiyondur ya da kültürel bir histeri, uzaylılar tarafından kaçırılan insanların uzaylıları tarif ederken benzer şeyler söylemesi gibi. Bunun ihtimali nedir ki? Bilim insanları beynin belli kısımlarını uyararak tekrar canlandırabilmişler bu "ölüme yakın, beden-dışı" deneyimleri. Adına "otoskopi"* diyorlar. Maddy'den biliyorum bunları. Bir de bana anlattığına göre "negatif otoskopi" deneyimleri var, insanların kendisini aynada göremediği deneyimler.

"Bir vampir gibi mi?"

"Vampir gibi değil" diye düzeltti. "Vampirin zaten bir yansıması olmaz. Negatif otoskopide yansımanın sahibi

* Bir insanın beden dışı deneyim yoluyla kendini dışarıdan görebilmesi. (y.h.n.)

kişi dışında herkes onun yansımasını görebiliyor. Anladın?"

Anlamıştım ve salıncakta sallanmak üzere bize gitmiştik.

Dr. Stinchcomb sordu bana: "Neden ölüme bu kadar takmış durumdasın sence?"

"Ben olsam 'takmak' kelimesini kullanmazdım."

"Sen ne derdin?"

"Şimdi, takmak fiilinin yargılayıcı bir özelliği var, değil mi? Sanırım 'kararlı' kelimesi daha iyi betimliyor durumu."

"Bu neydi şimdi?"

"Bir hatayı düzeltmek."

İki

17. Bütün Yıldızlar Ölü, Ama Hatıraları Dolduruyor Gökyüzünü (#29)

Binlerce yıldız yıkadı geceyi, *Big Bang*'den* fırlayan ilk kıvılcımlar gibi karanlıktan yükselerek gelen, sürekli dönen kızgın kırmızı oklar, karanlığı ele geçirip sonra karanlığa karışıyorlar. Başlangıca ve sona şahit olmuştuk; her şey, bütün gösteri gözlerimizin önündeydi; büyülenmiştik. Büyülenmemizin nedeni bütün galaksilerin doğuşuna ve ölümüne tanık olmak değildi, bunu bizim yapmamızdı. Aptal sarhoşluğumuzla becermiştik bunu. Tanrı gibi tepeden baktık; hoşumuza gitmişti.

* Evreni meydana getiren Büyük Patlama (y.h.n.)

Todd kardeşinin kamyonetini almıştı, biz de gezelim dedik. "Şöyle dışarı çıkıp dünyayı tanımak ne güzel" diye şaka yapmıştı Todd. Iowa'nın arka yolları da bu şakaya dahildi. Kamyonetin arkasına birkaç kasa bira yükleyip kasabadan çıktık, tarım arazilerinin kenarından ilerliyorduk, yeni ekilmiş tarlaların arasında amaçsızca ilerlerken sert bir rüzgâr bizi geçip gidiyordu kuzeye doğru.

Kamyonetin arkasında kıvrılmıştım. Gece tahmin ettiğimden daha soğuktu, üstelik daha da soğuyacak gibi gözüküyordu. Üstümde yalnızca bir tişört ve şort vardı; ön koltuğu kapacak kadar da hızlı davranamamıştım. Todd ve Ash öndeydi, kalanımız arkada sessizce oturuyorduk. En iyi yanı da sessizlikti; en azından kendi aramızdaki sessizlik. Etraf oldukça gürültülüydü, tekerleğin sesi, yoldaki çamur ve çakıltaşlarının sesi, kamyonetin kasasını kamçılayan rüzgârın sesi... Hiç konuşma yoktu; yalnızca kamyonetin gürültüsü ve gece. Todd araba sürmekten yorulduğundan bir kenarda durup sessizce içerdik, hiç değilse bir süre.

"Bir fikrim var" dedi Bruce. Ve ilk kez iyi bir fikirdi.

Kasabaya geri dönüp bir süpermarketin otoparkına park ettik. Darryl ve ben dışarı çıkıp devriye gezmeye başladık, dikkat çekmeden alışveriş arabalarının olduğu bölüme göz atıyorduk unutulmuş bir tane var mı diye ve sonra unutulmuş olanları alıp kamyonetin arkasındaki Vern'e götürmek için Todd'u bekledik. Biz beyaz önlüklü market çalışanlarını izliyorduk, alışveriş arabalarından onların sorumlu olması lazımdı, ama genellikle diğer müşterilere yardım etmekle meşguldüler, mide bulandıran bir yalakalıkla-salyaları akarak ve ayaklarına kapanarak normalde almamaları gereken bir bahşiş için dalkavukluk yapıyorlardı.

Market müdürlerinden biri şüpheli bakışlarla otoparka çıktığında, Vern çoktan beş alışveriş arabası yüklemiş-

ti kamyonete. Market müdürü, durduğu noktadan alışveriş arabalarını göremezdi ama hayırlı bir şeyin peşinde olmadığımızı biliyordu, bu yüzden Todd aracı çalıştırdı, Darryl ve ben gecenin karanlığında uzaklaştık oradan, dükkânın arkasına dolaştık, Todd'un bizi beklediği yere.

Tekrar kamyonetin kasasına atlayıp kasabadan çıktık, Missouri sınırına yakın Carbine Lane'e giden asfalt bir yoldaydık. Karanlıktı ve önümüzde yaklaşık bir kilometrelik dümdüz ve duyduğumuza göre zamanında illegal yarışlar dışında pek kullanılmayan, bir yol uzanıyordu. Tam aradığımız şeydi. Başka araç yoktu etrafta. Todd aracı durdurup motoru kapattı ve ışıkları söndürdü, biz de hareketsizce oturup kıpırtısız geceyi dinledik bir süre. Her şey hareketsizdi, ağaç dallarında rüzgâr bile yoktu. Biz ve gece vardı sadece, ardından Bruce "Hadi yapalım şunu" dedi. Todd kamyoneti çalıştırıp gazladı, hızlanmaya başladık, daha da hızlandık. Arka camdan aracın içini, hız göstergesini görmeye çalışıyordum ama Todd'un omzu devamlı engelliyordu. Yüz yirminin üstündeydik, en son gördüğümde öyleydi en azından ve daha da hızlanmaya devam ettik, ardından Todd birden ışıkları kapattı.

Uzayda olmak gibiydi. Karanlığın içinde astronotlar gibi savruluyorduk. Karanlık ve gittikçe hızlanan aracımız dışında hiçbir şey yoktu. Daha sonra Bruce alışveriş arabalarından birini kamyonetin arkasından fırlattı yola doğru ve muazzam kıvılcımlar kapladı birden geceyi, *Big Bang*, evrenimizin başlangıcı. Tanrı'ydık. Tekrar yaptık.

Todd ışıkları açtı; yavaşladık, geldiğimiz yoldan geriye doğru gittik, yol üstünde fırlattığımız arabalardan biri var mı diye kontrol ediyorduk. Hiçbirini göremedik. Parçalara ayrılıp hiçliğe mi karıştı diye merak ediyordu Vern. Sadece umut edebilirdik. "Keşke bunları filme çekebilseydim" dedi.

"İzin verin birini de ben atayım" dedi Darryl fakat Todd engelledi onu.

"Bruce yapsın" dedi. "Ne yaptığını biliyor gibi."

Darryl genelde itiraz ederdi. Ne kadar şey bilmen gerekebilir ki kamyonetin kasasından bir şey fırlatmak için, diyebilirdi ama az önce tanık olduğumuz şeyden çok etkilenmiştik, o da umursamadı. Sadece tekrar olmasını istiyorduk, bir an önce. Bu yüzden Todd aynı noktada aracı tekrar çalıştırdı; her şeyi bire bir tekrar etmeye çalıştık. Ve aynı şey oldu: Sepet asfalt boyunca tangırdayarak uzaklaşırken patlayan kıvılcımlar.

Bir sonraki sefer Todd da izlemek istedi, sürücü koltuğuna ben geçtim, yanıma da Darryl. Üçüncü sefer diğerleri kadar güzel değildi –alışveriş arabası hemen yolun kenarına fırlamıştı, nasıl sektiğiyle alakalı bir durumdu ama suç benim üstüme kalmıştı, özellikle Darryl beni suçluyordu. Bu yüzden Todd tekrar sürücü koltuğuna geçti dördüncü sefer için, ben de yanındaki koltuğu kaptım. Bu da çok iyi değildi, ilk noktamıza dönmeye karar verdik son alışveriş arabamız için.

Todd ilk başladığımız noktayı bulmaya çalıştı ve motoru tekrar gazladı, kamyoneti tekrar yüz yirminin üstüne çıkmıştı, belki de daha fazla, ardından diğer seferlerde olduğu gibi ışıkları kapattı ama bir şey farklıydı. Uzayda savruluyorduk, bir önceki gibi, ama sanki düşüyormuşuz gibi hissettirmişti bu sefer, sanki uzayın derinliklerine dalan bir roket içindeymişiz gibi, Dünya'yla çarpışmaya yaklaşan bir rota üzerinde gittikçe hızlanan bir roket. Korkutucu değildi; canlandırıcıydı. Çarpışmayı kucaklardım, bunu isterdim, ama olmayacağını biliyordum – böyle hissettirmişti sadece– ben de ayağa kalktım. Bruce'un sepeti fırlatmak için hazırlandığını duyabiliyordum, siluetini görebiliyordum gecenin içinde, ona çarpmamaya dikkat ederek kamyonetin arkasından atladım.

Bunun üstüne daha fazla düşünmüyordum ve uyandığımda yatağımdaydım. Jodi yanımdaydı, keza Todd da.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Ben de kıvılcım çıkartabiliyor muyum diye denemek istedim sanırım. Çıkarttım mı?"

"Eğer sen de görebilseydin, bunun üstüne şaka yapmazdın."

Atlayıştan sonrasını kastediyordu. "Biliyorum. Ya da hayal edebiliyorum."

"Hayır edemezsin. Hayal edebilseydin, yapmazdın."

"Korkaklaşma."

"Korkak değilim. Ama sanırım Vern'i fena etkiledi. Söylediğimi söyleme sakın ama şoka girdi" dedi Todd. "Yalnız, eğlendiğini düşünüyordum."

"Eğleniyordum da. Bu yüzden yaptım zaten. Bilmiyorum. Pek düşünmüyorum. Sadece yapıyorum. Ne diyebilirim ki? Geri geleceğimi biliyordunuz ama."

"Sanırım" dedi Todd. "Ortadaki pisliği görmeliydin. Kamyonetin arkasına koymak zorunda kaldık seni. Bütün kasaya yayıldı."

"Eminim yayılmıştır." Sarkastik bir tonla çıkmıştı ağzımdan ama niyetim bu değildi.

"Buraya nasıl geldiğini sanıyorsun?" dedi Todd, sanki hâlâ pislik varmış gibi ellerine bakarak

"Ben halledeceğim."

"Halledildi bile" dedi Todd.

"Bir daha olmayacak, söz." Olmadı da. En azından bu şekilde.

Üç

18. Bay Coolidge ile Tanışın, Kızgın Transandantalist

Her gün Nokta'ya giderken yanıma bir kitap alıyordum, daima aynı kitabı, William Styron tarafından yazılmış bir kitap, edebiyat öğretmenimiz Bay Coolidge'in okulun son günü bana verdiği bir kitap. Kitap doksan sayfa bile değildi ama ben daha ilk paragraftan öteye gidememiştim. Nokta bir şeyler yapmak için mükemmel bir yer diye düşünebilirsiniz, ama etrafta arkadaşlarım varken hiç de öyle değil. Seni yalnız bırakmazlar. Kafeslerinden yeni kaçmış coşkulu deney maymunları gibidirler.

Müzik dinlemeye çalışırım arada, ama kulaklığı taktığım dakikada, ya biri bana seslenir, ne dinliyorsun diye ya da kulaklığı yakalayıp kendi kulağına götürür. Şimdi neden her gün oraya gittiğimi merak edebilirsiniz. Güzel bir soru bu. Ama başka ne yapabilirim ki? Ayrıca, sonuçta hepimiz aynı şeyi istiyorduk: olabildiğince vakit öldürmek, yaz mevsimini olabildiğince boş geçirmek, ki yaptık da; her gün günlerin ölümünü, tıpkı önümüzde duran kıyıya vurmuş büyükbaş arkadaşımız gibi yavaşça çürüyüşünü izledik. Bu bekleyişi kabullenmiştim, yaz boyunca tek bir kitap okuyamayacağım gerçeğini de, ne Bay Coolidge'in bana verdiği kitabı ne de kitabın içine tıkıştırdığı listeden herhangi birini. Okul, çok yakında olmasa da, eninde sonunda başlayacaktı.

Bay Coolidge'in dersleri, zorlayıcı olmasına rağmen, okulda sevdiğim tek ders. Bay Coolidge, öğleden önce, bodrum katında penceresiz, hafif loş ve ılık bir sınıfta edebiyat dersi veriyor; kestirmek için mükemmel bir yer. Dersin ilk beş dakikasında yavaş yavaş kafalar düşmeye başlıyor, dersin sonunda ise sınıfın yarısı kafasını sıraya gömmüş, ağzı açık halde sızmış, gündüz uykularına dalmış durumda oluyor. Bay Coolidge umursamıyor.

"Zaman sizin zamanınız" derdi. "Bunu öğrenmek size kalmış, çünkü üniversitede de durum böyle. Kimse uyuyor musun, ödevini yapıyor musun, notların iyi mi diye umursamaz." Geçen senenin son sınıflarının yüzde on beşinden daha azı üniversiteye gitmesine rağmen sanki hepimiz üniversiteye gidecekmişiz gibi davranıyordu... Biz fabrikalarımızı ve *fast-food* zincirlerimizi doldurmayı tercih ediyorduk, barları ve nezarethaneleri işgal etmeyi, benzin pompalamayı, masa başında beklemeyi, bar tezgâhı üstünden eğilmeyi ve asla yuvadan ayrılmamayı ya da ağaçtan düşmemeyi diliyorduk; kımıldamadan, doğduğumuz yerde ölürdük. Bizim bir yere gittiğimiz

yok. Eğitimli Amerika'yı alın bir kenara, biz kalan kısmı oluşturuyorduk.

Bay Coolidge ile neredeyse tanışamayacaktım, çünkü geçen sene AP* derslerinden birinde *Dövüş Kulübü*'nü izlettirmeye kalkıştığı için kendini kovdurmak üzereydi... Dersten önce bütün öğrencilere velilerinden imza almaları için izin kâğıtları dağıtmıştı. İlk hatası buydu: Asla izin isteme. Bunu ona söyleyebilirdim. Önce yaparsın ardından bunun için özür dilersin, bu böyle işler. Fakat veliler okulda ne döndüğünün haberini alır almaz, bölgesel kiliseyle birlikte organize olup onu göndermeye çalıştılar.

İşin aslı ilk başta bokluk çıkarıp sağı solu, hatta öncesinde izin kâğıdını imzalayanları bile gaza getiren Rachel Pasco'nun ailesiydi. Rachel Pasco alkol ve sigara içiyordu, ot içiyordu, hatta söylendiğine göre, istimbotun oradaki parkta bir gece üç farklı kişiye sakso çekmişti, gelip bizim likörümüzden de içerdi ve bunların hiçbiri için ailesinden izin aldığını sanmıyorum. Ama kızlarının aptal bir filmden korunması lazımdı. Ve evet, kız daha önceden *Dövüş Kulübü*'nü izlemişti zaten, kovulma teşebbüsünün ardından bunu Bay Coolidge'e de söyledi.

Böylece, Rachel Pasco herkesi, Bay Coolidge'in Brad Pitt ve Ed Norton üstüne Transandantalist yorumundan (parçalanma yoluyla kendini keşfediş, kimse bilmiyor mu?) mahrum bıraktı. Mezun olup üniversiteye gittiğinde ise biz geride kalanları ebeveynlerinin denetimine mahkûm etti. Bay Coolidge ise sonbaharda bize atanarak cezalandırıldı.

Herkes ona Bay Cool diyordu, bazıları bunu alayla yaparken bazıları da –özellikle kızlar– gerçekten ima ediyordu. Ben ona Bay Coolidge dışında başka bir şey demedim. Ve elbette Bruce'un onun için koyduğu bir isim vardı: Bay Schoolidge dedi ilk başta ama pek tutma-

* Advanced Placement: İleri Düzey Yerleştirme (y.h.n.)

dı ya da Bay School. Bay Coolidge kendisine takılan isimleri umursuyor gibi gözükmüyordu. Ders aralarında koridorda durup insanlarla sohbet eder ve ne zaman biri kendisine "Bay Cool" diye seslense dar koridorda durmak bilmeyen öğrenci akınının arasında yükselirken elini kaldırarak selam verirdi... Bay Coolidge'in canını sıkan tek şey bizim sınıfımızdı sanırım. Bize ders vermemesi lazımdı; genelde üçüncü ya da son sınıflara ve üniversiteye gitmek isteyenler için AP sınıflarına ders verirdi. Ama tahminimce diğer öğretmenler okul başlamadan bir hafta önce daha iyi bir şey yakalayıp ayrıldıklarından, Bay Coolidge bize mahkûm kaldı, biz de onun bizim için düşündüğü iyimser gelecek planlarına.

İlk birkaç hafta şikâyet etti, kendi talihine küfrederek homurdandı, diye düşündük. Ancak işin aslı böyle değilmiş. Mutsuzluğu bizimle ya da bizim sınıfımızla alakalı değilmiş; öğretmek zorunda olduğu zırva şeylerden memnun değilmiş. Müfredatı hiç sevmemişti, ders konularını ve özellikle kitapları. Nefret ediyordu. Sonunda patladı. "Shakespeare okumuyoruz artık" dedi herkesin uyanık olduğu bir gün. "Bir oyununu okumuyoruz. Sizin bir oyunu izlemeniz lazım." Shakespeare ile işimiz bitmemişti anlaşılan. Bay Coolidge bir televizyon ve DVD oynatıcı yürüttü bir şekilde ve *Macbeth*'in Roman Polanski versiyonunu izledik. Bütün sınıfı karanlıkta bile uyanık tutmaya yetecek çamur, kan ve çıplaklık vardı. Ardından sınıfça İngiliz yapımı bir versiyonunu daha izledik; film değil, televizyona uyarlanmış bir oyunuydu. "Eğer okumak istiyorsanız" dedi Bay Coolidge, "Sadece gözlerinizi kapatın." Çoğumuz dediğini yaptık.

Bay Coolidge tahmin edilemez biriydi; neyi eleştirip eleştirmeyeceğini bilemezdiniz. Bir gün *Yaşlı Adam ve Deniz* ya da bir gün *Huckleberry Finn'in Maceraları* ya da başka bir gün yüksek sesle, John Steinbeck'ten ne denli

nefret ettiği üzerine bir nutuk. Sınıftan bazıları, okuduğumuz kitapları savunmaya başlamıştı, Coolidge buna bayılıyordu. İyi bir tartışmayı seviyordu ve hangi tarafı seçeceğini bilemezdiniz. Tam anlamıyla tahmin edilemezdi; bir şey dışında: kıyafetleri. İki tişörtü vardı: bir lacivert ve bir de onun tane soluk mavi versiyonu. Kış içinse bunların üstüne balıkçı yakalı, soluk kahverengi bir süveter giyerdi. Kızlar arasında büyük bir münakaşa vardı, aynı tişörtten birden fazla mı var yoksa her gün değiştirdiği iki tişörtü mü var yalnızca diye.

"Güzel kokuyor ama" demişti Jodi, bir gece köprünün orada otururken. Birkaç arkadaşını da yanında getirmişti, Kayla Morton da aralarındaydı. Tartışmasız okulun en güzel kızıydı.

"Taze" dedi Kayla. "Taze kokuyor sanki turunçgil gibi, belki greyfurt. Sanırım Aveda kullanıyor.

Bu çoğumuz için bir işkenceydi, özellikle Ash için. Hiçbiri duymak istediğimiz konulardan konuşmuyorlardı; bizim hakkımızda konuşmuyorlardı ve okuldan bahsediyorlardı. Ve hepsi Bay Coolidge'i seviyordu.

"Ne olmuş her gün aynı kıyafeti giyiyorsa" dedi Jodi. "Bunu güzel yapıyor."

"Sence gey mi değil mi?" dedi Kayla.

"Bu bir bira eder" dedi Vern.

"Unut şunu" dedi Todd. "O misafir."

Ne konuşulduğuna ilişkin Kayla'nın tek bir fikri yoktu. Jodi'nin bizimle takılmasını istemelerinin sebebiydi o ve şimdi burada onu korkutup kaçırmaya hazırlanıyorlardı. Kayla ise bir tek alkol var diye geliyordu ve bu bile onu uzun bir süre burada tutmaya yetmiyordu. Onu suçlayamam; seçme şansım olsaydı ben de bizimle takılmazdım.

Belki Kayla hepimizin –ya da çoğumuzun– kendisine körkütük âşık olduğumuzun farkındadır. O bizi kullanı-

yordu, tahminimce biz de onu; gittiği yere kadar. Ben, Kayla ve arkadaşlarının etrafımızda olmasından hoşlanmadım hiçbir zaman. Sanki bir iyilik yapıyorlarmış gibi (ki yapıyorlardı) davranıyorlardı ve daima etrafta gidilecek daha iyi bir ortam var mı yok mu diye mesajlaşıyorlardı. Üstelik o etraftayken Ash ve Vern ve grubun geri kalanı daima farklı davranıyorlardı; bu farklılık daha iyi bir yönde değildi ama. Daha da yabancıydılar, lüks bir restorana gidip hangisinin çorba, hangisinin tatlı kaşığı olduğunu bilmediği halde biliyormuş gibi yapıp her şeyi birbirine karıştıran birine benziyorlardı... Bunu onlara Kayla yapıyordu, belki bana da yapıyordu. Kayra ve arkadaşları gidilecek daha iyi bir yer olduğunu öğrendikleri anda giderlerdi. Jodi dışında; o hep kalırdı. Bize katıldığı zaman sonuna kadar bizimle vakit geçirirdi.

"Kayla bir çeşit belaltı bir isim" dedi Bruce, o gittikten sonra. "Böyle davetkâr bir isim."

"Nasıl yani?" dedi Jodi.

"Porno yıldızı ismi" diye yanıtladı.

"Öyle mi?" dedi Todd. "Kayla ile başlayan bir tane pornocu ismi söyle."

Kimse söyleyemedi.

"Ama öyleymiş gibi tınlıyor" dedi Bruce.

"Morton değil ama."

"Asıl soyadını kullanmazdı ki" dedi Bruce. "Kayla Cream, şimdi tam bir porno yıldızı ismi oldu."

"Sırf soyadı yüzünden" dedi Ash. "O soyadla her şey müstehcen gözükür."

"Darryl dışında" dedi Ash.

Her hafta bir deneme yazmak zorundaydık. Bay Coolidge pazartesi günü konuyu verirdi, cuma gününe kadar teslim etmek zorundaydık. Sadece bir sayfalık bir ödevdi; kolay görünebilir ama açıkçası yapılacak en zor şey çıkmıştı; Önemli bir noktaya değinip, argümanını oluşturup

dağıtmadan bitirmen lazımdı. Bay Coolidge tartışmaları seviyordu; tartışırken zorlanmayı seviyordu. Ödevlerin amacı buydu sanırım, onun söylediklerine karşı bir argüman üretmek.

Bize dediği ilk şey bir Transandantalist olduğuydu. Sanki bir cumhuriyetçi ya da bir sosyalist, bir Baptist ya da Katolik olduğunu söyler gibi söylemişti, sanki bir oda dolusu insanın önünde ayağa kalkıp "Ben bir alkoliğim" diyen birisi gibiydi. "Benden ne beklemeniz gerektiğini bilmeniz için söylüyorum" demişti ve bize öğrettiği şeylere eleştirel yaklaşan kitap listesi dağıtmıştı.

Yazdığım ilk deneme Edgar Allen Poe'nun *Şeytan'la Asla Kafan Üstüne Bahse Girme* adlı öyküsüydü, ki bu (bana göre) Transandantalizm'in açık bir eleştirisiydi, ama ben bunu Bay Coolidge'in listesinden sadece ismine bakarak seçmiştim. Bütün hikâyenin benim gibi bir atlayıcı hakkında olduğunu bilmiyordum; kahraman hiç de bana benzemiyordu. Poe'nun, bir aptal olduğunu ima ettiği, Transandantalist bir kişiydi ve çok kötü bir atlayıcıydı. Hikâye komikti, ben de ödevimi yazarken komik olmaya çalıştım ama pek de iyi gitmedi açıkçası. Poe kafa kesme işlemini çok daha eğlenceli yapmıştı.

Bir kez iyi bir denemem oldu; *Kâtip Bartleby* öyküsünü okuduktan sonra boş bir kâğıt vermeye karar verdim. Bay Coolidge kâğıdı bana üzerine hiçbir yorum ve not yazmaksızın aynı şekilde iade etti. Sınıfta, sanki diğer kâğıtlardan ya da önceki ödevlerimden farkı yokmuş gibi olağan bir tavırla teslim etmişti. Gün sonuna kadar tek kelime etmedi; dışarı çıkarken ardımdan, "Kâğıdını beğendim. Mükemmeldi. Hikâye için. En iyilerinden biri olacak."

"Belki gelecek sefer hiçbir şey vermeyebilirim."

"Eğer iyi bir sebebin varsa olabilir. Ama yoksa belki ben de hiç not vermeyebilirim" dedi.

"*Incomplete*" ile yaşayabilirim."

"Eminim yaşayabilirsin" dedi ve ardımdan kapıyı kapattı.

Konuşması güzeldi, ama Bay Coolidge yalan söylediğimi biliyordu. Tek sahip olduğum şey notlarımdı; onlar benim geçiş iznimdi, bir şekilde hapishane çıkış kartımdı; diğer bütün işleri yapabilmem için aileme sunduğum bir bahaneydi. Notlarım iyiydi; genellikle A birkaç tane de B. Bunlar ailemin çıldırmasını engelliyordu; önceliklerimiz aynıymış gibi gözüktüğü sürece her gece dışarıya içmeye gidişime ya da arada bir her bulduğum köprüden veya uçurumdan atlamama aldırış etmiyorlardı (en azından çok fazla).

"En azından notları iyi çocuğun" diyebiliyorlardı. Bir fahişeyle yakalanmış ya da uyuşturucu krizine girmiş ünlü gibiydim ya da steroid kullanan bir atlet veya karısını aldatıp döven ve buna benzer sapkınca şeyler yapan biri gibi. Kazanmaya devam ettikçe, popüler filmlerde oynadıkça sevenleri onu daima affedecektir. Neyin önemli olduğunu çözmen, onu yapman ve ardından onun maskesi ardında istediğin gibi hareket etmen lazım. Üretken ol; bu bana babamın öğrettiği bir şey ve benim yaşımdaki biri için okul dışında üretken olabileceğim bir fırsat yoktu, ben de orada gösteriyordum neler yapabileceğimi; kalanı ise müfredat dışı dikkat dağıtan şeylerdi, tolere edilebilir, bağışlanabilir şeyler. Eğer notlarım düşerse işte o zaman başım belada demekti.

19. Söylediğin Her Şey Aleyhine Delil Olarak Kullanılacaktır

Bay Coolidge koridorda yalnız başına dikiliyordu, ben sınıfıma doğru ilerliyordum ve neden bilmiyorum, yanı-

* Öğrencilere tamamlanmamış ödevler için verilen dönem sonu harf notunun İngilizce karşılığı.

na gidip bir kâğıda çıkarttığım listeyi uzattım. Bazen çok fazla paylaşıyorum.

"Terapistim, biliyorsunuz, Dr. Stinchcomb, benden en sevdiğim kitapları yazmamı istedi. Ne düşünüyorsunuz?"

En sevdiğim kitaplar:
Madam Bovary
Romeo ve Juliet
Ses ve Öfke
Adsız Sansız Bir Jude
Anna Karenina
Hamlet
Karamazov Kardeşler
Suç ve Ceza
Antigone
Dorian Gray'in Portresi
Genç Werther'in Acıları
Muhteşem Gatsby
Mrs. Dalloway

"Zekice bir liste" dedi Bay Coolidge. "Görüyorum ki ortak bir tema var. Doktorun ne dedi buna?"

"Hiçbir şey. Anlamadı bile. Saçma sapan şeyler söylüyor zaten."

"Belki sen saçma sapan şeyler söylediğin için o da saçma sapandır" dedi Bay Coolidge.

"Şöyle bir deyiş var duydun mu hiç 'bok veren, bok alır'?"

"Evet." Listemi geri istedim; böylece bir an önce sınıfa gidebilirdim.

"Bu liste boktan. Eğer sen bir şeyler katmıyorsan o görüşmelerden nasıl bir şey bekleyebilirsin ki?"

"Bu bir şakaydı."

"Ve geri dönüşü de bu oldu sana. Bir ara gerçek bir liste hazırlamalısın. Onu görmek isterim. Ya da bunlardan birkaçını oku en azından; bahse varım çoğunu oku-

mamışsındır. Ya da daha da iyisi, bunlardan biri hakkında yazmanı isterim veya başka bir şey yazmanı, seansların hakkında da yazabilirsin, ne istersen. Bunu yapar mısın?"

"Bunu komik bulacağınızı düşünerek gösterdim size. Başıma daha çok iş alayım diye değil."

"Öyle olsun" dedi Bay Coolidge. "Ama çalışmaktan korkma. Bana bir şeyler yaz, herhangi bir şey. Gerçekten okumak isterim." Listeyi benden uzakta tutuyordu, neredeyse alamayacaktım. "Bu bir ödev değil" dedi. Listeye alıp oradan ayrıldım.

Bay Coolidge birkaç kitap getirmeye başladı. İlki *The Loser*'dı; ona başlığından dolayı okumayacağımı söyledim. Hiç kıvırmadan. "Bir göz at" dedi, "Bence şaşıracaksın." Altmış sayfa kadar okuyabildim yalnızca. Çok fazlaydı benim için. Uzun uzadıya yazılmış, çılgınlık ya da buna benzer bir şey; ara yok, bölüm sonu yok, hatta paragraf bile yok. İki yüz sayfa boyunca birbiri ardına sıralanan cümlelerin toplamından ibaretti; her sayfa hiç bilmediğim, hiç de umursamadığım insanlar ve olaylar hakkında kelimelerle kaplıydı.

Bay Coolidge kitabı bitirmediğim için üzülmüş görünmüyordu. "Sadece bu işi yapmanın farklı yollarını görmeni istemiştim" demişti. Gördüm de. Belki tekrar görürüm. Kütüphanede aynısını aradım; elbette yoktu. Bay Coolidge daha fazlasıyla gelmişti bana; karanlık kitaplar vermeyi seviyordu: Bulantı, *The Thanatos Syndrome*, *Death of the Installment Plan* ve bazı Transandantalist şeyler... Elbette o bütün verdiği kitapların Transandantalist olduğunu düşünüyordu. Bu adam, *Dövüş Kulübü*'nü izletmek isteyen adamdı sonuçta, hatırladınız mı?

20. Saatin Tanımadığım Bir Yüzü Var (#28)

Bazen canlı mıyım diye merak ettiğim bile oluyor. Ya ilk seferinde gerçekten ölmüşsem ve etrafta, şu aptalca

filmlerdeki insanlar gibi, ölü olduğumu bilmeden dolaşıyorsam diye merak ediyorum. Bazen böyle hissediyorum, kötü bir film. Ve izin verin şunu söyleyeyim: Eğer ölümden sonrası böyleyse, gerçekten üzüleceksiniz.

Elbette birçok insanın hayatı kimsenin izlemek istemeyeceği kötü bir film, ama benimki daha bir böyle, film ya da kitaplardaki gibi değil. Benim filmimde birbirini takip eden sahneler ve kararmalar ve bölümler arası beyaz boşluklar var. Bunlar benim en sevdiğim bölümler. Bay Coolidge'a bütün ünlü kitapların bölüm aralarından oluşan bir kitap yazacağım diye şaka yaptım. Sanırım bir saniyeliğine bunu ciddiye aldı ve gerçekten heyecanlandı. "İşte buyurun *Tom Sawyer*'ın on yedi ve on sekizinci bölümleri arasındaki şeyler." Boş bir kâğıt uzattım.

"Sen gerçekten hiçlikten çıkarak bayağı bir mesafe katetmeye çalışıyorsun" dedi Bay Coolidge.

21. "Bütün Bu İnsanlar Ölüme Takmış Haldeler."

Birisi internette bir grup kurmuş, Adam Strand Ölüm Topluluğu. Muhtemelen Vern yapmıştı, ama bir şey demedim ona. Sadece iki yüz kırk bir takipçisi vardı. Çoğu kişi önemsemiyordu, ki benim için bir sıkıntı yoktu. Ama eminim Vern üzülmüştü.

22. Aman Tanrım, Kenny'yi Öldürdüler

Ölümsüz değilim. Buna inanıyorum. Her canlı ölümü tadacaktır ama ben değil. Buna inanmıyorum. Ben de bir gün ölümü tadacağım, ölüm beni bulacaktır, bir gün ben de vakti geldiğinde diğer insanlarla aynı kaderi paylaşacağım. Buna inanıyorum. Yaşlılığımı görecek ve "doğal sebeplerden" dolayı öleceğim. Altmışımda merdivenden düşeceğim. Kırkımda kalp krizine yenik düşeceğim. Otuzumda burnumun arkasında sinüzit sanılarak yanlış tanı

koyulmuş tenis topu büyüklüğünde bir tümörden dolayı öleceğim. Bozuk bir yumurtadan ya da hamburgerden kaptığım salmonella veya e-coli bakterisinden dolayı öleceğim ya da kim bilebilir, belki de yirmi birime basmadan kaçırılıp cinayete kurban gideceğim; ileriki yaşamımda kemiklerim eriyip kendi ağırlıklarını taşıyamaz hale gelecek. Araba çarpacak. Bitmek bilmeyen askeri operasyonlarımızın birinde keskin nişancı tarafından vurulacağım. İhtiyarlıktan bunayacağım ya da bir gün inme inecek ve öyle kalacağım. Birileri boğazıma bir buz çekici saplayacak. Uykumda huzurla öleceğim.

Muhtemelen ölen insanlar kadar fazla ölme şekli vardır. Yine de zamanımız geldiğinde, bir istatistik yığınının içinde yerimizi alacağız, kendine has eşsiz yöntemimiz bir kategoriye indirgeninceye kadar zımparalanacak. Kalp hastalıkları, kanser, boğulma, amfizem kazalar, şeker hastalığı, salgın nezle, Alzheimer, böbrek yetmezliği, enfeksiyon, intihar. Bunlar bizim Amerika'daki ölme yöntemlerimiz. Seçiminizi yapın.

Her an insanlar ölüyor; her yerde bu, etrafımızı sarmış halde; ancak çoğu kişi bunu görmezden gelmeyi tercih ediyor. Her gün, dünyada 170,000'den fazla insan ölüyor, yaklaşık her saniyede iki kişi, yani kalbinizin bir günde atma sayısından fazla. Asla durmuyor. Bu cümleyi okurken birkaç kişi öldü ve şimdi birkaç kişi daha. Ölmeye devam ediyorlar ve biz de bir gün bunun bir parçası olacağız, belki saniyeler sonra, belki dakikalar ya da yıllar, ama bu yığına ekleneceğiz, dinmek bilmeyen bitişe. Biliyorum bunun üstüne çok düşünüyorum, birçok insandan daha fazla, ama kimse bunun hakkında konuşmak istemiyor. Todd hiçbir şey söylemiyor.

"Sen de bunu düşünmüyor musun?"

"Düşünüyorum" diyor, "ama çok değil; vakit kaybı çünkü. Bunun için yapabileceğim bir şey yok."

Diğerleri ise moron takımı. Hiçbiriyle ciddi bir konuşma yapamazsınız. Ash konuyu seks hakkında bir espriye dönüştürür. "Tek bir şey biliyorum o da bir kadının kucağında öleceğim" der mesela. Dediğim gibi uğraşmanın manası yok.

Bir tek Jodi bunun hakkında konuşur. Bir gece, sanırım on ya da on ikinci olaydan sonra bana mesaj attı: "mr4k edyrm da? ndn kndini hep gece oldryrsun?"

Cevabı çok basitti: Gün içinde hiç öyle hissetmiyordum, özellikle sabahları. Ancak öğleden sonra, genellikle üç ya da dörtten sonra, günün yorgunluğu kar taneleri gibi birikmeye başlıyor ve bütün o dakikaların, saatlerin toplamı bir çığ gibi üstüme boşalıyordu. Gece başladığında ise kaldırılamayacak kadar fazla oluyordu; sanki tonlarcasının altında eziliyormuş gibi hissediyordum. Daima, acaba güne sabaha karşı bir iki gibi başlayıp öğlene doğru bitirsem daha mı iyi olurdu diye düşündüm. Ufak bir kestirmeden sonra akşam yemeği ve bütün o ağırlık çökmeden ve çığ tekrar başlamadan tekrar uyku. Ne yazık ki dünya böyle işlemiyor ama. Senin ona uyman gerekiyor; o sana uymuyor.

Belki biraz daha zorlamalıydım kendimi, böyle düşünüyorum. Belki yeterince denedim, uyum sağlamayı, ama bir diğerinde çok zorlamadım. Kaçırılmış onlarca fırsat olunca böyle düşünmemek imkânsız. Sonuçta kendimi öldürmediğim günler, öldürdüklerime nazaran daha fazla. Her iki şekilde de uyum sağlayamayacaktım ama en azından bunu kendime yaşamaya çalıştım.

23. Nereye Gittiğim Önemli Değil; Bir Şekilde Daima Evdeyim (#18)

Yıllar boyunca birçok doktora göründüm, ama onlar BENİM doktorlarım değildi, birine ihtiyacımız olduğunda gittiğimiz birileriydi. Dr. V. tek sabit doktorumdu, ilk

danıştığımız kişi. Daima orada olurdu, boğazım ağrıdığında, kızamık olduğumda, kabakulak, suçiçeği geçirdiğimde ya da beni nehirden çıkardıklarında, kayalıklardan topladıklarında ya da pompalı tüfek patlamasından sonra götürdükleri zamanlarda hep aynı sakin yüz ifadesiyle dikkatle incelerdi. Hiçbirine şaşırmış gözükmezdi. Her şeyi dinler ve ardından Iowa'daki bir uzmana yönlendirirdi. Onlar da, Dr. V.'nin bildiğinden fazlasını bilmiyordu. Ve ben hâlâ burdaydım ve o gitmişti.

Geçen sene, ağustos ayının sıcak bir öğleden sonrasında, Dr. Vandever dışarıda çimlerini biçiyordu. Grand Avenue'da bulunan evinin geniş ön bahçesinin yarısının çimlerini biçmişti. İşi yarıda bırakıp çim biçme makinesini kapatıp içeri geçmiş ve beynini havaya uçurmuştu. "En azından çimlerin kalanını bitirebilirdi" dedi babam haberi duyduğu zaman. Doktorla aramda fark ettiğimden daha çok ortak nokta var diye düşündüm. Yine de, benim aksime, Dr. Vandever ölü kalmıştı.

Böylece Dr. V. hakkında konuşmadan duramayan Dr. Stinchcomb'a kaldım ben de. Dr. Vandever sessiz, sakin bir gölse, Felthy fokurdayan bir su akıntısıydı. "Bunun hakkında ne düşünüyorsun?" diye sormuştu en az yirmi bin kere.

Genelde omuz silkerdim cevap olarak, bu onu tekrar sormaya iterdi. "Kimse hiçbir şey bilmiyor bu konuda. Kimse" dedi, kendi sorusuna cevap vererek.

"Kimse mi?"

"Gerçekten kimse. Çünkü bütün olan biten kafasının içindeydi, gördüğü, düşündüğü ve hissettiği her şey; çünkü kimseye bir şey anlatmamıştı, bundan kimseye bahsetmemişti, kimse bilmiyordu. Ne düşünüyorsun bunun hakkında?"

"Düşünmüyorum."

"Bunun hakkında düşünmüyor musun?"

"Hayır."

"Dr. Vandever hakkında düşünmüyorsun yani?"

Omuz silktim. Onun hakkında konuşmasından hoşlanmıyordum; adını ağzına almasını dahi istemiyordum. Yine de konuşuyordu.

"Dr. V. hakkında hep iyi düşünüyorum, bütün o yardım ettiği insanlar falan. Herkes onun iyi bir doktor olduğunu söylüyor ve şimdi aramızda değil."

"Ve sen hâlâ buradasın" dedi Dr. Stinchcomb, ama benim ima ettiğim anlamda değil. "Sence bu pek adilce değil, öyle değil mi?"

"Böyle bir şey söylemedim. Hiçbir şey adil değil, herkes bilir bunu."

"Nedir adil olan o zaman?"

"Yeter" desem ve bu bir anda gerçekleşse, ne olurdu diye düşündüm; o çimleri biçilmemiş bahçeye dönmek zorunda kalmamak, sonsuza dek terk etmek orayı... Geri dönmemek üzere ayrılabilseydim ve benim yerime geri dönecek birini bulabilseydim ne olurdu diye düşündüm. Dr. Vandever'i geri getirip getirmeyeceğimi merak ediyordum; eğer yalnızca bir kişiyi geri getirebileceksem, bu o mu olurdu? En başta bunu yapmak ister miydim? Eğer tarihi bir kişiliği geri getirebilseydim, bu kim olurdu? Belki Hitler'i geri getirirdim, işlerini yürütmesine bir tur daha izin verirdim ya da onun doktorunun. Adı neydi? Mengele. Buyrun işte, Dr. Vandever bütün hayatı boyunca insanlara yardım etmek dışında bir şey yapmadı, herkesin bildiği kadarıyla iyi bir adamdı. İyi de onu kim hatırlayacak ileride? Mengele ise kötülük dışında bir şey yapmadı, insanlara işkence etti, birçoğunu öldürdü, binlerce ama binlercesini elinden geçirdi ama herkes onu hatırlıyor. Nazileri geri getirseydim insanlar daha mutlu olurdu muhtemelen.

"Tanıdıkların arasında kendini öldüren ilk kişi mi o?" diye sordu Dr. Stinchcomb.

"Freud."

Felthy başını çevirip uzağa baktı. Benden iğreniyordu. Bunu söyleyebilirim, çünkü daima aynı şeyi yapıyordu: koltuğunda biraz doğruluyor, sol aşağıya doğru kafasını hafifçe çevirip gözlerini yere dikiyordu. Bu onun kontrol altına alınmış iğrenme bakışıydı. İnsanlar fark etmiyor diye düşünüyordu belki. Bahse varım, ediyorlardır. Bunu çok yapıyor. "Kişisel olarak tanıdığın insanları kastetmiştim" dedi.

"Sanırım." Bu günlük bitmişti. Freud hakkında bu bilgiyi nereden bildiğimi bilmiyorum, ama Dr. Stinchcomb bunu duymaktan bıkmıştı, bu yüzden yolda eve doğru giderken ona söyleyebileceğim başka isimler düşündüm, ondan aynı bakışı alabileceğim isimler. Sıkışınca tekrar yaşlı Sigmund'a dönebilirdim tabii, bankadaki paraydı o, ama hazırdan yemek istemiyordum daima. Eve varınca biraz araştırma yaptım ve gömülü bir hazine buldum.

Liste olduğundan iki, üç kat daha uzun olabilirdi; içerisine babamın ya da benim tanımadığım isimleri dahil etmedim, böylece gerçekten çok ünlü isimleri ya da bir şekilde tanınmış isimleri bıraktım. "Ünlü" kelimesi ne anlama geliyor tam emin değilim, ünlü diye adlandırılmak için ne kadar insanın seni tanıması gerekiyor ve ne kadar süreliğine? Otuz yıl önce televizyonda bir yarışma programı sunan adam kendini öldürmüş; bu ünlü mü? Babam adamın adını hatırlayamadı ama "Aileler Yarışıyor" dediğimde hemen hikâyeyi hatırladı. Ya da televizyonda bir sunucu canlı yayında kendisini vurmuş. Babam kadının ismini hatırlayamıyor, televizyon kanalının adını ya da olayın ne zaman gerçekleştiğini de hatırlayamıyor, ama böyle bir olayın yaşandığını, televizyonda birinin kendisini vurduğunu biliyor. Ün mü şimdi bu? Ünlü olmak bu anlama mı geliyor?

Ünlü Müntehirler

İsim	Meslek	Yöntem	Yıl	Yaş
Mike Awesome	Profesyonel Güreşçi	Kendini asma	2007	42
Prince Alfred of Edinburgh	Prens	Silahla vurma	1899	24
Salvador Allende	Şili Başkanı	Silahla vurma	1973	65
Jean Amery	Yazar (On suicide: Voluntary Death)	Uyku hapı	1978	65
Mark Antony	Romalı Siyasetçi	Bıçaklama	M.Ö. 30	47
Diane Arbus	Fotoğrafçı	Aşırı doz/bileklerini kesme	1971	48
Edwin Armstrong	FM Radyonun Mucidi	Pencereden atlama	1954	63
Pierre Beregovoy	Fransa Başbakanı	Silahla vurma	1993	67
Rick Berry	Basketbol Oyuncusu	Silahla vurma	1989	24
John Berryman	Şair	Köprüden atlama	1972	57
Eli M. Black	United Brands'in CEO'su (Chiquita)	Pencereden atlama	1975	53
Clara Blandick	Aktris (Wizard of Oz'da Em Hala)	Aşırı doz/suffocation	1962	81
Ludwig Boltzmann	Fizikçi	Kendini asma	1906	62
Tadeusz Borowski	Yazar	Oksijensiz kalma	1951	28
Mohamed Bouazizi	Tunuslu Eylemci	Kendini yakma	2011	26
Richard Brautigan	Yazar	Silahla vurma	1984	49
Vic Chesnutt	Müzisyen	Aşırı doz	2009	45
Chung Mong-hun	Hyundai Asan'ın Başkanı	Binadan atlama	2003	44
Tyler Clementi	Rutgers Üniversitesi Öğrencisi	Köprüden atlama	2010	18
Cleopatra	Mısır Kraliçesi	Zehirlenme	M.Ö. 30	39
Kurt Cobain	Müzisyen (Nirvana)	Silahla vurma	1994	27
Hart Crane	Şair	Tekneden atlama	1932	32
Ian Curtis	Müzisyen (Joy Division)	Kendini asma	1980	23
Guy Debord	Filozof, Durumcu Hareket Üyesi	Silahla vurma	1994	62
Michael Dorris	Yazar	Aşırı doz/boğulma	1997	52
Dave Duerson	NFL Oyuncusu	Silahla vurma	2011	50
John East	Senatör	Karbonmonoksit zehirlenmesi	1986	55
George Eastman	Eastman Kodak'ı Kurucusu	Silahla vurma	1932	77
Empedocles	Yunan Filozof	Volkanik dağın içine atlama	M.Ö. 430	60
Frederick Fleet	Titanik'in Gözcüsü	Kendini asma	1965	67
Vincent Foster	Beyaz Saray Danışman Vekili	Silahla vurma	1993	48
Sigmund Freud	Psikanalizin Kurucusu	Aşırı doz	1939	83
Dave Garroway	Televizyon Şovmeni	Silahla vurma	1982	69
Martha Gelhorn	Yazar, Ernest Hemingway'in Eşi	Aşırı doz	1998	89
Arshile Gorky	Ressam	Kendini asma	1948	44
Shauna Grant	Erotik Film Oyuncusu	Silahla vurma	1984	20
Hannibal	Kartacalı Komutan	Zehirlenme	M.Ö. 182	68
Donny Hathaway	Müzisyen	Pencereden atlama	1979	33
Ernest Hemingway	Yazar	Silahla vurma	1961	61
Leicester Hemingway	Ernest Hemingway'in Kardeşi	Silahla vurma	1982	77

Margaux Hemingway	Aktris	Aşırı doz	1996	42
Chris Henry	NFL Oyuncusu	Hareket halindeki tırdan atlama	2009	26
Adolf Hitler	Diktatör	Silahla vurma	1945	56
Robert E. Howard	Yazar	Silahla vurma	1936	30
William Inge	Oyun Yazarı	Karbonmonoksit zehirlenmesi	1973	60
Jim Jones	Kült Lideri	Silahla vurma	1978	47
Preston King	Senatör	Tekneden atlama	1865	59
Arthur Koestler	Yazar	Aşırı doz	1983	77
Jerzy Kosinski	Yazar	Aşırı doz/suffocation	1991	57
Primo Levi	Yazar	Binadan atlama	1987	67
Meriwether Lewis	Kaşif	Silahla vurma	1809	35
Terry Long	NFL Oyuncusu	Zehirlenme	2005	45
Ron Luciano	Beyzbol Hakemi	Karbonmonoksit zehirlenmesi	1995	57
Richard Manuel	Müzisyen (The Band)	Kendini asma	1986	42
Vladimir Mayakovsky	Şair	Silahla vurma	1930	36
Yukio Mishima	Yazar	Seppuku	1970	45
Donnie Moore	Beyzbol Oyuncusu	Silahla vurma	1989	35
Nero	Roma İmparatoru	Bıçaklama	68	30
Frank Nitti	Gangster	Silahla vurma	1943	62
Lembit Oll	Satranç Ustası	Pencereden atlama	1999	33
Otho	Roma İmparatoru	Bıçaklama	69	36
Sylvia Plath	Yazar	Gaz zehirlenmesi	1963	30
Felix Powell	Bestekar (Smile, Smile, Smile)	Silahla vurma	1942	63
Nathan Pritikin	Diyetisyen	Bileklerini kesme	1985	70
George Reeves	Süpermen	Silahla vurma	1959	45
Roh Moo-hyun	Güney Kore Başkanı	Uçurumdan atlama	2009	62
Mark Rothko	Ressam	Bileklerini kesme	1970	66
George Sanders	Aktör	Aşırı doz	1972	65
Junior Seau	NFL Oyuncusu	Silahla vurma	2012	43
Jean Seberg	Aktris	Aşırı doz	1979	40
Seneca	Filozof	Bileklerini kesme ve zehirlenme	65	66
Rezső Seress	Bestekar	Tel ile boğulma (Başarısız pencereden atlamadan sonra)	1968	78
Anne Sexton	Şair	Karbonmonoksit zehirlenmesi	1974	45
Del Shannon	Müzisyen	Silahla vurma	1990	55
Socrates	Filozof	Zehirlenme	M.Ö 399	71
Frank Stanford	Şair	Silahla vurma	1978	29
Sara Teasdale	Şair	Aşırı doz	1933	48
Owen Thomas	Pennsylvania Üniversitesi Futbol oyuncusu	Kendini asma	2010	21
Hunter S. Thompson	Yazar	Silahla vurma	2005	67
John Kennedy Toole	Yazar	Karbonmonoksit zehirlenmesi	1969	31
Kokichi Tsuburaya	Olimpik Maraton Koşucusu	Boğazını kesme	1968	27
Alan Turing	Matematikçi/ Bilgisayar Bilimcisi	Siyanür zehirlenmesi	1954	41
Vincent Van Gogh	Ressam	Silahla vurma	1890	37

Herve Villechaize	Aktör	Silahla vurma	1993	50
Chris Von Erich	Profesyonel Güreşçi	Silahla vurma	1991	21
Kerry Von Erich	Profesyonel Güreşçi	Silahla vurma	1993	21
Mike Von Erich	Profesyonel Güreşçi	Aşırı doz	1987	23
David Foster Wallace	Yazar	Kendini asma	2008	46
Andre Waters	NFL Oyuncusu	Silahla vurma	2006	44
James Whale	Yönetmen	Boğulma	1957	67
Virginia Woolf	Yazar	Boğulma	1941	59
Faron Young	Müzisyen	Silahla vurma	1996	64
Gig Young	Aktör	Silahla vurma	1978	64
Marion Anthony Zioncheck	Washington Kongre Üyesi	Binadan atlama	1936	34
Mahmoud Zuabi	Suriye Başbakanı	Silahla vurma	2000	61

Merak ediyorum da acaba bu düşünce müntehirlerin içinde patlamayı bekleyen bir saatli bomba gibi mi işliyordu, yoksa hep bunu mu düşünüyorlardı ya da bu fikir aniden mi gelmişti? Acaba benim gibi miydiler? Ama benim gibi düşünüyorlardıysa bir şeyler başarabileceklerini düşünmüyorum. Listedeki herkes bir şeyler başarmış; hayatlarını bitirmeye karar vermeden önce bir şeyler gerçekleştirmişler. Bunu anlamıyorum. Eğer bir şeyler yapabilseydim, bir şeyde iyi olsaydım, bir çeşit yeteneğim ya da buna dair bir iz olsaydı, işler farklı olabilirdi. Bilmiyorum. Sahip olduğum tek beceri geri dönebilme becerisi bu da beni yapmak istediğim tüm şeylerden alıkoyuyor.

Uzun bir liste, biliyorum hemen hemen her yöntemi ve her yaştan, meslekten, ulustan kişileri kapsıyor. Belirli bir düzen olmaması düşüncesini seviyorum ama çabuk endişelenen bir tipseniz bu durumdan şüphe duyabilirsiniz. Size bir tavsiye: Yazar olmayın, Romalı olmayın ve ne yapıp edip Von Erich ya da Hemingway de olmayın.

24. Highway 61 Üzerinde

Annem sessiz bir insan, sanırım, çoğu insana kıyasla, ta ki direksiyon başına geçinceye kadar. O zaman konuşmaya başlar işte; ve karşılık da ister. Belki bu sayede dikkatini topluyordur ya da yaptığı şey aslında sadece dikkat dağıtmaya yarıyorken öyle olduğunu sanıyordur. İyi bir

şoför değil. Ama direksiyon başındayken iyi bir konuşmacı ve her hafta Mt. Pleasant'a ve Dr. Stinchcomb'a gidip gelirken bu dur durak bilmeyen sohbetlerimizi yapıyoruz.

"Taklit ilginç bir kelime" dedi bir keresinde, sanki bir süredir bu konu hakkında konuşuyormuşuz gibi başlayarak ve kafasının içinde bir süredir dönen sohbete beni de dahil ederek. Sorun değildi, monologları sırasında cevap vermek için çok zaman olmazdı. "Mış gibi yapmak, miş'li geçmiş zaman da değil sanki zaman öncesi. Bu anlama gelmiyor biliyorum, ama sanki zamanla ilgisi varmış gibi gözüküyor. Kaç zaman kipi var dilimizde? Sanırım on iki. Doğru muyum?"

Omzumu silktim.

"Sanırım on iki tane" dedi ve onları sayarak devam etti, "ve artık yeni zamanımız, zaman öncesi, zamanla alakası olmayan fiillerde kullanılmalı."

"Her şeyin zamanla alakası vardır."

"Ben öyle düşünmüyorum" dedi. "Sanırım bazı dillerde zaman çekimi bile yok. Fiil sadece fiil. "Sürmek" mesela sadece sürmek. "Sürerim" –şimdiyi, geçmişi ya da geleceği kastetmiyor ya da özellikle bunlardan biri anlamına gelmiyor. Sence dilde zamanlar olmasaydı, zaman hakkında farklı düşünür müydük? Demek istediğim, mesela Çincede hiç zaman yok; bu, onların geçmişi ya da şimdiyi, bizim on iki zaman kipiyle algıladığımızdan daha farklı algılamalarına mı yarıyor? Ve on ikiden fazla zaman kipi dillere ne demeli? Bu, zamanın algılanma ve deneyimlenme biçimine kesinlike etki etmeli; sence de böyle değil mi?"

"Sonra beni test etmeyeceksin, değil mi?

"Edebilirim" dedi.

İşin aslı, dedikleri ilgimi çekmemişti, dinlememiştim yarısını ama annem gevezelik etmiyordu, en azından tü-

müyle değil. Isınma ya da pratik yapıyordu. Seansım boyunca arabada beklerdi. Daima yanında bir bulmaca kitabı getirirdi, şu süpermarketlerde satılan açık renkli, kalın olanlardan, içinde kare bulmaca, spiral bulmaca, harf bulmaca, kelime türetmece olan şeyler. Hepsinin ismi birbirine benzerdi "Mega Jumbo Bulmaca" ya da "Kuşe Kâğıda DEV Boy Bulmaca." Başlıkları, içlerindeki problemleri çözebilmek için zekânızı bir kenara koymalıymışsınız duygusu veriyordu. Annem bulmaca çözmekte iyiydi ama babam asla onaylamazdı bunu. Ne zaman annemi evde vaktini "harcarken" görse suratındaki sıkkın ifadeyi fark edebilirdiniz. Böylece, beni arabada beklerken haftada bir saat de olsa huzur içinde bulmaca çözebileceği bir zaman dilimine kavuşuyordu. Mt. Pleasant'a doğru tırmanırken yolda zamanlardan, sözcüklerden ve buna benzer şeylerden konuşmayı seviyordu annem, çünkü arabada geçireceği bir saate yardımcı oluyordu.

Benimle asla Dr. Stinchcomb hakkında ya da seansta ona anlattıklarımla ilgili konuşmazdı. Bunun özel bir durum olduğu gerçeğine saygı gösterdiğini söylemişti. İstersem anlatabilirdim ama hiçbir zaman anlatmak istemedim. Söyleyecek ne vardı ki? Böylece *o* konuşurdu, bilinçakışı şeklinde, o an zihninden geçen ne varsa yorumlardı: kelimeler, hava durumu, kırsal alan, yol.

Bir keresinde yine seansım için kasabadan çıkarken, "Bu Highway 61. Ne anlama geliyor senin için?" diye sordu.

"Kuzey-güney doğrultusunda uzanıyor. Kuzeye doğru Minnesota ve güneye doğru New Orleans."

"Bu mudur?" dedi. "Tüm anlamı bu mu yani?"

Omuz silktim.

"Buranın ismi aynı zamanda 'The Blues Highway' dedi. Robert Johnson ruhunu şeytana bu yol üzerinde

satmış ve Bessie Smith bu yolda bir trafik kazasında ölmüş."

Bu insanların kim olduklarını bilmiyordum. "Blues sevmiyorum ben."

"Severdin" diye devam etti konuşmasını sürdürerek. "Ve Bob Dylan bu yol üzerinde bir yerlerde doğmuş. *Highway 61 Revisited* albümünü biliyor olmalısın."

"Dylan'ı da sevmiyorum."

"Seveceksin" dedi. "Ama albümü biliyorsun."

Omuz silktim.

"*Like a Rolling Stone*? Bunu bilirsin. *Ballad of a Thin Man*? Bunu da bilirsin."

"Tamam."

"Bu ikisi de aynı kayıttaydılar. Ve bir şarkı vardı 'Highway 61 Revisited'" dedi ve şarkının ilk dizesini söyledi. Annemin güzel bir sesi vardı. Okul ve kilise korosundaymış benim yaşımdayken; piyano, flüt ve gitar çalarmış. Bunların hiçbirini artık yapmıyor, ama o zamandan beridir şarkı söylüyor, çamaşırları katlarken ya da temizlik yaparken. Söylediği şarkıları bilmiyorum; çok güzel bir sesi var, ama bir Bob Dylan değil.

"Bu çok güzel. Dylan gibi söyle."

Dylan gibi genizden, kelimeleri yuvarlayarak söylemeyi denedi, fakat sonra durdu ve kahkaha atmaya başladık. "Bessie Smith gibi kaza yaptıracaksın bana" dedi ve daha fazla gülmeye başladık. "Out on Highway 61" diye söylemeye başladı tekrar en iyi Bob taklidiyle. Sonra vazgeçti. "Sen dene" dedi.

"Şarkıyı bilmiyorum."

"Sadece bir bölümünü söyle, tek dizesini."

"Hayır." Konuyu kestirip atmıştım.

"Sadece bir kez söyle" dedi. "Dylan gibi söyle."

"Artık şu aptal otoyolda bile değiliz." 218 numaralı yoldaydık bu sırada.

"Başka bir şarkı söyle o zaman" dedi.

"Şarkı söylemiyorum. Ağzını açma bu konuda artık."

Ağzını açmadı bir daha. Yolun geri kalanını sessizlik içinde tamamladık. Yalnızca o zaman bir şeyler söylemek istedim ama ne diyeceğimi bilmiyordum. Camdan dışarıya baktım; tarlalar uzanıyordu boylu boyunca, mısır tarlaları ve biliyordum ki bir yerlerde mısır tarlaları yoktu, Dr. Stinchcomb da yoktu. Bir yerlerde başka bir yol vardı, nehir kıyısında kuzeyden güneye uzanan ve başka biri vardı araba kazasında ölen ve başka biri vardı Şeytan'ı bekleyen ve başka bir yerde oğlunu öldüren başka biri. Ve belki annem de aynı şeyi düşünüyordu ya da belki benimle bu arabada kapana kısılmış bir halde kalmamış olmayı diliyordu ve artık beni, kimsenin bilmesini istemediği bir doktora götürmek için oradan oraya sürüklemek zorunda olmamayı. Belki farklı bir yolda olmayı istiyordu, dünyanın farklı bir yerinde, kredi memuru bir kocanın, asla eve gelmeyen üniversiteli oğlunun ve hâlâ burada, hep burada olacak diğer oğlunun olmadığı bir yerde. Belki gitmiş olmamı diliyordu. Suçlayamazdınız onu böyle dilediyse bile.

Hiçbir şey söylemedim, fakat seanstan sonra arabaya geldiğimde ona, Dr. Stinchcomb'a Dylan gibi şarkı söylettiğimi anlattım. "Onu şarkı söylerken duymalıydın" dedim. "Güzel Dylan sesi çıkartıyor."

Bütün yol boyunca konuştuk.

25. Camus ve Coolidge Bir Numara Yapar

"Sisyphos kim biliyor musun?" diye sordu Bay Coolidge koridorda, dersten önce.

"Bir tepenin üstünde bir kayayı devamlı yuvarlamaya çalışan adamın biri."

"Neden bunu yapmak zorunda olduğunu biliyor musun?"

Bilmiyordum.

"Zeus'tan daha akıllı olduğunu düşünüyormuş" dedi, "o kaya ve tepeye tırmanırkenki beyhude çabası onun cezasıymış. Bu Sisyphos. Albert Camus kim biliyor musun?"

Bilmiyordum.

"Fransız bir filozof ve yazardı. Birkaç kitabı var bakmak isteyebileceğin, ama bir tane de denemesi var bilmen gereken *Sisifos Söyleni* adında. Onda yazdığına göre yegâne felsefi soru var: İntihar etmeli miyiz? Eğer tekrar aşağı düşecekse o kayayı tepeye kadar ittirmenin ne manası var? Bir önemi yok, der, peki o zaman neden kendimizi öldürmüyoruz? Soru bu."

"Ne diyor bunun için?"

"Okuman lazım." İnce ciltsiz bir kitap uzattı. "Sanıyorum şaşıracaksın."

Okudum. Şaşırmadım. Bu bir numara. Camus gayet güzel başlıyor; birçok kez düşündüğüm şeyleri söylüyor, ama tabii daha iyi ifade edilmiş halde. Dünyanın siki tuttuğunu biliyor (ama onun kelimesi "absürd") ve Sisyphos'un bu beyhude çabaya mahkûm edildiğini söylüyor ama bunun için bulduğu çözüm Sisyphos'un mutlu olduğunu farz etmek. Farz etmek? Gerçekten mi?

Kitabı Bay Coolidge'e geri götürdüm. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Camus korkaklık yapmış."

"Tamam ama sence de haklılık payı yok mu, yani, bir alternatif arayanlar için?"

"Mutluluğu hayal etmeliyiz diyor. Bu eleştirdiği insanların kendilerini dinlerle ya da ilaçlarla avutmasıyla aynı şey değil mi?"

"Farklı bir yolla bunu ima ediyor; daha anlamlı bir yolla."

"Bence aynı zamanda Sisyphos'la ilgili büyük bir gerçeği unutuyor."

"Nedir o?" diye sordu Bay Coolidge.

"Sisyphos zaten ölüydü. İsteseydi de kendini öldüremezdi,. O kayaya mahkûmdu."

"Haklısın. Camus bu miti geri kalanımıza uyarlamaya çalışıyor. Dışarıda bir yerde senin beklediğini bilmiyordu."

"Bu anlaşılabilir. Camus nasıl ölmüş?"

"Araba kazası."

"Mükemmel."

Bay Coolidge'ı seviyorum. Sanırım göründüğünden daha genç. Tek bir kıyafeti var ama bu onun kişiliğine uyuyor, akıllıca. Ne aldığınızı biliyorsunuz. Dr. Stinchcomb ile arasındaki fark da bu: O genç gözükmeye çalışan yaşlı bir adam. Herkes şimdilerde genç olmaya çalışıyor. Olabilirler.

26. ... Miti

Dr. Stinchcomb'a hiç Camus okuyup okumadığını sordum; hiç okumadığını söyledi. İnanıp inanmayacağımı bilmiyordum. Sanırım ketumluğunu korumaya çalışıyor; olduğundan daha aptalmış gibi davranıyor, böylece beni daha fazla konuşturmaya çalışıyor. Bu onunla bir sohbet değil. Camus okumadığına inanamazdım.

"Sisyphos mitini biliyor musunuz?"

Kafasını onaylar biçimde salladı.

"Sizce o bir kahraman mı?"

"Neden bir kahraman olsun ki?" dedi Dr. Stinchcomb.

"Bilmem, direnme, tahammül sanırım. Onun hakkında böyle düşünmemiz gerekmiyor mu? Sabırla kaderine direnen biri."

"Sen böyle mi düşünüyorsun onun hakkında?"

"Pek değil. Bence o bir aptaldı. Ve sanırım bir tepenin üstüne bir kaya yuvarlamak dışında bir iş yapsaydı diğer insanlar da onun bir aptal ya da deli olduğunu düşünürdü."

"Neden peki?"

"Aptallığın tanımı, devamlı aynı şeyi yapıp farklı sonuçlar beklemek değil mi?"

"Bu sadece bir söyleyiş, bir tanım değil. Sence doğru mu bu?"

"Einstein söylememiş mi bunu?"

"Hayır" dedi Dr. Stinchcomb. "Kesinlikle söylememiş. Ve ne fark ederdi ki söyleseydi bile?"

"Bilmiyorum. Hiç, sanırım."

"Neden bunun Einstein'ın sözü olduğunu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Sanırım bu lafı ilk duyduğumda söylemişlerdi bunu bana."

"Ama sen kendin bunu bilmiyorsun?" diye sordu.

"Hayır" dedim. Konuyu açtığım için pişmandım.

"Bunu kimin söylediğini bulmalısın."

Umursamadım bile.

"Hiç şu deyişi duydun mu, 'ilkinde başaramadıysanız, deneyin, tekrar deneyin'?"

"Duydum."

"Sence bu delilik mi?" Sanırım Dr. Stinchcomb eğleniyordu.

"Aynı şey değil. Aynı şeyi tekrar tekrar deneyin anlamına gelmiyor bu; başka yollar deneyin manasında, belki de. Bilmiyorum."

"Kimin söylediğini biliyor musun?"

"Einstein değil."

"Hayır değil" dedi. "ondan daha önce. Sanırım ilk defa 1800'lerde bir okul kitabında öğrencileri ev ödevlerine teşvik etmek için söylenmiş."

"Öyle görünüyor."

"O zaman, Sisyphos aptal ya da deli miydi?" dedi.

"Ya o, her gün işe gidip gelen biriyse ve her ofise gidişinde patronu ona bir yumruk atıyorsa? İnsanlar muhte-

melen ikisinin birden olduğunu söyleyeceklerdir. Ya bir cerrahsa ve her ameliyatında hastası ölüyorsa? İnsanlar ne düşünürdü onun hakkında?"

"Hikâye bu değil ama" dedi Dr. Stinchcomb.

"Günümüze uyarlamaya çalışıyorum, yapmaya çalışmamız gereken şey bu değil mi?"

"Tamam" dedi, ama tam olarak ilgisini çektiğime emin değildim.

Farklı bir şekilde yaklaşmayı denedim. "Sanırım ona benziyorum."

"Nasıl bir benzerlik görüyorsun?"

"Devamlı ayrılmaya çalışıyorum, ama geri gelmeye devam ediyorum. Tepeden aşağı yuvarlanan kayayım her seferinde."

"O zaman Sisyphos'tan öte kayanın kendisisin?" dedi.

"Ciddi değildim."

"Peki."

Daha fazla konuşmak istemiyordum. Bu konuyu onunla hiç konuşmamam gerekirdi. Zaten kitabı da okumamıştı; ne manası vardı ki? Keza bunu Bay Coolidge ile konuştum. Daha ciddi bir konuşmaydı. Doktorla yalnızca vaktimi harcıyordum. Belki biliyordu. Öyle ya da böyle, ilgisini çekmiş gözükmüyordu, ki bu tek ortak noktamızdı.

27. Herkesin Bir İşarete İhtiyacı Vardır (#19)

Kasaba bir şeyler yapmak istedi. Benden rahatsız oluyorlardı. Bana söylenene göre, eski köprüye daha sağlam bir demir ızgara ve yenisine de köprü boyunca uzanacak daha yüksek parmaklıklar takılması hakkında konuşmuşlar, fakat bütün bunların mali yükünün altına sadece benim için girmek istememişler. Köprülerden atlayan daha çok kişi olsa bir şeyler yapılabilirmiş ama tek bir kişi için değil. Sonunda bir tabela yerleştirdiler, bütün

yaptıkları da buydu: güzel yeşil bir tabela, "Park Yasak" tabelaları büyüklüğünde, beyaz harflerle "Hayat Yaşamaya Değerdir" yazılmış. Güzel bir işaretti ve yalnızca bana yardımcı olmaya çalıştıklarının farkındaydım, ama bu bir şey ifade etmiyordu. Kelimelerin bir manası yoktu; içleri boşaltılmış ve anlamsızdı. Hayat, değer, yaşamak... Bunlar anlamsız genellemelerdi diye düşünüyordum ilk başlarda. Ama üzerine düşündükçe bu kelimeler canımı sıkmaya başladı. Özellikle de "değer." İma ettiği şey paha, paraydı. Hayatın değeri nedir? Ne kadardır? Bunlar aynı şeyler midir? Benim hayatımın değeri seninkiyle aynı mıdır? Yanınızda duran, aynı odada bulunduğunuz ya da sokakta, dünyanın herhangi bir yerinde karşılaştığınız bir insanın hayatının değeri sizinkinden az ya da çok mudur? Altı milyardan fazla insan var dünyada, bütün bu insanların hayatlarının değeri aynı mıdır? Peki bu ne kadardır? Altı saniye önce doğmuş bir bebeğin hayatı, doksan beş yaşında az önce inme inmiş bir kişininkinden fazla ya da az mıdır? Bir itfaiye eri ile kundakçının, hayat destek ünitesine bağlı komadaki bir kız ile doktorun, bir seri katil ile kanserden ölmekte olan bir kadının hayatlarının değeri eşit midir? Bütün hayatlar yaşamaya değer midir? Bunun doğru olmasını isterdim. Ama bu onların işareti.

28. Diğer Şeyler Gibi Tanrı ile Konuşmalarım da Sıkıcı

Tanrı'nın sesi neredeyse her gece beni çağırıyor. Ona Tanrı'nın sesi diyorum çünkü onunla hiç tanışmadım, sadece bir sesten ibaret; neye benzediğini bilmiyorum. Yalnızca bir ses var karşımda. Rahatlatıcı güzel bir ses telefondaki, dinlemekten, size bir şeyler okumasından ya da söyleyecek bir şeyi varsa konuşmaktan rahatsızlık duymayacağınız bir ses ama genellikle her gece aynı şeyi

söylüyor... Tanrı'nın adı Don Lemley; polis merkezinde telsiz memuru olarak çalışıyor. Yaklaşık yirmi yıldır oradaydı ve hep gece vardiyasında çalışırdı. Haftada dört beş kere, genellikle işe gitmeden önce, ararda beni; nasıl olduğumu, bir şeye ihtiyacım olup olmadığını, o gece atlamayı düşünüp düşünmediğimi merak ederdi. Don Lemley iyi biriydi. Jodi'yi aratıp, kâbusları hakkında konuşturmayı düşündüm ama Jodi bunu istemedi, muhtemelen Lemley de istemezdi. Böylece tümüyle bana özel kalmıştı; bir zararı yoktu ama bir faydası da dokunmuyordu.

"Nasılsın?" derdi her seferinde Tanrı'nın sesi aradığı zaman. Yaklaşık beş dakika konuşur, ardından konuşmayı keserdik. Benim o gece ya da bir sonraki gece atlayıp atlamayacağımdan emin olamazdı; çoğu zaman ben de emin olamazdım kendimden, ancak o günlük iyiliğini yapmış olurdu, sanırım böyle düşünüyordu; gerisi de bana kalmıştı. Yıllar geçtikçe, yavaş yavaş Don Lemley hakkında bir şeyler öğrendim. Dindar bir adamdı, ama bana vaaz vermezdi. Bir kez olsun bana kendimi öldürmememi söylemedi. Genellikle beni, ailemi ve okulumu ve her zamanki zırvaları sorardı ancak sanırım gerçekten öğrenmek için soruyordu. Kendisi hakkında pek konuşmazdı ama yine de birçok şey öğrendim.

Council Bluffs'ta doğmuştu. Ebeveynleri, koyu dindar Yehova Şahitleri'denmiş, dünyanın 1975 yılında yok olacağına inanan insanlarmış; bu yüzden kilisenin merkezine yakın bir yere, Brooklyn'e taşınmışlar. Don o zamanlar gençmiş. Dediğine göre, dünyanın sonra ermesini dilemenin nasıl olduğunu bilirmiş. O ve ailesi bunun için dua edermiş; bunun olacağına inanırlarmış; böylelikle İsa'nın geri gelmesini ve her şeyin daha iyi olmasını isterlermiş. Bu gerçekleşmediği zaman parasız, işsiz, okulsuz kalmışlar, her şeylerini yitirmişler. Böylece buraya gelmişler. Ailesi kiliseye gitmeye devam etmiş ama Don vaz-

geçmiş. Dediğine göre hiçbir zaman inancını yitirmemiş ama artık kiliseye inanmıyormuş. Hiç İncil okuyup okumadığımı sorar arada, ben de biraz diye cevaplarım. En azından altı intihar vakası olduğunu ve İncil'de ölü insanların kalkıp ortalıkta dolaştıklarını bildiğimi söylerim. Sözlerim Tanrı'nın sesini güldürür. Bana İncil ve kenarlarını *post-it* notlarıyla işaretlediği *The Watchtower** sayılarını gönderir. Don Lemley Tanrı'nın sesi olabilir, ama elyazısı parkinsonlu bir sarhoşun yazısı, bazen yazılanı anlamaya çalışmıyorum bile. Bunlar hakkında hiç soru sormaz zaten. Hatta, neredeyse konusunu açmaz bile, yalnızca sorduğumda anlatır. Cehenneme gidip gitmeyeceğimi sorarım, o da hayır der. Yehova Şahitleri, Tanrı'nın sesine göre, cennet ya da cehenneme inanmazlar, dünyanın sonu gelinceye kadar ölümden sonraki bir hiçliğe inanırlar, daha sonra aralarından bazıları dünyadaki cennette tekrar yaşamak için seçilirler. Eninde sonunda hep bir cennet var, değil mi?

29. Zaman Hakkında Bir Şey Daha

"Soğuktur zamanın elleri, sokulur aramıza merhametsizce, ağır ağır ama acımasızca yok eder gencecik dünümüzü" demişti babam birçok kez.

"Kim bu, Shakespeare mi?"

"Sayılır; *Palm Beach Story*'deki Wienie King" diye yanıtladı, kendisi dışında kimsenin –annemin bile– komik bulmadığı, siyah beyaz bir komedi filmine gönderme yaparak.

Her gün diğerinin aynısıydı. Bu hafta önceki haftanın, o da daha önceki haftanın aynısıydı. Her sabah babamın kapıma vurup "Hadi kampçılar, uyanıp kalkın" deyişiyle uyanırdım, ki kendisi bunu çok komik buluyordu; ardın-

* Yehova'nın Şahitleri tarafından 240 dilde yayımlanan bir dergi. (ç.n.)

dan okula gitmem için tam olarak kaç dakikam kaldığını bildirirdi. Hiç değişmezdi. Aynı kahvaltıyı yapar, aynı kıyafetleri giyer, aynı okula gider, aynı sınıflarda oturur, aynı arkadaşları görürdüm ve ardından diğer gün ve ondan sonraki günler de aynı şeyi yapardım. Daima aynı. Bir haftada yedi gün olması ve her pazartesi haftanın yeniden başlaması ya da, ayların da birden başlayıp otuza kadar gitmesi sonra yeniden başlaması hiçbir şey değiştirmiyordu. Tekrar etmesi için tasarlanmış, durmak bilmeyen düzeni ve döngüselliği insanı sarsın diye, kendi etrafında dönüp duran, kendi kuyruğunu kovalayan aptal bir köpek gibi. Her gün farklı bir adla anılsa daha iyi olurdu, farklı bir sayısı olsa, her ayın farklı bir ismi olsa; dönüp durmaktansa ilerlemeye devam etse. Saatler de dönüyor, saniye yelkovanı yakalıyor, yelkovan da gün sonunda akrebi; hepsi buluştuktan sonra silbaştan, hafta bitinceye; sonra hepsi ayın sonuna kadar birbirini kovalıyor, bu böyle devam ediyor. Çoğu zaman neden başımın döndüğü anlaşılıyor... Düz bir çizgi değil, bir kısırdöngü bu: Dünya kendi etrafında dönüyor, bu sırada diğer güneş sistemiyle birlikte güneşin etrafında da dönüyor, yani kısaca her şey anlamsız bir yığın halinde hareket ediyor, daha en başında binmemiş olmam gereken bir atlıkarınca bu ve her turu bana fazla geliyor.

Evrendeki her objenin kendi çekim kuvveti var, en ufak parçacıktan en büyük yıldıza kadar. En azından fen bilgisinde öğretmeye çalıştıkları şey bu; öğretmedikleri şey ise bunun kütleyle bir alakası olmadığı. Biliyorum çünkü benim kendi uydularım var, düzensiz yörüngelerinde dolaşan karanlık objeler. Onları gördüm; gözlemledim, tıpkı iyi bir bilim insanının yapacağı gibi, gidip gelişlerini izledim, parabolik yolları üzerinde yaklaşıp uzaklaşmalarını takip ettim. İş gözlem yapmaya geldi mi Galileo gibiyim. Todd, Vern, Ash ve diğerleri de gördü

onları, kendilerine ait olmadıklarını biliyorlardı. Bana aittiler ve bu az da olsa onları üzmüştü.

Genelde melek heykelinin oraya inerlerdi. Okuldaki çoğu kişi melek heykelinin orada takıldığımızı bilirdi ve sanırım bir şeyler görmeyi umarak arada uğrarlardı. Bu insanlar araba yarışlarını kaza görmek, arabaların takla atmalarını seyretmek ya da futbol maçlarını sahadaki oyunculardan birinin sakatlanmasını görmek için izleyen tiplerdi. Bunlar otoyolda kaza yapmış bir araç gördüklerinde yavaşlamazlar, kaza yapacak bir araç görme umuduyla etraflarına bakınırlar. Ben onlara istediklerini vermem. Sadece birkaç kez insanların önünde atlayış yaptım; bir kez kimsenin beklemediği bir zaman, bir kez de geri dönüp de açıklama yapmak zorunda olduğumu düşünmediğim zaman. Kimsenin olmadığı saatlerde ve çoğu kişinin göremeyeceği yerlerden atlamaya özen gösteririm ama yine de hâlâ sırf nehir kenarında yürüyorum diye bir şeyler olacağını düşünen kişiler var. Beni belli bir mesafeden takip ediyorlar, otoparkta volta atarak ya da istimbotun orada oturarak takılıyorlar, ta ki bir başka akşam gelmek şartıyla, sıkıp vazgeçinceye ya da bir kuvvet onları oradan sürünceye kadar. Bu benim canımı sıkmıyor, hatta onların vaktini harcadığımı bilmek hoşuma bile gidiyor. Keşke hayatlarının ne kadarını beni izleyerek, asla göremeyecekleri bir şeyi bekleyerek harcadıklarını hesaplayabilseler...

30. Bazı İnsanlar Bulutlar Gibi Gelip Geçiyor, Fark Edilmeden, ta ki Kararıp Fırtına Başlatıncaya Kadar

"Neden bir ucube gibisin?" dedi arkamdan seslenerek. Orada olduğunu bile bilmiyordum. Okul sonrası eve doğru yürüyordum, arkama sinsice yanaşmıştı. Kimsenin size sinsice yanaşmasına izin vermemeniz gerekir, özellikle de onun gibi delilerin; üstünüze mi tükürür,

ensenize mi vurur bilemezdiniz. Dengesiz biriydi, kötü bir şöhreti vardı ve tartışmaya açık olabilir ama muhtemelen okuldaki en iyi kankamdı. Ürkütücüydü, sadistik, tehditkâr aynı zamanda seksiydi; tıpkı bazı kadınların Hannibal Lecter'i çekici bulması gibi. Siz sakin sakin arabanızda otururken arabayı ateşe verecek tipte bir kızdı; öpüşürken dilinizin yarısını koparabilirdi. Bu tipi bilirsiniz. Uçuktu.

"Doğuştan, sanırım."

"Çoğu ucube öyle" dedi, sanki beni ilk defa görürcesine bakarak. "Bana yardım edebilir misin diye soracaktım."

Adı Violet Courtland'dı, nedenini hiç açıklamasa da bundan nefret ediyordu. Genelde adını soranlara "V" diyor ya da daha da açması gerekirse, "VC." diyordu. Hatta kendisine takılan kötü lakapları bile tercih ettiği söylenebilirdi: -Bi-let (eğer okuldaki herkesin cinsel yönelimleri hakkında yapılan dedikodulara inanacak olsaydınız, eminim dünya üzerinde homoseksüel oranında açık ara önde olurduk) Herkes Violet'in cinsel yönelimini biliyordu okulda, başlıca sebebi bunun hakkında çok fazla konuşmasıydı. Umursamıyordu da.

Ayrıca Violet Cuntland diye de çağrılıyordu, ki ne zaman kendisinin duyamayacağı bir mesafede konusu açılsa benim arkadaşlarım arasında daha yaygın olan kullanım buydu. İlk defa Bruce'un birisi için uydurduğu bir lakap yoktu; uyduramıyordu da. Eğer Bruce'dan çıkan lakaplardan biri onun kulağına giderse fena pataklayacağını biliyordu. "Herhangi bir yerimin ısırılmasını istemiyorum" diye açıklamıştı.

Yine de Violet beni severdi. Ya da şöyle söylemeliyim, en azından Todd veya diğer dört kişiye yaptığı gibi boğazımı yumruklayıp üzerime tükürmezdi. Okulda, insanların üzerine tükürmekten hoşlanırdı, ister sınıfta ister

koridorda, fark etmezdi. Önce boğazını temizler, dişlerinin ardında biriktirdiği tükürüğü ince bir şerit halinde tükürürdü; tıpkı zehir fırlatan bir yılan gibi. Genelde erkeklere yapardı. Bizim aramızda yalnızca Todd'a yapardı. Todd da her zaman ondan çekinirdi, üzerine tükürdüğü zamansa herhangi bir şekilde karşılık vermezdi. Bunun sebebini de açıklamıyordu. Bütün bunlara neden tahammül ettiğini sorduğumuzda da "Ben de bir yerlerimin ısırılmasını istemem" derdi yalnızca.

Hareketleri rastgele değildi, aksine stratejikti. Her şey bir intikamdı ve asla önceden bir uyarı vermez ya da tehdit savurmazdı; yalnızca harekete geçerdi.

Hemen hemen her zaman ceket ve mont giyerdi; Başarabildiği takdirde spor salonunda bile örttüğü bedeni kızların soyunma odasındaki sözde şahitlerin ve spekülasyonların konusu olurdu daima. Biz yalnızca gördüğümüz kadarını bilirdik, ki bütün gördüğümüz de önünde fermuarın yanında kırmızı Pegasus resmi olan ve üzerindeki isimlikte "Frank" yazılı bir benzin istasyonu ceketinden ibaretti... Kimse ona Frank diye seslenmeye cüret edemezdi. Kavgacı bir tipti ya da öyleymiş.

Şöhreti genellikle sekizinci sınıfta giriştiği birkaç kavgaya dayanıyordu, ki bir tanesi efsaneydi ve Hannah Clauson için daimi bir hatırlatıcıydı. Kimse kavganın sebebini hatırlamıyordu (Hannah da hatırlıyorsa bile söylemiyordu), ama kavga okuldan, anayolun kenarındaki eski ortaokulun olduğu boş arsaya sıçramıştı. Büyük bir kalabalık takip ediyordu olayı, laf atışması ve tükürükleşme birden tokatlara ve sağlam yumruklara dönüşmüştü, ardından da saçların bol bol çekildiği sıkı bir güreş maçına bağlamıştı... Her zamanki boğuşmalar gibi söneceğe benziyordu, taraflardan biri pes edecek ya da ikisi birden yorgunluktan bitap düşecekti. Ancak Violet birden çılgına döndü, rakibini pataklamaya, kollarını

sağa sola savurmaya başladı; Hannah da aynı biçimde karşılık veriyor, bir yandan da avazı çıktığı kadar çığlık atıyordu. Violet'in suratındaki kanı görebiliyorduk. Hannah serbest kalıp yukarı aşağı zıplamaya, sol elini tutarak eğilmeye başlamıştı ve hâlâ çığlık atıyordu. Violet onun küçük parmağının ucunu ısırıp koparmıştı. Yüzündeki kanı silip ağzındaki kopmuş parçayı çıkarıp atabildiği kadar uzağa fırlattı ve yürüyerek uzaklaştı. Birisi Hannah'ı yakalayıp hastaneye götürdü, diğer birkaç kişi de etrafta parmağı aramaya koyuldu. Yaklaşık iki saat boyunca otların, çalıların taşların ve çamurun arasında kopan parmağı aradılar, ta ki içlerinden biri artık çok geç olduğunu, bulsalar bile bir işe yaramayacağını söyleyinceye kadar. Kimse bunun doğru olup olmadığını sorgulamadı; hemencecik vazgeçip eve gittiler; arkadaşlarından birinin buza sarılmış bir biçimde parmağının parçasını yetiştireceğini düşünen, tekrar bir araya gelmeyi bekleyenn Hannah'ı hastanede bırakarak.

Hannah parmağını kaybetti ve Violet de şöhretini kazandı, bir kez çıldırırsan, insanlar seni daima çıldırmış bilirler tezi kanıtlanmış oluyordu böylece.

Gökyüzü kara bulutlarla dolmuştu. Yakında fırtına çıkacak gibiydi; Violet önümde üstü kapalı sorusuna kesin bir cevap bekleyerek yolumu kesercesine duruyordu. Tam olarak bir soru bile değildi.

"Pek sanmıyorum." Etrafından dolaşarak yürümeye başlamıştım ki elini omzuma koyup beni durdurdu.

"Deli doktoruna gidiyorsun, değil mi?"

"Gittim evet."

"Ben de" dedi. "Ama bana bir faydası dokunmuyor. Birçok ortak yanımız var; düşündüğünden de fazla."

"Ben de kendiminkini önermezdim eğer sormak istediğin buysa."

"Bu değil" dedi ve yürümeye başladı o da. Onu takip ettim. Hava oldukça kararmıştı, sokak lambaları yanma-

ya başlamıştı ama yağmur yoktu henüz. Ama yakında fena yağacak gibiydi.

Bir blok boyu yürüdük, bakışları üzerimdeydi. Yumuşamıştı; her zamanki olağan agresifliği, göğüs geren tavrı gitmişti ve açıkçası iki saniye sonra suratınıza tükürecek ya da parmağınızı koparacak biri gibi durmuyordu. "Ben seninle gitmek istiyorum" dedi.

"Nereye?"

"Biliyorsun işte."

"Hayır."

"Neden hayır?"

"Bu bir takım sporu değil." Hayatımda bir düzine kelimeden fazla konuşmamışımdır biri şimdi sinsice yaklaşıp bunu mu soruyor? Önce bir şaka ya da numara olduğunu düşündüm ama emin değildim. Mantıklı gelmiyordu. Onun gibi değildim, daha doğrusu onun hakkında duyduklarım gibi değildim. Bir şey istediği zaman sormazdı, alırdı.

"Hadi be ucube" dedi.

"Sana yardım edemem."

Birkaç bloktur beraber yürüyorduk ve eve giden yoldan çıktığımı fark ettim. Onu takip ediyordum. Bana yönelttiği bakışlardan endişelenmiştim, bu yüzden de ne dediğime ve nasıl dediğime dikkat ediyordum ama nereye gittiğimize dikkat etmemiştim. Gökyüzü siyahtan çok, durgun, garip bir yeşile dönüşmüştü, tıpkı bir akvaryumun içi gibi.

"Kasırga havası bu" dedi. "İçeri girmeliyiz."

Koşmaya başladı. Bense durup kalmıştım ve üzerimdeki esrarengiz, durgun, su yeşili gökyüzüne bakıyordum. Huni biçiminde bir bulut kümesinin üzerime inip beni tıpkı bir mikser gibi savurmaya başlamasını hayal ettim. Kuvvetli rüzgârların uzuvlarımı tek tek kopardığını ya da bir ok gibi ağacın birine fırlattığını düşünüyordum ya da

üzerime bir ev düştüğünü ve geride kırmızı ayakkabılarım dışında bir şey bırakmadığını. Hortumun beni kilometrelerce öteye, kasabanın ve Iowa'nın dışına, Missouri ve Illinois'ten uzağa, bildiğim ya da gördüğüm her yerden ötesine taşıdığını ve daha önce görmediğim bilmediğim güvenli bir yere bıraktığını...

Violet benim onunla beraber koşmadığımı fark ettiğinde durup, geriye doğru memnuniyetsiz bir bakış attı. "Orada mı dikileceksin?"

Orada durdum.

Elimi tutup koşmaya başladı. Hiç tanıdık gelmeyen arka bahçeler boyunca koşarken onu takip ettim, rüzgâr ağaçları dövmeye başlamıştı. Tam sağanak başladığı sırada Violet'in evine varmıştık. Sicim gibi yağan yağmurun çatıya çarpan seslerini duyabiliyorduk. Mutfağı geçip bodrum merdivenlerine inen kapıyı açtı, hızlıca aşağı indi. Hiçbir şey söylememişti, beni davet etmemişti ya da takip etmemi istememişti ama yine de peşi sıra gittim.

Fırtına çıktığı zamanlarda babam tam bir bodrum sevdalısıdır. Ne zaman bir şimşek çaksa ya da sert bir rüzgâr esse, bodruma inmemiz için bize bağırır. Hatırlıyorum bir keresinde fena bir fırtına sırasında yine bodrumda bu soğuk beton odada toplanmıştık. Annem etrafımızdaki bütün evi havaya uçurabilecek sıcak su kazanına, ocağa, eski boya tenekelerine ve çim biçme makinesinin mazotuna bakıp babama dönmüş, "Buranın evin en güvenli yeri olduğuna emin misin?" demişti.

"Burası evin en güvenli yeri" dedi Violet Courtland, ben bodrum merdivenlerinden inerken.

Bizim bodrum küçüktü, sıkışık bir odadan ibaretti. Courtland'in bodrumu ise ortasında geniş bir geçitle iki odadan oluşuyordu. Odalardan biri derme çatma bir mağara gibiydi; bir pingpong ve küçük bir bilardo masasının etrafına istiflenmiş, içerisinde Violet'in kurbanlarının ka-

faları olduğunu düşündüğüm karton kutularla doluydu. Oyun alanının etrafında ise birkaç eski koltuk ve en köşede ise bir küvet vardı. İkinci oda ise bir çalışma odasıydı, içerisinde masa testeresi, bir sürü alet, bir merdiven, birkaç testere sehpası ve geniş bir çalışma masası vardı; uzun, sanırım üzerinde at kesebileceğiniz kadar geniş, çekmecelerle dolu bir metal masaydı. Violet ikinci odaya yönlendirdi beni.

Yağmurun sesini duyabiliyorduk, bir süre sonra doluya dönüştü; eve çarpıyordu. Örtülü, derinden gelen bir sesti ama yine de gürültülüydü, sanki gerçek değilmiş gibi. Kasırgaya dönüşmeyecekti, sert bir fırtınaydı yalnızca. Genelde böyle olurdu. Hiç kasırga görmemiştim; kasabanın etrafında bolca oluyor ama bize uğramıyordu. Bazıları bunun nedenini nehre bağlıyor, bazıları da etraftaki tepelerin bizi koruduğunu söylüyor. Bütün bunların bir önemi yoktu tabii; biz yine de bodrumlara iniyorduk. "Sağanak yağışlı bir fırtına da aynı şekilde tehlikeli olabilir" derdi babam, "bazen daha fena."

Bu seferki feci bir fırtınaydı; içeride olduğuma seviniyordum, ama Violet'le beraber olduğum için değil.

Duvarda asılı aletlere göz atıyordu: çekiçler, testereler, tornavidalar, penseler, baltalar... Sıradan şeylerdi ama çok fazlaydı. "Hangisini kullanırdın?" dedi.

"Ne?"

"Hangisini kullanırdın? Kendini öldürmek için?"

"Hiçbirini."

"Niye ki?" dedi.

"Daha iyi yöntemler var."

"Nasıl biliyorsun ki? Hâlâ hayattasın."

Diğer odaya geçtim. Kenardaki duvarın ortasında, yukarıda ufak bir pencere vardı. Az da olsa yukarıya bakıp gümüşi gökyüzünü görebiliyordum, tıpkı filmlerdeki

mahkûmların hücrelerinden bakıp, özgürlüğü görmeye çalışması gibiydi. Hâlâ yağıyordu; sert rüzgârın sesini duyabiliyordum.

"Ne yapıyorsun?" dedi diğer odadan seslenerek.

"Dışarı bakıyorum."

"Ayrılamazsın" dedi.

"Hiç mi?"

Güldü. "Göreceğiz. Buraya gel."

Ona doğru ilerlemeye başlamıştım ki elektrikler gitti. Tamamen karanlıktı; arkamda kalan pencere bile simsiyah bodrumda siyah bir lekeden ibaretti. Hiçbir şey göremiyordum.

"Neredesin?" dedi Violet.

"Emin değilim, kapının yanındayım sanırım."

"Hangi kapı?"

"Senin olduğun odaya açılan kapı."

"Öyle bir kapı yok" dedi gülerek. "Sadece geniş bir açıklık, hatırladın mı?"

Nerede olduğumu, nereye gittiğimi ya da nasıl gideceğimi bilmiyordum. Karanlığa doğru bir adım attım, etrafımdaki şeyleri hissetmeye çalıştım. Hiçbir şey yoktu. Ona doğru mu yoksa ters yöne mi adım attığımı bilmiyordum. Arkama doğru baktım. Pencere hâlâ oradaydı en azından. Bir adım daha attım, sonra bir tane daha. Zemin eğimli gibiydi, sanki aşağı doğru gidiyordum ve oda küçülüyor, karanlıkta üstüme kapanıyordu...

"Neredesin şimdi?" dedi.

"Bilmiyorum. Neden sen bana doğru gelmiyorsun?"

"İyi gidiyorsun" dedi, benim durumumla açıkça eğleniyordu. "İyice yaklaştın. Sesime doğru gelmeye devam et. Sesimi takip et."

Ses sağ tarafımdan geliyordu, ben de o tarafa doğru dönüp ilerlemeye başladım. Ellerimi, Frankenstein'ın ca-

navarı gibi önde tutuyordum ve bir şeylere, mesela tam göz hizamda tutulan bir tornavida, çarpmamak için ayaklarımla beton zemini yoklayarak ilerliyordum. Bir yandan da elektriklerin gelmesinden de çekiniyordum, Violet idiot gibi ortalıkta debelenirken görmesin beni diye.

"Konuşmayı bıraktın."

"Öyle mi?" dedi. "Söyleyecek bir şeyim kalmadı. Neredesin şimdi?"

"Bilmiyorum."

"Sola doğru saptın" dedi. "Buraya doğru gel."

Sağa doğru yanaştım. Oda daha da küçük geliyordu artık ve kafamı bir yerlere çarpacağımdan emindim. Biliyorum imkânsızdı çünkü tavan o kadar alçak değildi ama yine de ellerimle havayı da yoklayarak ilerliyordum. Tekrar ileri doğru uzandım ve karanlıkta metal masaya dokunabilmiştim nihayet.

Violet elime uzandı ve "Buraya geleceğini biliyordum" dedi. Ellerimi bırakmadı, beni kendine doğru çekti ve boynumu, yüzümü öpmeye başladı, ta ki dudaklarımı buluncaya kadar. Bütün bunlar planlı mıydı diye düşünüyordum: gökyüzü, fırtına, elektrik kesintisi, tamamı, sadece bunun için. Ne yaptığını biliyor gibiydi.

Belki de hepiniz yalnızca bu anı düşünmüşsünüzdür; karanlık bir odadasınız, sadece ikiniz ve başka hiçbir şey yok; ne öncesi, ne sonrası... Yalnızca bu deneyim, paylaşılan bir sır, tıpkı geniş bir ovada ufak bir elmas, çamurun içinde bir yüzük. Ve insanlar hep demez mi "Anı yaşamalısın" diye? Ancak ne yazık ki hiçbir an izole değildir. Sonrasında gelen her şeyle bağlantılıdır ve onlar da aynı yüz ekşiten bağlantılarla birleşmiştir; ağır, sonsuz bir zincirle bağlı, nereye gitsen taşımak zorunda olduğun demirden bir gülle. Her şey birbirinin üzerine inşa edilmiş, her an çökecek gibi duran titrek bir Jenga kulesi gibi. Bel-

ki böyle düşünüyorsunuz ya da belki de benim gibi bunların hiçbirini düşünmüyorsunuz da sadece ne istediğinizi biliyorsunuz ve o her şeyi boğan sessizliği. Ne zincir var ne de kule, sadece bu.

Korkmuştum biraz. Violet Courtland'dan, onun istediğinden, benim istediğimden, bulunduğumuz mekândan ve zamandan, yapacak olduğum şeyden ve nasıl yapacağımdan korkuyordum ve bunların hiçbiri bir şey değiştirmedi. Beş saniye önce hiç aklımda olmayan bir düşünceydi, şimdi ise olmasını istiyordum, daha önce hiç olacağını, olabileceğini düşünmediğim bir şeyi sanki hep istiyormuş gibiydim, başka yolu yokmuş gibiydi. Hiç de garip gelmiyordu bu durum –bodrum katı, karanlık, masa– umursamadım. İşte bu, dostlar, hataların nasıl yapıldığını gösterir... Anı yaşamak, sadece yapmak... Bu kalıplar, bunların ne anlama geldiğini bilmeyen insanlar tarafından söylenmiştir. Sadece yap. Aptalca! Bu sloganı alıp bir Hitler posterinin üzerine yapıştırsanız da aynı derecede anlam yaratacaktır. O da gayet güzel yaptı.

Tişörtümü çekip çıkardı başımın üstünden ve masanın üzerine çıkmama yardım etti. Beceriksizce ayakkabılarımı ve pantolonumu çıkardım. Karanlıkta kaybolup gitmesini istemiyordum, beni yalnız bırakacağından korkuyordum. Belki de numarası buydu. Bu yüzden becerebildiğim kadar tutuyordum onu. Kemer tokasının ve elbise yığınının metal masaya çarpıp yere düşme sesini duydum, şimdi onu tutmuyordum ve üstelik bulamıyordum da. "Nereye gittin?"

"Buradayım" dedi ve ellerini omzumda hissettim. "Bir çekiç aldım sadece. Ne düşünüyorsun bunun hakkında?"

"Eğer bununla yaşayabileceksen, yap o zaman."

Beni soğuk zemine doğru itti ve ağzını kulağıma yasladı.

"Sence bir tek ben mi olacağım?" dedi.

"Bilmiyorum."

"Ben biliyorum. Başka kim olsun ki? Sen bir ucubesin, biliyorsun."

"Bilmiyorum, yani, ilk söylediğini bilmiyorum, ucube olduğumun farkındayım."

"Benim gibisini bulamayacaksın ileride" dedi.

"Aynısı senin için de geçerli."

"Biliyorum" dedi. "Sana söylemiştim, birbirimize çok benziyoruz."

Okuldaki herkese anlatmıştı. Daha öğle arası gelmeden Todd, Ash, Vern hepsi biliyordu; öğle yemeğinde ise herkes öğrenmişti. İstediği buydu –övünmek için. Ucube ile seks yapmıştı, onun dışında kimse yapmamıştı ve onun yüzünden kimse yapmayacaktı da. Kuyuyu zehirlemişti.

"Nasıldı?" diye sordu Vern.

"Karanlık." Söylediğim tek şey buydu. Bu konuda kötü hissetmiyordum. İşin aslı, beni tekrar (ve tekrar) kullansa, benim için sıkıntı olmazdı, ama onun için bunun hiçbir anlamı yoktu. İstediğini almıştı ve bana tekrar aynı hatayı yaptırası yoktu. Ve evet, bu bir *hataydı*, Jodi benimle ilgili büyük hayal kırıklığına uğramıştı.

"Bütn erkeklr aynı" diye mesaj attı.

"Sanırım."

"Nsl onnla brlkte olabildn?"

"Bunu planlamadım. Sadece oldu."

"Hibr şy sadece olmz."

"Her şey sadece olur. Sorun da bu."

"Aptal. Aptal. Aptal."

Bir saat sonra telefonum çaldı. Jodi henüz bitirmemişti. "Biliyorsun" dedi, "hep anonim, özel bir hayat sürdürmek hakkında konuşan biri için bayağı toplumsal bir figürsün."

"Eğer yapabilseydim, geriye alırdım yaptıklarımı, inan bana."

"Görünüşe göre her şeye çözümün bu. İşe yarıyor mu bari?"

"Demek istediğini anlıyorum. Kızgınsın."

"Hayal kırıklığına uğramış haldeyim. Böyle biri olduğunu düşünmemiştim" dedi.

"Kötü bir muhakeme yeteneğim var. Hep böyleydim. Bunu biliyorsun. Her şeyi mahvettim.

"Açıkçası öyle." O kadar da kızgın değildi. Bunu sesinden anlayabiliyordum. Beni affetmemişti henüz ama edecekti. Bana kızgın kalamazdı, ben de ona; kızgın kalmayı denesem bile. Ve deneyebileceğim zamanlar gelebilirdi.

"Boku yedin" demişti Todd bu durum için. "Ve boku yediğin zaman diğer boku yemiş insanları çekersin. Sence normal biri seni sevebilir mi?"

Violet Courtland bile bir daha benden hoşlanmadı – hoşlanmak oldukça yanlış bir kelime– konuşmaya ve hava atmaya ihtiyacım yoktu ama tekrar bodruma gidebilirdim onunla. Ancak benimle işi bitmişti. Ben de olabildiğince uzak durdum ondan ya da o benden uzak durdu ya da ikimiz birden, tıpkı asla buluşmak, temas etmek istemeyen saatin kolları gibi. Violet'i bir sonraki görüşümde koridorda yürüyordum, Bay Coolidge'a gidiyordum; bana doğru geldiğini fark ettim. Doğrudan ona baktım, ama o bana bakmadı, ardından, tam yanımdan geçerken, kafasını çevirip diliyle o ürkütücü şeyi yaptı ve ince sicim halinde bir tükürük beni tam boynumdan vurdu.

30. Yaz Mevsimi Baraj Sayesinde Değil Duvar* Sayesinde Kurtuldu

Her sabah bisikletle Nokta'ya gidiyordum. Nehir kenarındaki evler Mormon sinekleriyle doluydu ve onların yapışkan siyah ölüleriyle. Emekli yargıç Camp, ben bisik-

* "Duvar" olarak çevrilen "dyke" kelimesi, hem bir barajın duvarını hem de argoda "gey, lezbiyen" anlamına gelmektedir. (ç.n.)

letimi River Road'dan aşağı sürerken üçüncü sıradaki evinde oturuyordu. Her sabah dışarıdaydı, haki şortundan dışarı sarkan aşırı bronzlaşmış göbeği ve siyah botlarıyla, elinde bir bahçe hortumu, böcekleri temizlerdi. Daima dişlerinin arasında yanan bir puro olurdu, hiçbir işe yaramasa da kokuyu bastırıyordu. Ölü sinekler, kömür yığınları ya da kürenmiş siyah kar gibi evlerin önüne yığılmıştı. Bay Camp'i mahkûmları ayıklayan ya da zehirli bir spreyle onlara işkence yapan, bir Nazi muhafızı gibi hayal etmek hoşuma gidiyordu. Ne zaman beni görse el sallardı, ben de başımla karşılık verirdim (gidondan elimi çekemezdim, bir yanda oltam diğer yanda ise yem çantası vardı), içimden "*Guten Tag, Mein Campf*" diye geçirip, acaba kaç tane öldürdü bugün diye düşünerek. Ne kadar öldürürse öldürsün bir şey değişmezdi. Yarın sinekler de o da dışarıda olacaklardı.

İneğin leş kokusu gitmişti; derisi ve etleri de; kasları, tendonları ya da iskeleti bir arada tutan her neyse kaybolmaya başlamıştı. İskelet dağılıyordu, parçaları da kıyıda dağılıyordu. Bazılarımız bütün parçaları toplamak istiyordu. "Belki hepsini tekrar bir araya getirebiliriz" demişti Bruce. Yaptığımız iskeleti nerede tutabileceğimize dair bir tartışma başlamıştı ve bir yerde saklayamayacağımızı anlayınca, konuşma konusu, eğer toplayacaksak, hangi parçaları toplamamız gerektiği konusuna kaymıştı. Umurumda değildi. Bütün parçaların kaybolup gitmesini izlemek beni tatmin ediyordu, nehir tarafından tane tane yok edilmesi, akıntıya kapılıp sonsuza kadar kaybolması. Sadece izlemeye karar vermiştik, başka bir şey yapmayacaktık. Ama yine de, kurcalamadan duramadık.

Bir sabah Nokta'ya vardığımda, Vern ve Ash çoktan gelmiş, sanki biri lensini düşürmüş gibi uzun otların arasında aranıyorlardı. "Birisi çalmış" dedi Vern beni görünce.

İçgüdüsel bir hareketle ben de aramaya koyuldum, sanki ne aradığımızı biliyormuş gibi.

"Ne arıyoruz?"

"Kafa" dedi Ash.

Birisi ineğin kurukafasını çalmıştı.

Vern ve Ash (bir anlık da olsa) başka birinin onu çalmış olduğuna ikna olmuş gözüküyorlardı, ama eminim alan kişi onlardan biriydi. Vern yapmışsa şaşırmazdım. Kimse inekle ilgilenmemişti biz keşfettiğimizden beri ve hemen hemen kimse Nokta'ya gelmezdi. Eminim ikisinden biriydi. Sadece itiraf etmiyorlardı.

Mükemmel bir süreçti bizim için. Hepimiz birbirimizden şüpheleniyor ama kimse doğrudan dile getirmiyordu, tıpkı kimsenin kurukafayı istediğini doğrudan belirtmemesi gibi. Hepimiz istiyorduk aslında; inek iskeletinin tek havalı kısmı kurukafaydı; sonuçta çürümüş ceset kokusunu birisi alıp götürsün diye çekmemiştik onca zaman. Hepimiz bütün iskeleti toplayıp okulun önünde ya da evlerimizin bahçelerinde tekrar bir araya getirmekle ilgili espriler yapmıştık ama kimse bu parçayı özellikle dile getirmemişti. Darryl bir çeşit anıt yapmaktan söz etmişti, kafatasını bir sopaya geçirip Nokta'nın girişine asmaktan; *Sineklerin Tanrısı*'nda yaptıkları gibi bir çeşit komünal anıt. Olmayacağı belliydi; hepimiz biliyorduk, şimdiyse kafamızda boş teorilerle sessizce oturuyorduk. Kısa bir süre de olsa o aptalca şeyi kendim için istemiştim, ne de olsa benim ardımdan isimlendirilmişti. Masamın üstüne koyarım diye düşünmüştüm, belki de Hamlet gibi konuşurdum: " Vah, zavallı Strand! Onu tanırdım, şakaları sonsuz, hayalgücü eşsiz bir inekti. Belki bin kez sırtında taşımıştı beni. Bir de şuna bak, nasıl da tiksindiriyor beni!" Ya da buna benzer bir şey işte.

Şimdi muhtemelen Vern'in odasında gizlenmiş, dolabının ya da yatağının altında duruyordu. Hiçbir şey de

yapmayacaktı onunla, zaten içimizden birinin görmesinden korktuğu için buna cesaret de edemezdi. Elbette nehirde sürüklenip gitmiş de olabilirdi kurukafa, ki bir şekilde gitmiş olması da gayet güzel bir durumdu.

Hava oldukça bunaltıcıydı Nokta'da; sabahtan öğlene doğru gün ilerledikçe günün en sıcak kısmına yaklaşıyorduk. Hiç esmiyor, üstümüze yapışan sıcak bir hava bırakıyordu geride. Bruce daha fazla katlanamadı. Ayağa kalkıp üstündeki tişörtü sıyırıp fırlattı, ayakkabılarından ve şortundan kurtuldu ve kimse bir şey söyleyemeden, nehre atladı. En son ne zaman biri yüzmek için nehire girmişti hatırlamıyorduk. Yazları balık tutuyorduk ve kışları da üzerinde kayıyorduk; kenarında oturuyorduk ya da gezintiye çıkıyorduk. Hatta bazen tekneye atlayıp nehrin üzerinde gezinti yapıyorduk. Hayranlıkla seyrediyor ve kıskanıyorduk, ama hiçbirimiz içine girmiyorduk (elbette, benim dışımda, ama benim durum farklı). Nehirle ilgili bütün yer-yön zarflarını seviyorduk:kenarında, yanında, üzerinde, karşısında, hatta altında –içinde hariç. Kimse suya girmiyordu. Suyu mide bulandırıcıydı. Özellikle barajın üst tarafında, yaz boyunca akıp giden sıvı bir gübre yığını gibiydi –hiç istemediğiniz kokusuyla beraber, kahverengi ve çirkin.

Bruce nehirden dışarı doğru tırmandı ve kıyıda durup üzerindeki garip, pislik dolu kahverengi suyun akmasını bekledi.

"Gördüğüm en beyaz göte sahipsin" dedi, Darryl.

Bruce üzerine şortunu geçirdi, yerden tişörtünü aldı ve Darryl'e dönerek, "Amma da lezbiyensin" dedi.

Bir anda hayranlıktan ağzımız açık kalmıştı. Herkes, her şey sessizdi, ses bütün havayı emmiş gibiydi o an. Hatta zaman bile durmuştu, hiçbir şey kıpırdamıyordu; nasıl tepki vereceğimizi bilmeksizin birbirimizin suratına bakıp duruyorduk. Bruce beklenti, merak ve hayranlık

içerisinde bir süre nefesini tuttuktan sonra zaman ve mekân geri gelmeye başladı. Hep beraber kahkahalarımızı koyuverdik. Böyle durumlarda daima yasakları hatırlatıp, sırf bedava bira için açıklarımızı kovalayan Ash bile gülüyordu, ama yasaklar delinmişti. Bruce-aklı yasakları yenmişti ve dünyada her şeyin olması gerektiği gibi işlediği o nadir, mükemmel uyum anlarından birini hissedebiliyorduk.

Sonsuza kadar sürmeyecekti biliyorduk –süremezdi de– ancak o an umursamadık. Yaz mevsimi kurtulmuştu, kokuşmuş kasvetinden ve sıkıcı olağanlığından kurtulmuştu. Yeni bir şeyler vardı. Hiçbirimiz düşünememiştik; ne "gey" ne de "ibne" diyebiliyorduk, ama Bruce sakin sakin muazzam bir eş anlamlısını türetmiş ve bu kelime bir anda yaz boyunca favorimiz haline gelmişti. Bu deyiş, Deyim olmuştu artık ve aşırı kullanıma maruz kalmıştı, hatta yasaklanmanın kıyısından dönmüştü, ama hepimiz bunun mahvedilmeyecek kadar güzel bir espri olduğuna hemfikirdik, böylece vazgeçtik. Ne ölü inek ne de bedava şarap kasası, bu yazın en önemli anı olabilirdi; böyle bir yazdı. Bitmesini beklemiyordum.

31. Çalışma Vakti ve Yeterli Zaman

"Ailen seni göndermek istiyor" dedi Jodi. Hy-Vee süpermarketiyle ilgiliydi bu, söylentiye göre beni Mt. Pleasant'a göndereceklermiş ve bundan sonra benimle bir süre Dr. Stinchcomb ve diğerleri uğraşacakmış. Bunun iyi bir şey olmadığı konusunda emin değildim. Değişiklik iyi gelebilir diye düşünüyordum. Bunu Jodi'ye söylemedim; hatta hiçbir şey söylemedim. Ve hiçbir şey de olmadı zaten. Kimse beni bir yere göndermedi ama rahat da bırakmadı.

Babam bana bir iş bulmamı söyledi. Bu bir öneri ya da istek değildi. "Çalışma vakti" dedi sadece. Bir iş bulmak

fena olmazdı, sanıyorum, ama yegâne problem etrafta hiç iş olmamasıydı. Ülkedeki işsizlik oranı yaklaşık yüzde on beşti –bu istatistiği babamdan biliyorum– geçtiğimiz iki yılda iki üretim tesisi kapatılmış, okul otobüsü üreten ve temel prensipleri "doğruluk, dürüstlük ve güvenilirlik" olan bir fabrika, sessiz sedasız Meksika'ya taşınmıştı. Bir römork üreticisi şirket de kuzeye, Kanada'ya gitmişti. Ya da başka bir yere, emin değilim. Bütün bildiğim, onlarca yıl kasabanın kuzeyindeki sabit noktalarında durduktan sonra gitmiş olduklarıydı; birçok insan iş arıyordu.

Yaz aylarının sonuna gelmiştik, ama yine de beni işe almazlardı. Kim niye alsın ki beni? Herkes beni biliyordu ve ne zaman iş başvurusunda bulunsam yüzleri düşüyordu. Hiçbir şey yoktu; mısır koçanı soyma işine bile giremedim, ki bu en alt basamaktaki bir işti. İlk başlarda, iş için başvurduğumda maruz kaldığım "şaka-yapıyor-olmalısın" bakışları hoşuma gidiyordu ama bir dizi yorucu tekrardan sonra tadı kaçmaya başlamıştı. Kimsenin farklı bir tepki verdiği yoktu.

Babam yardım edebilirdi, buna eminim; bir sürü bağlantısı vardı. Ama tahminimce gerçekten çalışmamı istemiyordu; sadece iş arayarak zamanımı harcamamı ve reddedilmemi istiyordu. Bu yaz benim için ders buydu. Her gün nereye gittiğimi, kaç görüşme, kaç tane başvuru yaptığımı, bunları takip edip etmediğimi ve ertesi gün nerelere gitmeyi planladığımı sorguluyordu. Her cevabımın ardından kafasını sallıyor ve hiçbir şey söylemiyordu, ne bir tavsiye, ne bilgece sözler, ne bir öneri; sanki benim hareketlerimi sessizce takip edip çabalarıma not veriyordu.

Korkarım ailem hakkında yanlış bir izlenim verdim. Niyetim bu değildi. Onlar beni seviyorlar; bunu biliyorum ya da en azından bildiğimi sanıyorum. Benden uzak ve muhtemelen çoğu zaman da memnuniyetsizler; zaten

neden memnun olsunlar ki? Demek istediğim, kendinizi onların yerine koyun. Ne kadar ürkütücü olurdu değil mi benim sizin oğlunuz olmam? Onları dinlemiyor, ceza verdiklerinde umursamıyorum ve hiç doğmamış olmayı diliyorum. Ebeveynler evlatlarından daha ne isterler ki? Bana sahip oldukları için onları suçlamıyorum; özellikle beni istememişlerdir, muhtemelen sadece bir bebek istemişlerdir (ya da istememişlerdir, gerçekten bilmiyorum) ve ben gelmişimdir. Dilediğim şey farklı bir aileye sahip olmak değil; hiç var olmamak. Hiç doğmamış olmak en iyisi –ya da buna benzer bir şey, Antik Yunan'dan sanırım. Şimdi ise isteseler de benden kurtulamıyorlar. Akşam yemeğinde geri dönmek üzere evden kaçan çocuk gibiyim şimdilerde. Aslında daha kötüsü. Ama garip de olsa şunu düşünmek hoşuma gidiyor: Başıma asla kötü bir şey gelmeyecek olması düşüncesinden dolayı ailem bana daha çok güveniyor. Çoğu ailenin en büyük endişesi bu değil midir, özellikle geceleri yatarken ve bu sırada oğulları, kızları dışarıdayken ve nerede oldukları ya da ne yaptıkları hakkında bir fikirleri yokken. En azından benim ailem en kötüsünü biliyor. Ölüyorum ara sıra. Sonra geri geliyorum. Gayet güvenli. Birçok kez şahit oldular, böylece rahatça arkalarına yaslanabilirler, en azından bu açıdan. Bir yere gittiğim yok. Ya da gidiyorsam da geri geliyorum.

Okul başlayıncaya kadar günleri harcamak dışında yapacak bir şey yoktu ve babamın bu iş bulma meselesini unutmasını ve en iyi yaptığım şeye geri dönmeme izin vermesini umuyordum.

32. Neden Hendekten Daha Kötü Yerler Var

Bruce hepimize meleğin orada buluşmamızı söyledi. Sesi gizli bir iş çeviren ama bunu birine anlatmak için çatlayan küçük bir kız çocuğununki gibiydi. Bu yüzden biz de söylediği yere gidip ortaya çıkmasını bekledik.

"İddiaya varım kız arkadaşını getiriyordur" dedi Vern.

"İddiaya varım hiçbir şey getirmiyordur" dedi Ash.

"Arabası var" dedi Todd.

Bruce yeni arabasıyla yanımıza yanaştı ve otoparkın ortasında sessizce bekledi, ta ki Ash konuşuncaya kadar: "Fena araba değilmiş" dedi ve arkamızı dönüp, hiç umursamadan, melek heykeline doğru uzaklaştık.

Aslında hepimiz için büyük bir olaydı. Todd'un kardeşine yalvarmalarına güvenemezdik. Ne zaman istesek arabayla etrafta turlayabilirdik. Kasaba dışına çıkabilir, köprüyü geçebilir, canımız ne istiyorsa onu yapabilirdik. Ya da öyle düşünüyorduk. Daha çok özgürlük ve daha iyi ulaşım hayalleri kurarken, her şeyin daha beter olduğu ortaya çıktı. Bruce'un ailesi saçma sapan saatlerde kimsenin bilmediği yerlere giden bir düzine sarhoş gencin bir arabaya doluşmasını istemiyordu. Bruce için de sokağa çıkma yasağı ilan edilmişti ve bunu delmeye çalışırsa, hiçbir bağlayıcılığı olmayan hayali ceza süreleri yerine doğrudan arabayı elinden alacaklardı. Bunun onu ve bizi güvende tutacağına inanıyorlardı.

Gündüzleri, cuma, cumartesi akşamları ve hafta içi, seçtiği bir gün akşam araba kullanmasına izin vardı Bruce'un. Hafta içleri akşam on, hafta sonları ise gece yarısından önce evin önüne park etmiş olmalıydı arabayı. Kurallar bunlardı ve Bruce da bunlara uyuyordu. "Bunun içine edemem" demişti, biz Main Street üzerinde bir tur atmak,bir bira ya da fazladan birkaç dakika için Bruce'u ısrarla ikna etmeye çalışırken. Bizi dinlemiyordu.

"Dilersen annemi de alabiliriz arabaya" dedi Vern.

"Bence daha iyi birini alabilecek kadar yakışıklıyız" dedi Darryl.

"Bir bira borçlusun" dedi Vern.

Sokağa çıkma yasağının başlamasına henüz vakit varken Bruce'un arabayı eve doğru sürmesiyle tartışma ve

oylama kestirip atıldı. Evlere yürüyerek dağılmak zorunda kaldık.

"En azından evlere bıraksaydın?"

"Bu işin içine etmeyeceğim" diye tekrarladı Bruce.

İçine etmeyi deneyebilirdi ama başarısız olması yalnızca zaman meselesiydi. Ve sonuca bakılırsa, bu öyle uzunca bir zaman da değildi.

Haşat ettiğimizde, Bruce arabayı alalı bir ay bile olmamıştı. Teknik olarak, kaza yapan oydu ama hepimizin suçuydu. Araba geldiği zaman, kışın arabanın çok işimize yarayacağından, nehir kenarında titreyerek oturmaktansa arabanın içinde rahat ve havalı bir şekilde takılmaktan konuşuyorduk ama kışa bile ulaşamamıştık; hatta yaz sonunu bile çıkartamamıştık.

Zenginlik işareti, belanın ilk belirtisiydi bizim için; hafta sonu için iki arabamız vardı. Todd'un abisi arabasını önermiş, Todd da bunu geri çevirememişti. Bruce yine de kendi arabasını kullanmadan edemiyordu. "Araba almamın bütün olayı zaten birinden ödünç almak zorunda olmamak içindi" demişti. "O günler geride kaldı."

"Hepimiz aynı arabaya binmek zorunda değiliz ki" dedi Todd. Cuma akşamımız, Beden Eğitimi dersinde takım oluşturur gibi başlamıştı.

Elbette Bruce, hepimizin onun arabasına binmemizi, Todd'u yalnız bırakarak bir ders vermemizi istedi. Ama Todd'un elinde ciddi bir koz vardı: bir kasa bira. Sonunda ben ve Darryl Todd'un arabasına bindik, Vern ve Ash de Bruce'un arabasına kaldılar. Neden bilmiyorum ama gece birden bir müsabakaya dönüştü ve tempo gittikçe yükseliyordu.

Todd, Main Street üzerinde yukarı aşağı turlarken öndeki araç olmak istedi ama Bruce da öne geçmek için her fırsatı değerlendiriyordu, birkaç tur boyunca böyle devam ettiler. Main Street dört şeritliydi ve bütün kasaba

boyunca uzanıyordu. Güneyde köprüye, kuzeyde ise, yaklaşık beş kilometre sonra Highway 61'e bağlanıyordu. Yukarı aşağı tur atmak içim mükemmel düzlükte bir caddeydi ve hemen hemen her cuma, cumartesi akşamı, Illinois, Iowa ve Missouri'den gelen liseli gençlerden oluşan yığınlar burada ya parti bakınıyorlar ya da sadece takılıyorlardı.

Todd, her şeye rağmen, Bruce'un önünde olmakta kararlıydı ve bunun için en iyi yol Main Street'ten ayrılmak diye düşündü. Kuzeye doğru ilerleyip herkesin dönüş yaptığı K-mart'ın otoparkını pas geçip devam etti Todd; Bruce da onu takip etti.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Darryl.

"Sence ne kadar uzağa kadar takip edebilir?" diye yanıtladı Todd.

"Kesin geriye dönecek" dedi Darryl.

"Bence dönmeyecek" dedi Todd ve kuzeye doğru sürmeye devam etti.

Vern'den mesaj geldiğinde, Highway 61'in üzerindeydik. Ve onları peşimize takmıştık.

"Nereye amk?"

Todd otobandan çıkıp bir köy yoluna saptı. Tek görebildiğimiz önümüzdeki, iki huni biçimindeki far ve arkamızda Bruce'un arabasının farlarıydı.

"KAPIŞALIM!" Bruce mesaj attı ve gazlayarak bize yanaşmaya başladı ama hemen ardından Todd biraz daha hızlanıp mesafeyi korudu.

Yaklaşık yirmi dakika boyunca bu kovalamaca devam etti, bir yoldan diğerine, oradan bir başkasına dönüp duruldu, artık hiçbirimiz nerede olduğumuzu bilmiyorduk. Bruce hep tam arkamızdaydı. Uzun bir düzlüğe çıktığımız zaman Todd biraz daha hızlanıp birden farları kapattı. Bruce'un arabası karanlıkta kayboldu.

"Aç şu farları tekrar" dedi Darryl.

"Bir dakika" dedi Todd.

Hiçbir şey göremiyorduk; etrafımızdaki her şey karanlıktı. Gökyüzü bulutlarla kaplıydı; iki yanımızda aynı grilikte tarlalar, önümüz ve arkamızda ise toprak yol uzanıyordu. Uzakta ışıklar beliriyordu, tanecikler halinde, önümüzde ve arkamızda. Önümüzdeki ışıklar sarı renkteydi ve tahminimce bir çiftlik evinin penceresinden geliyorlardı. Ufukta bir yıldız gibi duruyorlardı, sanki gökyüzünden düşüp yeryüzünün hemen üzerinde asılı kalmış gibiydiler. Hem yabancı hem de tanıdık bir görüntüydü bu. Hareketsizdiler, ama biz değildik. Arabanın altındaki yolu hissedebiliyorduk, tekerleklerin toprağı kavrayışını, ezişini ve arkamızda toz bulutu çıkaracak şekilde havalandırışını; arkamızda tozdan bir duvar oluşurken Todd hızlanmaya devam ediyordu. Gecenin içinde ilerliyorduk, hiç bilmediğimiz bir yolda tek başımıza, kör bir uçuştaki büyük, demirden bir gemi üzerindeydik. Kimse bir şey söylemedi; yolu ve geceyi dinleyip bir şeyler görmeye çalıştık, bize bir saat gibi gelen bir süre boyunca önümüzdeki karanlığı bir şeyler bulmayı umarak izledik. Sonunda Darryl üst üste beş kere "Aç şu farları" dedi ve farlar tam zamanında açılıp önümüzdeki dönemeci aydınlattı. Todd frenlere asılıp zor dönebildi ve ben beklemesini söyleyemeden tekrar hızlandı.

Darryl ve ben arkamıza baktık; Bruce'un aracının belirmesini bekledik ama gelmiyordu. "Belki geriye dönmüştür" dedi Darryl. Todd duracak kadar yavaşlatmıştı arabayı.

"Geri mi dönsem?"

Bir anlığına bir çift far ışığı gördük; sonra kayboldular.

"Farları kapatacak kadar aptal değillerdir, değil mi?" dedi Todd. Abisinin arabasını geriye döndürüp uzunları dönemece doğru tuttu. İlk başta toz duman arasında bir

şey göremiyorduk ama Bruce'un gelmediğine emindik. Hiçbir şey yoktu, sadece yavaşça dağılan toz bulutu, gece ve önümüzde far ışıkları kadar dümdüz uzanan boş yol vardı. Bir dakika daha bekledik, Todd geldiğimiz yoldan tekrar ilerlemeye başladı.

Dönemeci tekrar geçtikten sonra, Bruce'un geçemediğini fark ettik; arabası yol kenarında çitlere çarpmıştı. Todd aracı farları enkazın üzerine gelecek şekilde döndürdü. Üçü de arabanın dışındaydılar, hepsi ayaktaydı. Ash'in eli başının sağ tarafındaydı ve suratının sağ tarafında kan vardı. Koşarak yanlarına gittik.

"İyi misin?" diye sordu Todd, Ash'e

"Bir şey yok" dedi Ash.

"Bırak da başına bakayım. Suratında kan var."

"Kan değil o" dedi Ash. "Campari ya da ne sikimse."

"Dur yine de bir bakayım" dedi Todd.

"Ben iyiyim" dedi Ash, "ama arabayı görmelisin."

Yolcu kapısı çitlerin direğine çarptığı yerden içeri göçmüştü. Ash kafasını bu sırada cama çarpmış, sağ gözünün üzerinde yumurta büyüklüğünde bir şişlik belirmişti. Vern kalan likörleri arabadan kurtarmaya uğraşıyordu ve Bruce da hepimizden, arabasından uzaklaşarak yürüyordu. Bakmak istemiyordu.

"Arabayı tekrar yola çıkar" diye fısıldadı bana Todd ve Bruce'a yetişmek için ayrıldı.

Arabaya bindim ama çalıştıramadım, Bruce anahtarları almıştı.

Todd benim geldiğimi görünce sevinmedi. Omzumu silktim. "Arabanın anahtarına ihtiyacım var."

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu Bruce.

"Biri bizi görmeden tekrar arabayı yola çıkaracaktık" dedi Todd.

"Ben yaparım" dedi Bruce.

"Merak etme, bırak Adam halletsin."

Bruce umursamadı, arabasına doğru ilerledi. Çitlerin kenarından yavaşça geriye doğru çıkıp, arabayı yolun kenarında park etti. Todd'un arabasının farları tam hasarlı tarafı aydınlatıyordu. Ön yolcu kapısı fena bükülmüştü; arka kapının üzerinde ve panelde çizikler vardı. Ama düşündüğüm kadar kötü değildi. Hepimiz araca bakıyorduk, ileri geri gidiyor, hasarlı kısma yaklaşıp sonra geriye doğru bir adım atıyorduk, sanki hepimiz nasıl tamir edeceğimizi biliyor gibiydik, sanki baktıkça daha iyi olacak gibiydi araba. Bruce aracın içinde kaldı; görmek istemedi.

Todd aracın sürücü koltuğu tarafına doğru yürüdü, biz de takip ettik. "Durum kötü" dedi Bruce'a, "ama felaket değil. Hâlâ gidebilir. Yolcu koltuğunun olduğu taraftaki kapı mahvolmuş, ama daha fena olabilirdi."

Bruce bir bira aldı. "Ne diyeceğim ben babama?"

"Önüme birden bir geyik çıktı dersin."

"Ne işimiz vardı ki burada. Her şeyi bilmek isteyecektir."

"Burada olduğumuzu söylemezsin ki, River Road'daydık ya da Mormon Trek sapağında falan takıldığımızı söylersin" dedi Todd. "O kadar da karışık değil. Biraz soluklan, sakinleş, sonra anlatırsın. Her şey yoluna girer merak etme."

Ash Todd'un arkasına geçti ve "Ben olsam bunu aldığım yere götürürdüm; doğru düzgün dönmüyor bile."

Sonuç olarak, hepimiz Bruce'un gece vakti bir köy yolunda içip, netameli bir hızda dönemeçten dönememesinin bedelini ödedik. Hiç de adil gözükmüyordu. Hem içip hem araba kullanamıyorsan, yapma. Hangisinde iyiysen onu seç, onda kal. Hepimiz Vern'in evine gitmeye zorlandık ve bu, hiçbirimizin hak etmediği bir cezaydı. Bruce babasından hiç ceza almadı. Babası geyikhikâyesine inanmadı, ama sorgulamadı da. Sadece tamir edilinceye kadar arabayı kullanamayacağını ve bu işi kendi parasıyla

halletmesi gerektiğini söyledi. Babası arabayı ondan alsa da olurdu. Neticede Bruce'un hiç parası yoktu ve iş bulma olasılığı benimkinden yüksek değildi. Böylece araba garaja konuldu, işe yaramaz ve boş bir halde orada durmaya devam edecekti.

"Hem içip hem araba kullanamazsın, bu yüzden birini seçmen lazım" diyen aslında Vern'in babasıydı. İkinci seçeneğe ulaşma şansımız olmadığından biz de ilkini yaptık. Ki bu da sonraki cuma gecesi Vern'in evine tıkılıp kalmamızın nedeniydi.

Vern'in babası diken gibi adamdı: kısa, sivri ve çok yaklaşırsan acı verecek derecede sevimsiz. Oturma odasındaki sandalyeler, İncil okuma grubu toplanacakmışçasına dizilmişti. Odaya yayıldığımızda Vern'in babası Bruce'a "Kafanı kıskaca sokmalıyım senin" dedi. Kısa, kalem gibi bir adamdı, hepimizden kısaydı, tıpkı oynaması mı yoksa elinden geldiğince sert ısırması mı gerektiğine karar verememiş küçük bir köpek gibi, zayıf, korumacı bir gülümsemeyle bakıyordu bize.

"Bu bir kazaydı" dedi Bruce.

"Aptalcaydı" dedi dikensi sesiyle. "Aranızdan biri yaralanmadığı için ya da daha fenası olmadığı için şanslısın. Araba işini ne yapacaksınız?"

"Bilmem ki" dedi Bruce. "Tamire götüreceğim, sanırım."

"Kime götüreceksin?" diye sordu Vern'in babası.

"Bilmem."

"Hall'e götür. Buralardaki en iyi usta o. Araba senin araban; bakımından da sen mesulsün. Ve tamir için kime gideceğini bilmek de senin görevin."

Bizi bir dakikalığına yalnız bıraktı ve biz bu lanet yerden defolup gidemeden, elinde bir altılı bira kutusuyla belirdi. Kutuları dağıtıp tam karşımdaki koltuğa yerleşti. Elindeki birayı kaldırıp "Düşünmeye içelim" dedi.

Düşünmeye mi içelim? Ash birasını bırakıp koşarak kaçacak diye düşündüm. Onun yerine, hepimiz gönülsüzce biralarımızı kaldırıp büyük bir yudum aldık. Daha fazla bira olmasını umuyorduk ama hiçbir miktarın şu durumun üstünü örtmeye yetmeyeceğini de biliyorduk.

Vern'in babasının gri, diken diken saçları vardı, geriye doğru taramıştı, en azından taramayı denemişti ama saçlar egzotik bir kuşun tüylerini andırırcasına kulaklarının üstünde dikilmişti. Diş hekimiydi, ki bu da onu ebeveynlerimiz arasında kendi işinin patronu tek kişi yapıyordu. Diğer ailelerin hepsi bir başkası için çalışıyordu. Zengin olduğunu düşünmüştük hep, ama Vern'in evi, bizimkilerden pek de farklı değildi. Sonra öğrendik ki Vern'in babası o kadar da iyi bir diş hekimi değilmiş. Babam gitmişti bir kere. Bir daha da gitmezdi. "Adam kasap olmaya daha yatkın" demişti. Oturma odasına yerleşmemizi hatırlıyorum, üç kişi kanepeye geçmiş, ben ve Todd koltuklara yerleşmiştik, Vern'in babası da yemek odasından getirdiği bir sandalyeye oturmuştu. Kısa süre sonra yerinden kalkıp bir altılı bira getirip onları gözle görülür bir keyifle dağıtmaya başlamıştı.

Bana birayı uzattığında, "Ben sadece tahıldan çıkan alkolü ve yağmur suyunu içerim" dedim, Vern'in babasına. Bana deliymişim gibi baktı. "Dr. Strangelove" diye ekledim. Gergin gergin güldü, nazikçe karşılık verdi esprime, birayı uzatıp gitti. Belki hiç izlememişti. Belki bir tane bile Sterling Hayden filmi izlememişti. Belki de bu kadar seviyordu o filmleri.

"Ben de bir dişçi olmayı düşünüyordum" dedi Ash, yalakalık yaparak. "Ne bilmeliyim bu meslek hakkında?"

Vern'in babası sağ elini havaya kaldırdı ve parmaklarıyla C işareti yapacak şekilde tuttu, parmaklar neredeyse başparmağa değecekti. "Şunu bilmelisin" dedi. "Bu yaklaşık olarak, her gün çalışmak zorunda olduğun yerin bü-

yüklüğü. Bunu yapabiliyorsan, her gün, bütün gün boyunca, bu küçük boşluğa bakabiliyorsan o zaman bir sıkıntı yok demektir."

Diş hekimlerinin intihar oranı çok yüksek, birçok meslektekinden daha yüksek. Belki de o ufak boşluk yüzünden, her yeni gün, ufak, karanlık mağaracıklara bakmakla ilgili. Bunu ona soraydım iyiydi.

Vern'in babası tam bir araba insanıydı. Esas olarak bütün konuşmaları arabalardan ibaretti. Güçlü arabalara ilgi duyuyordu, '60'ların arabalarına, Mustang, Impala, Barracuda, Cougar gibi, bana bir şey ifade etmeyen bütün o hayvan isimli arabalar. Sürekli onlar hakkında konuşuyordu sanki daima iç içeymiş gibi. '66 model Mustang'leri hatırlıyor musun? "Bir şey bir şeyli bir şeyi vardı" diyordu. Gerçekten neyden bahsettiğini bilmiyordum. Dikkat de etmiyordum. Sadece koltuğumda oturmuş, boş bira kutumu tutuyor ve bu lanet yerden çıkabilmeyi diliyordum.

Bahsettiği arabaların hiçbirine sahip değildi, hiç de olmamıştı, bildiğimiz kadarıyla hiçbirini bir kez olsun sürmemişti ama yine de en ince detayına kadar anlatıyordu; tıpkı yattığı bir kadını övünerek anlatan gibiydi, hatta daha kötüsü, yatmadığı bir kadınla övünen biri gibi.

Bahsettiği arabalar umurumda değildi; genel olarak arabalar umurumda değildi. Üstelik arabalar üzerine düşünmüyor ya da onlar hakkındaki ilk kuralı bilmiyordum. Bizim arabamızın modelini dahi bilmiyordum. Vern'in babası zihnimi okumuş olmalıydı. Ürkütücüydü.

"Baban ne çeşit bir araba kullanıyor?" diye sordu bana, dikenli bakışlarını yöneltmişti üzerime.

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. "Beyaz bir araba." Herkes gülmeye başladı, özellikle önümdeki diken bakışlı olan.

Bana gülüyorlardı ama en azından bu araba muhabbetini bitirmiştim.

Odadaki muhabbet, zoraki, kısa sıkıcı konuşmalar halinde, sürerken, Vern'in babası odada göz gezdiriyordu, ama bakışları eninde sonunda üzerimde sabitleniyordu. Bu bakışa alışkındım; daha önce onlarcasına rastlamıştım. Bu bir sınamaydı, suçlama içeren bir incelemeydi (sen kendini ne sanıyorsun?) ve biraz da meraktı (nasıl hâlâ hayattasın?). Vern'in babasında da aynı bakışlar vardı, ancak yanlış yorumlamıştım.

"Sırıkla atlama takımında mısın sen?" diye sordu bana.

Kafamı iki yana salladım.

"Ama atletizm takımındaydın."

"Ağabeyim."

Duraksadı ve cevabım hakkında düşünüp kafasını salladı. "Abinin adı Mark" dedi Vern'in babası, birasını içerken bana bakıyordu. Onayladım kafamla. "Sırıkçıydı o."

Kafamı yine iki yana salladım. "İki yüz metre, dört yüz metre ve bayrak koşularında koştu."

"Sırıkçı sanıyordum ben onu. Neredeyse okul rekoru kırmamış mıydı?"

"O Mike Sheppard'dı."

"Senin ağabeyin sanmıştım" dedi Vern'in babası, hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Bu arada, evet, ağabeyime benziyorum; gözle görülür bir benzerlik var. Mike Sheppard ise bize hiç benzemiyor. Hem de hiç. Yaklaşmıyor bile.

Daha ağzından çıkmadan bir sonraki cümleyi görebiliyorduk, uzaktan gelen bir tren gibiydi. "Ben sırıkçıydım eskiden" dedi Vern'in babası. Elbette öyleydi. Ne benim hakkımda ne de ağabeyim hakkında konuşmak istemiyordu; sadece kendisi hakkında konuşmak istiyordu. İddiaya varım ki her on yetişkinden dokuzu konuşmaya bu şekilde, kendileri hakkında konuşabilsinler diye ortaya bir şey atarak başlıyordur... Bu yüzden artık onun hakkında konuşmak yeter, bana dönelim.

Sıkılmıştım. Bedava biraya rağmen. Olabildiğince kadar hızlı bitirdim birayı ve basıp gitmek istiyordum oradan. Diğerleri de benimle aynı düşünüyor gibi gözüküyordu, Vern'in babası ve Ash dışında. Onlar bundan hoşlanıyormuş gibi duruyorlardı. Daha acınası olamazdım.

Telefonum titredi cebimin içinde, ekranını görebilecek kadar çıkarıp mesajı okudum:

"Yetişkinlerle içmeyi yasaklayalım. Oylama."

Mesaj Todd'dan gelmişti. Odadaki her telefon –Vern'in babasınınki hariç– bir anda titremeye başlamıştı. Karşılığında Todd'un telefonu titredi cevaplarla. Herkes hemfikirdi. Yasak gelmişti; akşamı orada sonlandırdık.

En kötüsü de yalnızca iki biram kalmıştı. Hiçbir şey yapmadılar. Vern'in babası ise üç bira içmişti ama beş tane içmiş gibi davranıyordu. Belki de biz gelmeden önce de içiyordu. Biraz sarhoştu, kesinlikle biraz sallantıdaydı, yine de bizi eve bırakmak için ısrar ediyordu. Bir yandan da kaza yapmasını umuyordum, böylece ikisinden birini seçmek zorunda kalacaktı. İkisini birden yapamazsınız.

Todd mesaj attığında arabaya daha yeni binmiştik: "5 Dolar veririm eğer babaya Deyiş'i söyleyebilirseniz." Zar zor sessiz durabiliyorduk. Vern'in babası arabayı Darryl'in evinin önüne çekti ve "Çok eğlendik, değil mi? Bir ara yine yapalım bunu" dedi. Darryl başıyla onayladı ve tek kelime etmeden kapıyı kapattı. Vern'in babası herkese aynı şeyi söyledi; onun kalıpları belliydi bizim kalıplarımız da ama Vern'in babası bizimle rahatça konuşabilirken, kimse Deyiş'i söyleyemiyordu. Bruce bastırılmış bir kahkahayla ayrıldı ama beş doları alamayacaktı.

Ash, Todd ve ben kalmıştık. Ash kapıyı açtığı zaman söylemeyeceğini biliyorduk. Sadece dışarı çıkmak istiyordu. "Bayağı eğlenceliydi" dedi Vern'in babası tekrar,

"Bir ara yine yapalım bunu." Ash tamamen kapattığı kapıyı tekrar açtı, yolcu koltuğu tarafına eğilip, "Amma lezbiyensin" dedi, ardından kapıyı kapatıp ardına bile bakmadan eve doğru yürüdü. Kaybeden o olmuştu.

Todd ve ben arka koltukta oturuyorduk ve Vern'in babasının suratını dikiz aynasından görebiliyorduk; tam bir şaşkınlık içerisindeydi. Az önce ne olduğunu anlayamamıştı ve bize de soramıyordu. Başka yere bakmak zorundaydım yoksa kahkahayı patlatacaktım. Vern'in babası, önünde uzanan karanlık sokağa bakarak oturmaya devam etti bir süre; bir sonraki hamlesini hesaplıyordu ya da düşüncelerini toplamak için biraz zamana ihtiyacı vardı. Aklını çalıştırıp Ash'in ona az önce ne söylediğini anlamaya mı çalışması lazımdı yoksa bunu hiç düşünmeyip, olmamış mı kabul etmesi lazımdı, emin olamıyordu. Bizim evin önüne geldiği zaman, tekrar söylemeyi düşündüm; keşke yapsaydım, ama yapamadım. Bir kere yeterliydi. Hiroşima'yı yalnızca bir kere bombalamışlardı sonuçta, sonra devam etmişlerdi. Vern'in babası kendi sözlerini söylemeye devam ediyordu yine de. Todd'a bakarak elimi kaldırdım. Beşlik. Todd, sanki parayı veren değil de kazananmış gibi başıyla onayladı. Buna değmişti.

33. Kısaltmaz Hayatını, Ölümünden Mesul Olmayan

Hayalini yaşa. Her Disney filminin, Oprah bölümlerinin ve Hallmark kartlarının çoğunun kabaca mesajı bu değil midir? Her günü son gününmüş gibi yaşa. Benim yaptığım da buydu, durumum ortada. Kalbinin sesini dinle, ilham perini bul. Size kakalamaya çalıştıkları iyihissetme saçmalığı değil mi? Peki, ya sizin hayaliniz karanlıksa, ya kalbinizin sesi sizi tehlikeli bir yola sokmak istiyorsa? İlham periniz bir hiçlikse? O zaman değişmek

zorundasınız derler size. Bunun yanlış bir hayal olduğunu, yanlış bir gün, yanlış bir ilham olduğunu söylerler size. Bir şeyler yanlıştır ve düzeltilmesi gerekir, sizin düzeltilmeniz gerekir. Çünkü yaşamanızı istedikleri sizin hayalleriniz değil, kendi hayalleridir.

34. Diğerlerini Yaralamak, Kirletmek veya Ayartmak İçin

Yaz mevsimi benim için eziyet veren bir tekdüzelikte devam ediyordu, tıpkı sonu gözükmeyen bir yolda, ağır ağır raydan çıkmakta olan bir trenin çıkardığı tiz sesler gibi. Doğum günüm yaklaşıyordu; elbette orası trenin anlamsız yolculuğunun sonlanacağı noktaydı; ancak, huzura kavuşacağı değil, infilak edeceği bir duraktı.

Temmuzun yirmi beşinde on yedi yaşına girdim; gün yine bildik tantanayla geçmişti: evde pasta ve dondurma eşliğinde akşam yemeği ve babamdan gelen bir zarf. Ancak, "Bunu göreceğimizi düşünmüyordum" diyerek ağladı bu sene annem. Pastayı yedim ve evden ayrıldım. Todd, beni evden aldı; doğrudan meleğin oraya sürdü.

Daha yeni toplanmış ve biraları dağıtmıştık ki, Troy beraberindeki altı serseriyle çıkageldi. Parkın karşısındaki her zamanki yerlerine değil yanı başımıza park ettiler. Troy gözle görülür derecede sarhoştu. Bütün likörlerimizi toplayıp bir anda ayrılamazdık, bu yüzden Todd gölgelerin arasında gizlice bir ağacın dibine sakladı onları. Troy bizi fark etmişti ama çetesini toplayıp nehrin oraya götürdü. Orada takılıp içmeye devam ettiler.

Sıcak, nemli bir geceydi, dayanılmaz bir durağanlık vardı. "Kapalı" derdi annem bu tür havalara. Kapalıydı. Serserilerle aramızdaki mesafenin avantajını kullanmalı, eşyalarımızı toplayıp oradan ayrılmalıydık, ama yapmadık. Bunun yerine, orada durup havanın bunaltıcılığın-

dan ve başka yerde olsak daha mutlu olacağımızdan konuştuk.

Biz farkına varmadan, Troy geri dönmüştü, heykelin orada dikiliyor, bize bakıyordu, bakışlarını üzerimde sabitlemeden önce her birimizin suratını birer birer inceliyordu. Biz heykelin yan tarafındaydık, o ise arka tarafında sanki düşüp kendisini ezecekmiş gibi sarkan bir melek kanadının altında duruyordu. Ama bu bir tehdit değildi; bir yere gittiği yoktu kanadın. Tehdit Troy'un kendisiydi ve tehditlerini savurmaya başlamıştı bile.

"Neyi kanıtlamaya çalışıyorsun?" dedi Troy. Benimle konuştuğundan emin değildim; bakışlarını üzerimden çekmişti, çetesine doğru bakıyordu, ardından bana döndü, doğrudan cevap verdiğimde ise birkaç adım daha yaklaşıp tekrar sordu.

"Hiçbir şey" dedim. Çimlerde oturuyordum. Troy'a bakabilmek için ayağa kalkmak istedim; üzerimde gezinmesinden değil de, ayağa kalkarsam birden kavga etmek istediğimi düşünmesinden korkuyordum. Kavga etmek de istemiyordum.

"Yap şimdi" dedi, birkaç adım daha atıp tam önümde dikildi...

"O iş öyle değil" dedim.

Troy dizlerinin üstüne çöktü; direkt yüzüme bakıyordu. "Tam bir ucubesin" dedi, "ve ödlek."

Omzumu silktim.

"Hadi, kanıtla" diye ısrar etti.

"Hayır" dedim. "Sen de bana katılmadıkça yapmam."

Söylenecek doğru şey bu değildi. Bir dakika önce Troy'a yalakalık yapan grup, şimdi ona karşı cephe almıştı ya da en azından benimle iddialaşması için yüreklendiriyordu. Troy'un suratı sinir ve utançla kıpkırmızı olmuştu. Ayağa kalktı, arkasını döndü; gideceğini düşündüm. Ben de kalkmış arkadaşlarıma doğru yürüyor-

dum ki, Troy birden bana doğru koştu ve bel hizasından vurdu bana, çarpmanın şiddeti geriye doğru itiyordu beni. Göğsüme doğru yumruk attığını düşündüm bir an; ama elleri sıkılı olmasına rağmen yumruk atmamıştı. Belki de omuz atmıştır diye düşündüm. Ne yaptıysa, göğsümün ortasında bir sancı yumağı oluştu bir anda. Tişörtüme doğru baktım; kanla ıslanmaya başlamıştı. Beni yumruklamamıştı; bıçaklamıştı, bıçağı herkesten, özellikle de benden gizleyerek kendisine yakın tutuyordu. Elimi tişörtüme bastırıp Todd'a ve diğerlerine gösterdim. Troy çoktan arabasına doğru ilerlemeye başlamıştı; ben kanlı elimi gösterirken, diğerleri de onun peşinden gitmişti. Oluk oluk kan akıyordu bedenimden; göğsümden boşluğa doğru akan kanı hissedebiliyordum, karnımın üstünden akıp pantolonumu ıslatıyordu. Çok fazlaydı; ayakta öylece dikilip telefonla yardım çağıran Todd'u izliyordum. Ayakta durup ambulansın gelmesini bekleyebileceğimi düşünüyordum ama kan akmaya devam ediyordu. Zihnimdeki bütün düşünceler boşaldı; öne doğru düştüm. Biri beni yakaladı; Bruce ya da Ash'ti sanırım. Bilmiyorum; ben başka bir yere doğru süzülüyordum, kanayan bedenim oradayken ben ayrılıyordum oradan. Ambulans geldi.

Beş gün boyunca yoğunbakımdaydım. Her akşam iş çıkışı babam yanıma geliyor, yatağımın kenarına oturuyordu. Monitörlerden bütün değerleri takip etmeyi seviyordu; kalp atışını, kan basıncımı, nefes düzenimi, vücut sıcaklığımı, her şeyi. Seyredilecek birçok şey vardı ve makineler benden daha konuşkandı. Burnumun içinde bir tüp vardı, bir tanesi de koluma takılıydı. Hastane örtüsünün altından bir sürü kablo uzanıyordu. Babamın gelişini hatırlıyorum, yatağın kenarında oturuşunu... Genellikle dalgındı; başka bir yerdeymiş gibiydi, bir tekneyle okyanusa açılmış da dalgaların sürekli uzaklaştırdığı başka bir

teknede olan bana yardım etmek için ulaşmaya çalışıyormuş gibi. Bense sisler içindeydim çoğu zaman. Ateşim vardı ya da öyle hissediyordum, derim yanıyormuş gibiydi. Üzerimdeki ince örtüyü ittirip duruyordum ayaklarımla, ateşin sebebinin ve okyanusta gittikçe uzaklaşırken kimsenin bir yardımının dokunamayacağının bilincinde olarak. İlaçların etkisiydi bu.

Hastanede yatarken tam olarak nelerin döndüğünü kavramak güçtü ya da tam olarak hangi sırayla gerçekleştiğini. Morfin vermişlerdi; avcumun içinde ufak bir düğme vardı, acı dayanılmaz boyutlara ulaştığında düğmeye basıyordum. Televizyon programlarındaki yarışmacıların ellerindeki düğmelere benziyordu ve ben bütün soruları biliyor gibiydim. Kara, ağır bir bulut çökmüştü üzerime; bütün hafızamı ve düşüncelerimin üstünü örtüyordu. Şimdilerde bile halüsinasyon gördürüyor.

Bu sisli ve ilaçlı evre rahatsız ediciydi, ağır ve miskin. Hareket etmek istiyordum, yataktan çıkmak, babama daha çok şey anlatabilmek istiyordum ama yapamıyordum; sanki ağır bir yükün altındaydı hem bedenim, hem zihnim. Düşüncelerim, daha ne anlama geldiklerini anlayamadan batıp gidiyordu; kelimeler daha söyleyemeden dilimde dağılıveriyordu. Hep uyuşturucu etkisinde olmanın daha iyi olduğunu düşünürdüm; daha çok mutluluk verici bir sarhoşluk ya da en azından hiçbir şeyi umursamadığım bir halsizlik gibi. Bu ise öyle değildi. Diğer insanların beni yakalamaya çalıştığına inanıyordum ama bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordum, ki bu daha da kafa karıştırıcıydı. İyi bir korku filmi izlemeye benziyordu ama çoğu zaman bir film olup olmadığından bile emin olmadığınız türden, yalnızca şüphe duyduğunuz ama emin olamadığınız bir film.

Babam, her şeyin iyi olacağını söyleyerek rahatlatmak için elinden geleni yapıyordu. Önceleri bana sınanmış bir

kabullenişle, değişmeyeceğime dair yorgun düşmüş bir teslimiyet duygusuyla yaklaşırdı ama yine de bütün çabama rağmen iyi ve sağlıklı olacağımı söylemeyi ihmal etmezdi. Şimdi yine hastanedeydim ve hayatım için savaşıyordum. Bu her şeyi değiştirmişti, onu teslimiyetin içerisinden çıkarmış ve yeniden benimle beraber savaşır hale getirmişti. Kullandığı kelime buydu: savaşmak. Ve tek kişi o değildi.

Don Lemley bana bir kart göndermişti, üzerinde yükselen bir güneş fotoğrafı ve İncil'in Vaiz bölümünden bir alıntı vardı. Alıntıyı okumadım ama yazdığı notu okudum:

"Bir amacın var. Ne olduğunu bilmiyorum ve belki de sen de bilmiyorsun ne olduğunu henüz, ama Tanrı'nın seninle ilgili bir amacı var. Hâlâ hayatta olmanın bir sebebi var ve inanıyorum ki hepimiz O'nun senin için koyduğu amacı anlayasıya kadar hayatta kalacaksın. Bunun için şükrediyorum. Senin için ve üzerindeki bu lütuf için şükrediyorum. Onlar bir lütuf, Adam, sana diğer türlü gelse bile. Sen bir arayıştasın ve aradığını bulman için dua ediyorum."

Sonunda morfinin etkisinden çıktığım ve bilincimin daha açık olduğu, hastanedeki son günümde, Bay Coolidge beni ziyarete geldi. Bir kitapla ve suçlu bir ifadeyle gelmişti.

"Dediklerine göre aslanlar gibi savaşmışsın hayatta kalmak için" dedi.

"Beni bıraksalar daha iyiydi."

"Hayatın için savaşmak senin için bir şey ifade etmiyor mu,?"

"Hiçbir anlamı yok. Ben hâlâ gitmek istiyorum ama bedenim izin vermiyor. Savaşan kişi o. Benim bununla bir alakam yok.

Bana inanmadı, ama anlıyormuş gibi göründü. Daha önce bu yoldan geçmiştik. Ama bu farklıydı. Bunu bili-

yordu. Bu işi senin yapmanla, birden bir serseri tarafından saldırıya uğramak arasında dağlar kadar fark vardı.

"Troy'a ne olacak?"

"Dediklerine göre suçlamaya karşı savunma yapacak" dedi Bay Coolidge. "Sonra da hapishaneye girecek."

"En azından bu onu ordudan uzakta tutar."

Bir anda odaya dolan sessizlikle birlikte Bay Coolidge'ın beraberinde getirdiği suçlu ifade geri döndü. Zihninden ve boğazından cümleleri çağırıyordu; bir cümleden diğerine geçişi görebiliyordum neredeyse, hızlıca kelimeleri kurup ağzına gönderiyor, orada depoluyor, elemeye tabi tutuyor ve teslimata hazırlıyordu.

"Okul için hazır mısın?" diye sordu.

"Herhangi bir şey için hazırım."

Bay Coolidge başını salladı; söylemek istediği şey bu değildi. "Ben okula gelmeyeceğim" dedi. "Başka bir okulda işe girdim."

"Nerede?"

"Ohio. Union, Ohio."

Keşke hâlâ morfin olsaydı diye düşündüm. Bay Coolidge Okulu katlanılabilir kılan yegâne şeydi neredeyse; hatta bazen bütün kasabayı katlanılabilir kılan yegâne kişiydi. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Ne söylenirdi ki? "Herkes ayrılmak istiyor, sanırım tebrikler demem lazım."

"Zor bir karardı" dedi. "Biraz mesafeye ihtiyacım var. Bu mesafenin bana biraz anlayış sağlayacağını sanıyorum, en azından böyle diyorlar. Göreceğiz. Ama buraya adresimi, telefon numaramı ve e-posta adresimi bırakıyorum. Umarım irtibatta kalırız." Elindeki kitabı uzattı, Kafka'nın kısa hikâyelerinin derlemesiydi.

Kitabı alıp yanıma koydum. Mesafe ve anlayış üzerine söylediklerinin doğru olup olmadığını merak ediyordum. Belki de ihtiyacım olan buydu. Belki de ben de uzaklaşmalıydım, Ohio'ya ya da başka bir yere; ailemden ve arkadaşlarımdan ve tanıdığım herkesten ve beni iyi ta-

nıyan herkesten, evden ve okuldan ve bütün kasabadan ve Nokta'dan, nehirden ve köprüden ve altında dikilen melekten uzağa. Uzaklaşmaya çalıştım, herkesin yapabileceğinden daha uzağa, dedim kendime. Bir işe yaramış görünmüyordu. Bay Coolidge'e söyleyebilirdim bunu. Ama söylemedim.

"Umarım kalırız" dedim.

Suçlu ifade gitmişti; yükünü bırakmıştı ve artık gitmekte özgürdü. Kendini suçlu hissetmemesini söylemek istedim, ama bunun çok küstahça olacağını düşündüm. Ayrılmak istemenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum, bu çok açık değil miydi? Ben kendimi bu konuda asla suçlu hissetmemiştim. Zaten etrafımda bulunmasınınn bana bir faydası yoktu; bunu ona söylemek istedim ama hiçbir şey demedim. O suçlu ifadenin geri dönüp dönmeyeceğini görmek istedim. Dönmedi.

Ayrıldıktan sonra kitabın kapağındaki cebe baktım. "Hadi gidelim" yazmıştı ve altına da ismini... Başka bir şey yoktu. Bana ne anlatmaya çalıştığını bilmiyordum. İletişim bilgilerinin bulunduğu ufak bir kâğıt parçası sıkıştırılmıştı kitabın sayfaları arasına, "Açlık Sanatçısı" hikâyesinin başladığı sayfaya. Kâğıt parçasını koyduğu sayfanın bir şey ifade edip etmediğini düşünmedim, ama sonra, performansı kendini aç bırakmak olan bir sanatçı hakkındaki hikâyeyi okudum. Bu işte herkesten daha iyiydi. Ama dediğine göre asıl mesele seveceği bir yiyecek bulamadığı için yemek yememesiymiş. Belki de kendimle ilgili okuduğum ilk şeydi; tümüyle anlayabiliyordum, sanki dünyadaki bütün kelimeler bana bu tek şeyi söylemek için bir araya gelmişti; kendimi ifade edemediğim bir gerçekti ve daha önce kimse bana bunu söylememişti, ama burada, bu sigorta memuru boş zamanında yazdığı hikâyeyle sanki tam olarak ne duymak istediğimi bilirmişçesine doğrudan benimle konuşuyordu. Ve sonradan

öğrendim ki, Kafka'nın intihar eden iki amcası vardı. Bir amcası kendini, Kafka'nın üç kız kardeşinin öldürüldüğü Nazi toplama kamplarının kaderine bırakmıştı. Ayrıca öğrendim ki Kafka asla yazdıklarının biri tarafından görülmesini istemiyormuş ve yazılarını yok edip hiçliğe karıştırması için onları en yakın arkadaşına bırakmış ama arkadaşı ona ihanet etmiş.

Elbette bunu hastanede okumadım ve okuduğum zaman da artık çok geçti.

Babam ve ben taburcu işlemlerim için bütün sabah boyunca etrafta bekledik. Beklemek babamı öldürüyordu, onun için oldukça verimsiz bir durumdu, hiçbir şey olmuyor, hemşireler girip çıkıyor ve beklememiz gerektiği dışında işe yarar bir şey söylemiyorlardı. Eve gidebileceğimizi söylemeleri için neyin bu kadar uzun sürmüş olabileceğini anlamıyordu babam. Ben iyiydim, hiçbir şeye ihtiyacım yoktu, eve gidebileceğimizi söylemişlerdi, peki neden hâlâ bekletiyorlardı? Babamın kendi başına çıkıp gideceğini düşündüm ya da beni sürükleyip çıkaracağını. Kafesteki bir hayvan gibi odanın içinde dört dönüyor, ardından birden koridora fırlayıp sık sık gördüğü hemşirelere ya da koridordan geçen birilerine bir şeyler söylüyor, ardından tekrar odaya dalıyordu; daha önce hiç şahit olmadığım bir sinirle saatini kontrol ediyordu. "Otel gibi burası" dedi. "Eğer öğleden sonraya kalırsan sana bir günlük ücret daha geçiriyorlar."

Sonunda gidebileceğimizi söylediler. Arabaya doğru yürüdük. Annem oradaydı, yolcu koltuğuna oturmuş, bulmaca kitaplarından birini çözüyordu. Ben oradayken hastaneye adımını bile atmamıştı. Bu çok fazla artık, demişti. Artık çok fazlaydı. Bu yüzden aracın içinde sakince oturuyor, ön camdan televizyon seyreder gibi gri otoparkta olan biteni seyrediyordu. Yine de beni gördüğü anda araçtan fırlayıp ağlamaya başlamıştı. Sıkıca sarılmıştı; ben de onu hastaneye gelmediği için affetmiştim. Bir sorun yoktu as-

lında; bir oda dolusu insanın ben uyuşma ve uyanıklık arasında gidip gelirken başımda beklemesine gerek yoktu. Ama ağabeyim bile okulundan kalkıp gelmişti. Annemin eksikliğini de (kısmen) o açıklamıştı.

"Bunun suçlusunun sen olduğunu düşünüyor" demişti Michael geldiği ilk günün sonuna doğru.

"Ben mi istemişim Troy'dan bunu yapmasını?"

"Tam olarak ne düşündüğünü bilmiyorum, belki sen kışkırtmışsındır."

"Troy'un kışkırtılmaya ihtiyacı yok."

"Biliyorum" dedi. "Anneme de anlattım bunu."

"Sana inanmadı."

"Sanırım inandı. Bilmiyorum. Senin tavırların ona fazla gelmiş olabilir."

"Neyse sorun yok" dedim. "Anneme de söyle, sıkıntı yok."

"Yine de orada ne işin vardı ki?" diye sordu Michael uzun bir sessizlikten sonra. "Bütün serserilerin takıldığı yer değil mi orası?"

"Biz genelde heykelin orada olurduk. Bir şey yaptığımız da yok, birkaç bira alır, kendi kendimize içerdik. Çoğu zaman bize bulaşmazlardı. Neden başlattığını bilmiyorum. Umurumda da değil. Senin partinden beri, onunla ciddi bir sorunum olmamıştı." Bunu duymaktan hoşlanmadığını söyleyebilirdim.

Elimde bilgi yarışması butonu, hastane odasında geziniyordum.Göğsümdeki ağrı, elektrikli ocaklardaki kırmızı demir halkalar gibi yayılıyordu. Ağabeyim babamı dinlenmesi için gönderdi ve ben morfin sisinin içerisindeyken yanımda kaldı. Ağabeyimin ağır bir ciddiyetle soru sorduğunu hatırlıyorum: "Bu nereden geliyor?" Daha öncesinde bir şeyden bahsediyorduk, hatırladım, zihnimde bir şeyler kayıp gidiyordu; daha önce belirgin bir şekli olan beyaz bulutların, biçimsiz

beyaz yığınlara dönüşmesi gibi dağılıyorlardı. O dumanlı halimde bile neyden bahsettiğini biliyordum,

"Bununla beraber doğmuşum sanırım."

"Sence geçip gidecek mi?"

"Sanmıyorum."

"Sence benim içimde de var mıdır?" diye sordu.

"Hiç sanmam."

"Merak ediyorum bazen" dedi, başı yatağın kenarına doğru uzanmıştı, tam önümde süzülüyordu. Onu gördüğüm için, burada olduğu için mutluydum. Benim gibi değildi, hiç değildi. Yüzü benimkine çok az benziyordu.

"Çekinik bir gen, tahminimce. Endişe edeceğin bir şey yok."

"Endişe etmiyorum" dedi. "En azından kendim için değil. Senin için endişeliyim."

"Ben yok edilmezim. Bunu biliyorsun." Sadece, bir kez, bundan emin değildim.

Dört

35. Bir Fotoğrafını Gördüm

Todd bizim ritmimizi bozmuştu. Rutinimiz daima beyzbol yüzünden bozuluyordu ama bu sefer farklıydı. Nokta'dan nefret ediyordu biz de bu yüzden neredeyse bütün yaz görmüyorduk onu. Şimdi ise beyzbol bitmişti; biz de Nokta'daki günlerimizi sonlandırmıştık.İşler tekrar normale dönmeliydi, ama Todd hâlâ ortalarda gözükmüyordu. Hep beraber meleğin orada, uçurumda ya da bir yerlerde oturuyor olmamız, onun da, nedensizce, bir uyarı yapmaksızın, bize geç katılması ya da erkenden ayrılması lazımdı. Bir şeyler ters gidiyor gibi geliyordu bana. Sadece bir iki hafta anlattığım gibi devam etti, ar-

dından işler yine rayından çıkmıştı; bunu hissedebiliyordum, arabanın bir tekerleğinin yoldan çıkıp toprak zeminde sarsılması gibi, kazanın habercisiydi. Bunu duyabiliyordum, hissedebiliyordum; belki de bir tek bana öyle geliyordu ama bütün bunların iyiye işaret olmadığını biliyordum, ama bu kadar kötü olacağını tahmin edemezdim.

"Buraya gel," diye mesaj attı Jodi.

Sarhoş olmak üzereydim. Bir iki dubleye daha ihtiyacım vardı, bu yüzden mesajı görmezden geldim.

"M'nin sna gstercek bir şeyi var."

"?"

"M diyor ki o şeyi sen tahmin et."

Maddy'nin uyku vakti yaklaşıyordu.

"Geliyorum."

Beyzbol bittiğinden beri Maddy'yi ya da Jodi'yi görmemiştim. Maddy'yi görmek istiyordum ama asıl istediğim Jodi'yi görmekti. Son yudumumu aldım; şişeyi Ash'e uzatıp ayrıldım. Belki ona söyleyebilecek kadar sarhoştum, diye düşündüm ama doğru olmadığını biliyordum.

Ona karşı neler hissettiğimi hatırlıyorum; geride bakılacak bir şey kalmayıncaya kadar ona bakmak isteyişimi,benim dışımda kimse görmesin diye gözden kayboluncaya kadar onu seyretmek isteyişimi; onunla birlikte değilken nefes alamayışımı; onu görmek, sesini duymak için bekleyişimi, daima onunla birlikte olmak için uzay ve zamanı bükmek isteyişimi hatırlıyorum. Şimdi de böyle hissediyor muyum, bilmiyorum. Hissettiklerim hâlâ aynı mı yoksa hatırası çok kuvvetli olduğu için şu anki asıl duygularıma baskın mı çıkıyor emin değilim. Belki geçecektir, belki bir gün yine aynı şeyleri hissedeceğim ya da hiç düşünmeyeceğim. Şansımızı kaçırmış olabiliriz. Böyle düşünüyorum. Birçok şey ya-

şandı, bizi ayıracak birçok şey, yollarımız paralel yönlerde bir daha asla kesişmemek üzere birbirinden ayrı.

Leightonlara vardığımda Jodi beni bekliyordu. "Bana bir iyilik yapar mısın?" dedi. "Maddy'nin gözüne bir bak."

"Tamam." Bir şeyler daha söylemesi, durumu açıklaması, biraz daha talimat vermesi için için onu bekledim. Ama tek söylediği buydu.

Maddy kucağında Mankedisi'yle birlikte masasında oturuyordu. Dizüstü önünde açık duran bilgisayarının ekranında fotoğraflar geçiyordu, onun çektiği fotoğraflar. "Bunlar geçtiğimiz birkaç günden sadece" dedi Maddy, bana bir göz atıp tekrar ekrana dönmüştü. "Hepsini internete yükleyip ardından bir şeyler yapacağım."

Maddy'nin yatağının üstünde kıvrılmış yatan Mankedisi'nin bir resmi vardı, kaldırımdaki bir çatlağın ağaç iskeletine benzeyen fotoğrafı, erkek kardeşlerinin kırmızı ve mavi renklerde köpükten çubuklarla oynarlarkenki fotoğrafları, ahşabın üzerine sarı bir pençe şeklinde damlamış boyanın fotoğrafı. "Gayet iyiler."

"Benimle gurur duymuyor musun?"

"Hiç Bob'un fotoğrafı yok mu?

"Sen daha iyi bilirsin" dedi Maddy.

Jodi'nin bir fotoğrafı vardı; çimlere uzanmış, gözleri kapalıydı, güneş yüzünü aydınlatıyordu. Bunun bir kopyasını istiyordum; Maddy'ye, hızlı hızlı geçmemesini ve uzun uzun bakmak istediğimi söylemeye niyetlendim ama slayt devam etti. Maddy'nin annesinin, görüntüsünün alışveriş merkezinin camına yansıdığı bir fotoğraf vardı, birinin arka bahçesinde kurulmuş pembe bir çadırın, yere düşmüş bir turşu kavanozunun fotoğrafı ve Todd ile Jodi öpüşürken çekilmiş bir fotoğraf.

Ekrandaki görüntü değişti; muhtemelen fotoğrafların geçiş hızı diğerleriyle aynıydı ama bana çok hızlı gibi gelmişti, görebileceğimden çok daha hızlı. Ama

imgesi kalmıştı zihnimde; hâlâ canlandırabiliyordum fotoğrafı. Tek görebildiğim buydu. Tekrar görmek istedim, emin olmak için, ama ne gördüğümü biliyordum. Aslında hiç görememiş olmayı dilerdim ama gördüğünüz bir şeyi silemezsiniz, değil mi? Tekrar tekrar görmeye mahkûmsunuz. Daha fazla fotoğraf dönmeye devam ediyordu, ama tek gördüğüm iki yüzün birbirine bastırılmış haliydi.

"Bu kadar" dedi sonunda Maddy. "Şimdilik. Bu daha başlangıç ne de olsa." Mankedisi'ni kucağından indirdi, o da ikimizin arasından geçip yatağın üstüne zıpladı, yastığın üzerine kıvrıldı.

"Çok hoş. Nasıl karar verebildin sonunda?"

"Todd yardımcı oldu" dedi Maddy.

"Bu işlerde iyidir o." Ne söylediğimden bile emin değildim.

"Jodi onu zorladı, sanırım" dedi Maddy. "Yoksa sadece alt katta takılıyor ve bir şeyler yiyordu."

"Turşu gibi."

"O annemin işiydi" dedi Maddy. "O fotoğrafı çektiğime pek sevinmedi."

"Hepsini sevdim. Oldukça göster bana."

"Belki yarın" dedi.

"Eğer Jodi ve Todd'a da uyarsa tabii."

"Onun bununla ne alakası var ki?"

"İşine karışmak istemem."

Aşağı kata indiğimde, Jodi bekliyordu beni, nedense endişeli, gergin bir hali vardı. Koltuktan kalkmış, merdivenlerin dibinde, tam önümde ayakta duruyordu. "Gözüne baktın mı?"

"Bir şey görmedim." Bakmamıştım. Tamamen aklımdan çıkmıştı.

"Sence de sol gözünde bir gariplik yok mu?"

Ayrılmak istiyordum. "Hayır."

Konuyu kapatmıyordu. "Biraz yavaş gibi gözükmüyor muydu, belki? Diğerine göre daha büyük?"

"Ben fark etmedim böyle bir şey."

"Sol gözünde tam, bir değişiklik var, bulutumsu bir şeyler?" dedi.

"Yukarı çıkıp bakayım istersen ama ben bir şey göremedim."

"Tekrar çıkma" dedi Jodi. "Sence Leightonlara bir şey söylemeli miyim?"

"Bir şey olsa sence onlar fark etmez miydi?"

"Sanırım. Biraz daha kalmayacak mısın?"

Ayrıldım.

Sonraki birkaç gün boyunca Todd'u, Jodi'yi ya da Maddy'yi görmedim. Her şeyi benden gizlemek için bu kadar uğraştıklarından, onlara bir iyilik yapıp uzak durmak en iyisi diye düşündüm. *Sikmişim onları*, diye düşündüm. Ben de kendimi gizleyebilirdim. Ama yapamadım. Beni ilk bulan kişi Jodi'ydi. Bir yere de gitmemiştim.

"T mi syledi sna?" Mesaj attı Jodi.

"M."

"Üzgünüm. Büytlcek br şy değl."

"Ok."

Telefonum çaldı.

"Bir şey gizlemeye çalışmıyorduk" dedi Jodi.

"Tamam."

"Nereye varacağını bilmiyorduk. Şimdi bile bilmiyorum eğer bir şey varsa. Bilmiyorum. Garip, biliyorum. İnan bana."

"Sorun yok. Sadece neler döndüğünü bilmiyordum."

"Sorun var" dedi. "Sana söylemeliydim. Beni sevdiğini biliyorum. Bunun aramızı bozmasını istemiyorum."

"Tamam."

"Tamam mı?"

"Sen söyle."

Söylemedi. İkimiz de artık bu konuda konuşmak istemiyorduk.

Bu olaydan sonra bir süre Jodi'yi görmedim, ama hâlâ Todd'la takılıyordum. Başka ne yapabilirdim ki? Odamda geçen birkaç günden sonra, birlikte içtik ve hep yaptığımız aynı boku tekrar yaptık, hiçbir şey olmamış gibi devam ettik. Bu sırada bir yanım Jodi'nin nasıl olup da benim yerime Todd'u seçtiğini, diğer yanımsa nasıl olup da beni seçebileceğini merak ediyordu. Biri beni niye seçsindi ki? VC. olayından sonra Todd'un bana dediğini hatırlıyorum: "Boku yemişsin ve boku yediğin zaman diğer boku yemiş insanları çekersin; bu işler böyledir." Ama herkes boku yemiş değil mi?

Todd bu konuda tek kelime etmedi; ben de hiçbir şey sormadım. Onun eskiden en sevdiğim özelliği ona istediğinizi söyleyebilmeniz ve onun daima mezar gibi sessiz kalmasıydı. Todd sır tutabiliyordu. Belki sır tutmakta herkesten daha iyiydi; belki de hiç tutmamıştı. Belki de söylendiği anda ne söylendiğini unutuyordu. Belki de hatırlayacak kadar ilgisini çekmiyordu; böylece istese bile, söyleyecek hiç sırrı kalmıyordu. Belki hiçbir şeyi, bir başkasıyla ilgili hiçbir bilgiyi tutmuyor„ böylelikle yalnızca kendisi hakkında düşünebilme imkânına kavuşuyordu. Belki de işin özü budur.

36. Hadi Gidelim

Sonunda Bay Coolidge'e bir e-posta gönderdim; Kafka kitabı için teşekkür edip, benim için ne kadar değerli olduğunu anlattım. Ona öykülerle ve yazarlarla kafayı bozduğumu söyledim. Burada olmasını, yazarlar hakkında konuşmak, onun fikirlerini almak için ve olmadığını bildiğim halde varsa diye umut ederek Kafka'ya benzer önerilerini almak için buluşmayı dilediğimi söyledim. Başkası yoktu, bendeki kadardı.

Bay Coolidge'den cevap alamadım. Eğer bana cevap vermeyecekse, neden bana iletişim adresini verme zahmetine girdi bilmiyorum. Belki bize, bütün kasabaya birden, sırtını çevirmiştir diye düşündüm; yeni bir hayatı vardı, yeni okul, yeni çocuklar. İşi buydu. Belki şimdi yeni Kafka kitapları dağıtıyordu benim gibi yeni bir grup çocuğa.

37. Her Reyonda Yardımsever Bir Gülümseme

Annemle birlikte markete gitmeliydim. Bundan nefret ediyordum. Onunla birlikte iş yapmaktan nefret ediyordum, zaman harcayışından nefret ediyordum. İhtiyacı olan şeyi alıp çıkmakla yetnmezdi asla; göz gezdirir, sallanır, bütün seçenekleri öğrenir; her ürünü tek tek inceler, paketlerin üzerindeki yazıları okur, fiyatlarını karşılaştırır ve her zaman aldığı şeyleri alırdı. Bundan nefret ediyordum ama öğleden sonra dostumuz Felthy'le seansımızın ardından, annemle birlikte arabada kapana kısılmış halde kalmıştım ve Hy-Vee alışveriş merkezinde durmamız için ısrar ediyordu. Arabada kalıp bir idiot gibi oturup bekleyebilirdim sanırım ama onunla beraber gittim. Nefret ediyordum.

Marketten nefret ediyordum; upuzun koridorlar boyunca ıvır zıvır doluydu; beş yüz çeşit mısır gevreği, bin çeşit deterjan markası ve bunları ya da bir marketi daha önce hiç görmemiş gibi bakan annem. Onu suçlamıyorum ama evde bekleyen Bay Verimlilik için özen göstermeliydi annem. Babam muhtemelen her fişi inceliyor, her ürünün ücretini kuruşuna kadar takip ediyordu ama bilirsiniz, çok nadiren alışverişe giderdi ve annemle de hiç gitmezdi. Bu konuda benden daha iri bir bebekti. Bazen bütün alışveriş boyunca saatine bakarak arabada oturup beklerdi.

Bunun bir parçası olmadığım sürece umursamıyordum ama öteki türlüsü tam bir işkenceydi. Bir markette

annem kadar yavaş hareket edebilmek hemen hemen imkânsızdı; önünden geçinceye kadar taze üzümler, kuru üzüme dönüşüyordu; gün gece oluyor, sonra tekrar gün doğuyordu, ama o bunların hiçbirini fark etmiyordu. Ondan uzaklaşmak için başıboş gezmek zorundaydım, yoksa birbirimizi delirtiyorduk. Etrafında durdukça daha da yavaş ilerliyordu ve dediğine göre onun dikkatini dağıtıyordum. Bu yüzden akıl hastanesine kapatılmış aklı başında biri gibi dolanıyordum reyonların arasında ve marketteki diğer insanlardan, tümünden, nefret ediyordum. Boş konuşma merkeziydi burası, iftiranın ve söylentilerin türeme noktasıydı, insanların uzun uzadıya ucuz muhabbet ettikleri ve küf, veba, hastalık gibi iftira ürettikleri bir yerdi. Genellikle temizlik ürünleri reyonunda, özlem dolu bir halde, sıra sıra dizili deterjanlara bakarken buluyordum kendimi; fırçalar, dezenfektanlar, sabunlar, leke çıkarıcılar, çamaşır suları, amonyak. Bunu yapıyordum çünkü insanların hakkımda düşündüklerini destekliyordu ve hep biraz ürkütüyordu onları. Muhtemelen şişelerden birini alıp dükkânın ortasında kafama dikeceğimi, ardından oracıkta zemine düşüp kendileri için bir şov sunacağımı düşünüyorlardı. Belki de bunu yapmalıydım.

Benden rahatsız olmayan tek grup, reyon görevlisi olarak çalışan sınıf arkadaşlarımdı. "Lysol, iyi deterjandır, değil mi?" diyebiliyorlardı yanımdan geçerlerken, ardından arkalarına dönüp pis bir gülüş atarlardı. Hy-Vee'de atletler çalışırdı. Market asgari ücretin üstünde bir maaş veriyordu, bu yüzden kasabadaki en iyi işlerden biriydi. Hy-Vee daima liseli gençleri işe almakla, iş arayan her gence iş vermekle övünürdü ama biz işin aslını biliyorduk. Sadece atletleri işe alırlardı, onların arasında da en iyilerini; beyaz önlük giyerler ve kırmızı isimlikler takarlardı tıpkı diğer elitist üniformalar gibi.

Bahsettiğim günde ise temizlik ürünleri reyonuna gitmedim. Maddy'yi görmüştüm. Binicilik kıyafetini giymişti, bir mısır gevreği kutusunun arkasını okuyordu.

"O şey seni öldürür."

"Olabilir" dedi ve okumaya devam etti.

Orada durdum ve başka bir şey söylemesini, dikkatinin bana dönmesini bekledim ama bir şey söylemedi. "Sıkıldım. Ne yapabiliriz?"

"Bilmiyorum" dedi ve kutuyu tekrar rafa yerleştirdi. "Gitmem lazım."

"Bob nasıl?"

Sert bakışlarla bana döndü ve "Bob öldü" dedi, ardından arkasını dönüp yürümeye başladı.

Son cümlesi kulaklarımdaydı hâlâ: Bob öldü. Kulaklarımı tümüyle doldurana kadar zihnimde yankılandı. Jodi beni üzdü ve ben ona sırt çevirdim; Maddy'yi üzdüm, o da bana sırtını çevirip, beni üzdü. Jodi'ye bana o işi söyleyenin Maddy olduğunu söylemiştim ve Jodi bunu Maddy'ye söylemiş olmalıydı. Neden bunu söyledim bilmiyorum –bir yandan da doğruydu aslında– ama umursamadım. Bırak kızgın kalsın. Ben de kızgındım. Marketin ikinci reyonuna henüz gelmiş olan annemin yanına dönüp eve kadar yürüyeceğimi söyledim. Uzun bir yürüyüştü. Arabayla yanımdan geçerken kenara çekti ve yolun kalanında beraber devam ettik. Yürüyüş iyi gelmemişti. Hâlâ kızgındım ama asıl kızgınlığım Maddy'ye ya da Jodi'ye, hatta Todd'a bile değildi. Hepsinin birden canı cehenneme. Onlarsız da yapabilirdim, diye düşündüm. Elbette yapamadım.

38. Benzer Yarınlarla Yüzleşmek (#32-35)

Bu bir hata. Öyle olduğunu biliyorum; birbiri ardı sıra sıralanan yanlış kelimeler, anlamı saptırılmış şeyler, gerçekte olanı yanlış ifade etme. Aşırı kibarım, çok çekinge-

nim, bütün çirkinliği göstermektense daha sevimli bir tablo çizmeye çabalıyorum. Size kusmuk ve safrayı, kırık kemikleri, ezilmiş ya da parçalanmış uzuvları, sıçrayan kanı gösterebilirdim, büyük bir hissizlikle birbirimizi parçalayışımızı anlatabilirdim. Kimse aldırmıyordu. Herkes umursamayı bırakmıştı –hepimiz birden– artık arkadaş, aile ya da her neyse olmayışımızı umursamıyorduk.

Ardımda bıraktığım öğürme, safra, dışkı, kusmuktu ve geride kalanlar içindi bunlar. Buna neden başladığımı biliyordum ama neden sonlandırmam gerektiğini bilmiyordum. Kötü seçimler yaptım. Yanlış arkadaşlar seçtim ya da onlar beni seçti. Belki sadece bana tahammül edebilecek insanları kendime çektim, ideal tipten daha vasat olanları. Zaten ne kalitede biri beni arkadaşı olarak ister ya da benim pisliğimle uğraşır ki? Öyle görünüyor ki ne ektiysem onu biçtim. Onlara asla yalan söylemedim, aslında, olmam gerekenden daha dürüsttüm (muhtemelen). Onlar aynı şeyi söyleyemez. Bunu önceden fark etmeliydim. Yeterince işaret vardı ama yine de bunu hak ettiğimi düşünmüyorum.

Şimdi güzel şeyleri bir kenara bırakalım. Okumayı bırakın; bıraksaydınız sizin için daha iyi olurdu. Bundan sonrası daha kötüye gidecek sadece. Çünkü size neler olduğunu anlatacağım, sınıra sürünerek yavaş yavaş ilerlemeyi nasıl bıraktığımı, amaçsızca debelenişimden, ara sıra yaptığım deneylerden vazgeçişimi anlatacağım. Aramızdaki nezaket perdesini yırtarak, gerçek bir denemeye girişeceğim, beni geride tutan neyse, onun limitlerini zorlayacağım. Zamanı gelmişti. Bunun sonlanmasının vakti gelmişti.

Olay şu; bütün her şeyin sırrı: babamın en sevdiği alıntılardan birini hatırlayın, iki çeşit insan olması hakkındaki acınası ve korkunç alıntıyı... Alın size asıl gerçek:

Hepimiz korkunç insanlarız. Acınası olmakta bir huzur yok çünkü hepimiz ortalıkta dolaşan korkunç, grotesk, ölçülemeyecek kadar kusurlu, sakat, itici, iğrenç ucubeleriz; ya bu biçimsiz noksanlıklarımızın abartılı şekilde farkındayız ya da hiç değiliz. Hangisi daha kötü bilmiyorum, ama şunu bilin ki babam ve Woody Allen yanılıyorlardı: Bizler korkunç kimseleriz. Her günümüzü mide bulandırıcı kusurlarımızla geçiriyoruz; çürümüşüz, lekelenmişiz, kabul ettiğimizden daha az insanız. Yalan söyleriz, hile yaparız, çalarız, öldürürüz –az ya da çok– veya bunların olmasına izin veririz; fail ya da suç ortağıyız, avcı ya da kurbanız ya da ikisi birden.

Todd gibi, hiçbir şey yapmamış olan insanlar var; demek istediğim, şu dünyada ne yaptı ki? Buna rağmen bir şeyler için bir hakkı, bir yetkisi olduğunu düşünüyor ve gidip onu alıyor ve muhtemelen kendini suçlu ya da huzurlu ya da başka bir şekilde hissetmiyor, kendisinin olanı elde ettiği anda duyduğu tatminin dışında hiçbir şey hissetmiyor, bunu yaparken kime zarar verdiğini iplemiyor bile. Buna benzer kaç kişiyi tanıyorsunuz? Ve bir de Dr. Vandever gibileri var, bildiğim kadarıyla hayatı boyunca hiç yanlış yapmamış, herkese yardımcı olmaya çalışan biri ama yine de kendi çimlerini bile biçemiyor ama kendinde eksik olan berbat bir şeyi fark ediyor, belki de kimsenin görmediği bir şeyi, hatta belki de olmayan bir şeyi ama yine de görüyor ve gördüğü şey onun karşısına dikilip bir tek çim tanesini bile kesmekten alıkoyuyor onu. Kendi eksikliklerinizin farkında olmak mı daha iyi hiç fikrinizin olmaması mı? Belki de moron olmak hayatı idame ettirmenin tek yoludur. Eğer kafanızın içinde bir beyin varsa, tek görebileceğiniz dünyadaki çirkinlik, bizim ilkel bir yabani oluşumuz gerçeği, kendimizi daha iyi hissedebilmek için bir başkasını tırmalamamızdır. Ölülerden daha çirkiniz; ölüler mükemmeller. Onların hata-

ları unutulmuş ya da en azından affedilmiş; kusurları, geride yalnızca iyi şeyler kalıncaya ya da hiçbir şey kalmayıncaya kadar silinmiş. Onların hırsları ya da pişmanlıkları yok; onlar hayal kırıklığına uğramazlar.

Fikir, günün birkaç saat daha ilerlemesini beklemeksizin uyanır uyanmaz kafamda belirdi, kaşıyamayacağım uyuz bir ses. Gün bugündü, dedi ses ve gerekirse yarın ve belki ondan sonraki gün. Bütün gün sürecek gibiydi; ne zaman bir şeylere dikkatimi vermeyi bıraksam, oradaydı. Pek düşünmemeye çalıştım ama öğleden sonraya doğru artık bir ses değildi, anlamın ritmiydi, melodisini aklınızdan çıkaramadığınız bir şarkı gibiydi. O vakitte yapacak bir işim, gidebileceğim bir yer ya da dikkatimi dağıtacak başka bir şey yoktu ve ritim oradaydı, fena halde kaşınıyordu, ben de bir el atmaya karar verdim.

Akşam yemeği vakti geldiğinde melodi tanıdık bir tona dönüşüyordu; yumuşaktı ve ritmin arkasındaydı. Nereye gittiğini biliyordum ama bu sefer farklı olacağını da biliyordum. Ne köprü ne uçurum ne de melek olacaktı. Bu sefer sadece kaşımayacaktım, kanatacak, yarayı kavlatacak, söküp koparacaktım kaşıntı gidinceye kadar. Bir kutu dolusu erzak hazırladım; bisikletle Nokta'ya kadar gidip onları demiryolunun kenarındaki uzun otların arasına sakladım. Neden oraya koyduğumu bilmiyordum –bariz bir hataydı– ama River Road'dan yukarı doğru yürüdüğüm takdirde tam orta noktası olur diye düşünmüştüm. Sanırım sebebi buydu. Daha iyi bilmeliydim.

Ben vardığımda Todd dışında herkes kayalık tepenin üzerindeydi; sekiz buçuk civarıydı... Diğerleri Ash'in, komşusundan çaldığı birkaç şişe şarabı bitirmişti; "bütün gün arka verandada bekliyorlardı" dedi "ne yapsaydım?" İnanıp inanmak konusunda tereddüt ettik ama nereden geldiğini de umursamadık. Bruce evinin bodrumunda bulduğu Sambuca şişesinin yanında sızmıştı. Yani çoğu

sarhoştu ve ben hiçbir şey içmemiştim. Bir şeylere ihtiyacım vardı.

Todd'u arayıp ne bulursa getirmesini söyledim, sert bir şeyler.

"Viski, votka, ne olursa."

"Birazdan geliyorum" dedi.

"Hızlı ol. Daha fazla ayık kalamam burada." Ayık olduklarında bile yanlarında durmak yeterince zordu ama onlar sarhoş ve sen ayıkken imkânsızdı. Vern tüm günü köpeğini izleyerek nasıl geçirdiğini anlatıyordu. Niçin? Merak edebilirsiniz. Çünkü köpekleri Vern'in deniz şortlarından birini yutmuş ve o da bunu seyretmiş; "bir ucundan girdi, diğer ucundan çıktı."

"Girerken hoşuna gitmişti" dedi Vern. "Ama çıkışı bambaşka bir hikâyeydi." Gözünde canlandırarak güldü. Uzun bir zaman almış, anlattığına göre, birkaç saat uğraşmış köpek, katlanmış naylondan ya da insan üretimi bir boktan yapılmış şeyi çıkartmak için; Vern kalkıp yardım etmeye zahmet bile etmemiş. "Hayvanın kıçından bir şeyi tutup çıkaracak değilim" dedi.

"İddiaya varım o şortu giyeceksin yine de" dedi Bruce.

"Bir sıkıntısı yok ki" dedi Vern. "Sadece iyice yıkanması gerek."

Şaka yapıp yapmadığından emin değildik.

Tam orada, o an uçurumdan aşağı atlamayı düşündüm ya da daha iyisi, bisikletle atlamayı, güzel bir başlangıç yapıp hızla pedallayacak, ardından yelken açacaktım gökyüzüne. Demiryolunu geçecek belki nehre ulaşacaktım. Eminim ödleri kopardı. Şimdi düşündüğümde keşke yapsaymışım, daha iyi olurmuş diyorum ama bir planım vardı. Bu plan kafamdaki sabit gürültüye rağmen sakin kalmamı sağlıyordu; bekleyecektim, çok değil, ama hâlâ vakit vardı. Tüm gece değildi gerçi.

Saat neredeyse ondu ve hâlâ Todd gelmemişti. Mesaj attım. Cevap vermedi. Aradım. Cevap vermedi. Gelme-

yecekti. Bir şeyler içmeye ihtiyacım da kalmamıştı zaten. Yola koyulmam gerekiyordu, onlardan uzaklaşmam. Bisikletime atlayıp, River Road'dan aşağı sürdüm. Yol, hemen yanındaki nehirden daha karanlıktı. Bütün evler karanlıktı, Bay Camp'ınki bile, verandaların ışıkları da sönmüştü ve her şey sessizdi, karanlık yolda sadece benim bisikletimin tekerlerinin sesi vardı. Nehirden bile ses gelmiyordu.

Nokta'ya yaklaştığımda, Todd'un ağabeyinin tepenin üzerine park edilmiş halde duran arabasını görebiliyordum. Bisikletten inip bir süre ayakta bekledim. Her şey sesszidi. Etrafa bakındım ama loş ayışığında hiçbir şey göremedim; her taraf hâlâ çok sessizdi. Arabanın yanına gidip içine baktım; kimse yoktu. Belki telefonunun sesini duyarım diye Todd'u aradım ama yine bir şey duyamadım.

Bisikletimi yolun kenarına bırakıp sakladığım kutuyu geri almak için demiryolunun öteki tarafına geçtim. Hiç ses çıkarmamaya özen göstererek yavaşça ve dikkatlice ilerledim; birilerini duymayı umuyordum.

Todd ya da ağabeyi buralarda bir yerde olmalıydılar. Kutunun yanına vardığımda bir ses duydum; bir fısıltı. Jodi'nin sesiydi. Jodi ve Todd. Nokta'da bir yerlerde birlikteydiler, ama tahminimce benden çok uzak değillerdi. Eminim Todd aksini düşünmüş olsa bile onları gözlemiyordum. Belki Jodi de öyle düşünüyordu. Aldırış etmiyorum. Oraya neden gittiğimi biliyorum ve bunun onlarla bir alakası yoktu. Onları gözlemiyordum ama yine de görmüştüm, ne gördüğümü biliyorum. Onlar da biliyor. Oradan hemen uzaklaştım, olabildiğince sessiz ve hızlı, aptal bisikletime doğru ilerledim. Salaklık yaparak hazırladığım kutuyu gidonun ortasında dengeleyip, kimsenin beni bulamayacağını, aramayacağını ve nehirden, otoyoldan ya da demiryolundan gözükmediğini tahmin etti-

ğim, ama nehri görebileceğim, onun yakınında olacağım ve istersem dokunabileceğim bir yer aramak için bisikletimi sürmeye başladım. Ve buldum da. Oturdum ve nemli gecede kıpırtısız duran kara suyu seyrettim, loş bir ayışığında oturuyordum sadece. Ardından kutuyu açıp içinden, garajdan aldığım büyük plastik bir şişe çıkardım ve boğazımdan geçebildiği kadar içmeye başladım.

İzin verin önce şunu söyleyeyim: bunu önermiyorum. Hiçbirini önermiyorum. Eğer yeni baştan yapabilecek olsaydım (ki yapabilirim de), yapmazdım. Şunu biliyorum: Her sene yirmi milyondan fazla insan kendini bu gezegenden kurtarmak istiyor ve bir milyondan fazlası bunu başarıyor; bütün savaşlardan ve cinayetlerden kaynaklı ölümlerden daha fazla. Ve genellikle en kötü yolu tercih ediyorlar: zehirleme, asma, silah... Hepsi de benim sakındığım yöntemler. Ama bir kez olsun, ağrı, acı ve ıstırap istedim ve aldım. Saatler sürdü. Bir hata olduğunu biliyordum ama her şey için çok geçti. Beklemek dışında yapacak bir şey yoktu.

Yıllar önce birinin okul dolabıma bıraktığı listeyi düşündüm. Sanki bir anda biri hafızamda istenmeyen bir dosyayı bulup çıkarmış ve bana uzatmışçasına aklıma düşmüştü.

"Bütün intihar metotları, eğer işler yanlış giderse ciddi ve kalıcı ağrı ve hasar verme riski taşır."

"Eğer aşırı doz ilaç alırsanız, bilincinizi kaybetmeden önce kusabilirsiniz."

"Eğer yanıcı bir madde yutarsanız sağ kalabilirsiniz ama mide-bağırsak yolunuz dahil, iç organlarınızda ciddi yanıklar oluşabilir."

"Eğer toksik bir madde alırsanız yaşayabilirsiniz ancak karaciğeriniz ve böbreğinize kalıcı hasar verirsiniz."

"Eğer beyniniz üç dakikadan fazla oksijensiz kalırsa, beyinde kalıcı hasar oluşabilir."

"Eğer silahla intiharda işler yolunda gitmezse, kalıcı bir şekil bozukluğu ve sakatlık oluşabilir."

"Eğer başarılı olursanız, bedeninizin nasıl bulunacağını düşünün: Öldüğünüz zaman bedensel işlevlerinizin kontrolünü kaybedersiniz. Kibarca söylemek gerekirse, üzerinize idrarınızı yapar ve dışkılarsınız."

"Eğer bileklerinizi keser, kendinizi asar ya da silahla intihar ederseniz, geride temizleyecek kişi için korkunç bir iş bırakırsınız."

"Eğer kendinizi asarsanız ya da boğarsanız, vücudunuz şişer ve pespembe olur."

Etkili bir şeyler yapmak istemeseydim, bunu hiç yapmazdım, önümdeki birkaç gün boyunca yapacaklarımı da asla yapmazdım. Vahim zamanlar, vahim kararlar gerektirir. Ağrı olmadan kazanç da olmaz. Atlamaktan yorulmuştum; hâlâ seviyordum, çok fazla seviyordum belki de. Yine de şimdiki sancılı duruma kıyasla, uçuruma ya da köprüye dönüp atlamayı tercih ederdim ama bir işe yaramıyordu. Hiçbir şey işe yaramıyordu. Bu yüzden tersine gitmek gerektiğini düşündüm.

Bizi bu işkence pornosunun detaylarını öğrenme zahmetinden kurtaracağım. Acı çekmekle ilgili problem şu: Sizin başınıza gelmediği sürece, ya komik ya heyecanlı ya da daha kötüsü, sıkıcıdır. *Itchy and Scratchy* [Kıymık ve Tırmık] çizgi filmi, NASCAR kazaları ya da bütün o *Testere* filmleri gibiydi. Komik ya da heyecanlı olmasını dilerdim ama değildi. Sadece acı çekiyordum, ama en azından şu kısmı doğru yapmıştım: Kimse beni bulamamıştı. Nehrin yanında gizlenmiş bir kara parçasında uyanmıştım ve hazırladığım kutu hâlâ yanımdaydı. Tekrar gece olmuştu. Saati bilmiyordum. Belki beni bu yolla bulduklarını düşünerek telefonumu nehre atmıştım. Ya da sadece kurtulmak istemiştim, aptalca kısa mesajlar, sesli mesajlar, fotoğraflar, videolar, linkler ve diğer bok-

tan, devasa boyutlarda boşa zaman harcatan şeylerden. Hiçbirini istemiyordum. Dikkatimi dağıtacak hiçbir şeyi istemiyordum; zamanımı harcamak istemiyordum.

Bir mi yoksa iki gün mü geçmişti emin değildim, belki daha fazla. Ama uyanalı ancak birkaç dakika olmuştu ki tekrar kutuya uzandım ve yeniden yaptım. Ardından, her zamanki gibi, geri dönmüştüm. Bu sefer öğleden sonraydı. Sıcaklık ve nem yüzünden hava çok ağırdı. Kendi terimin içinde boğulmuştum, sırtım fena halde ağrıyordu, onun dışında her zamanki gibi hissediyordum. Sadece bir dakikalığına eve gitmeyi düşündüm; tekrar ve tekrar yapmaya kararlıydım. Burada olmanın bütün amacı buydu, dedim kendime. Tekrar kutuya uzandım. Tekrar acı çekmeye başladım. Midem ağrıyor ve bulanıyordu. Bu sefer her şeyi öğürerek kusacağıma emindim. Birden başım dönmeye başladı, nehir etrafımda dönüyor, kafamın üstünde savruluyordu; bir şeye tutunmaya çalıştım ama tutunacak bir şey gözükmüyordu etrafta. Yalnızca çalkalanan nehir vardı, başım dönüyor, gözlerimse ona yetişmeye çalışıyordu, ama başaramıyordu. Kıyıya doğru ilerlemeye çalıştım; yüzeyi kırış kırış suya baktım. Yükseldi, sanki nefesini tutmaya çalışıyordu bu nemli havada. Illinois'nin üzerinde ışıklar parıldıyordu; mutlu gözüküyorlardı, bana göz kırpıyorlar ve bu sefer başarılı olmamı istiyorlardı. Sonra birden vurdu. Bir anda grip ve gıda zehirlenmesi gibiydi, sanki birisi içimdekileri ağzımdan dışarı akıtmaya, bir başkası da onları kıçımdan çekip çıkarmaya çalışıyordu. Vern'in köpeği bundan daha fena hissetmiş olamaz. İç organlarım geriliyor, sancılı spazmlar halinde kasılıyordu. Korkunçtu. Suya daldım ve içebildiğim kadar içmeye çalıştım nehri.

#39. Nazi Pankek Yapar

Her şeyin ucu kurumuş yapraklar ya da yanık kâğıt sayfaları gibi kıvrılmıştı. Yine uyanıktım; ışık geri dönmüştü ve her şey aynıydı. Yalnızca sadece nerede olduğumu bilmiyordum. Yataktaydım, ama benim yatağım değildi. Gözlerimi açmamıştım ama kendi yatağımda ya da odamda olmadığımı biliyordum. Bacaklarımın üstünde pamuklu bir örtünün aşina olmayan rahatlatıcı hissi vardı; duman kokusu vardı, antik bir ateşin bayatlamış pis kokusu. Berbattı, sanki kullanılmış bir bebek bezi yanmıştı. Kafamın arkasında ise sert, ince bir yastık vardı. Bütün bunların hepsini gözlerimi açmadan biliyordum. Gelecek durumdan hoşlanmayacağımdan, kötüye işaret olduğundan emindim, ama bu kadar kötü olacağını bilmiyordum.

Odanın öteki ucunda Bay Camp oturuyordu, beni izliyordu, ağzının kenarında kahverengi bir çocuk bezine benzeyen purosu sallanıyordu, dumanı ise tembelce aramızda asılı kalmıştı. Üzerinde şorttan başka bir şey yoktu; ne ayakkabı, ne de gömlek. Güneşten yanmış göğsü ve şişmiş göbeği gözümün önündeydi. Onun evindeydim, misafir odasında sanırım ve başıma neler geldiğini, bu Nazi'nin, kim bilir kaç zamandır bir yatak, bir dolap ve üstünlük taslayan bir gardiyan gibi üzerinde oturduğu sandalye dışında bir şey olmayan bu boş odada bana neler yaptığını merak ediyordum. Kıyafetlerim üzerimdeydi –şortumu ve tişörtümü hissedebiliyordum– ama bu ne anlama geliyordu? Beni giydirmiş olabilirdi; beni soymuş olabilirdi; yüz farklı kıyafet giydirmiş bile olabilirdi... Belki de Dr. Mengele'nin zavallı hastaları gibi üzerimde deneyler yapıyordu.

"Amacı ne?" dedi dumanın içinden.

Ne hakkında konuştuğunu bilmiyordum, bu yüzden çenemi kapalı tuttum ve tecavüze uğramamış olmayı diledim.

"Bütün bunları denemenin ne amacı var?" dedi. "Birçok insanın zamanını ve enerjisini harcıyorsun. İstediğin bu mu?"

"Hayır. Ben kimseden bir şey yapmasını istemiyorum."

"İstemene gerek yok. Bunun istemekle de bir alakası yok." Purosunu ağzından çıkarıp yanıyor olmasını umarak ucuna baktı. Yanmıyordu. Sağ elini dizinin üzerine yerleştirdi. Puro parmaklarının arasında fazladan hastalıklı bir parmak varmış gibi gözüküyordu. Tekrar bana baktı. "İnsanların bir görevi var, bir zorunluluğu, bir ilgisi. Hayatın bir parçası bu ve sanırım, bir arada yaşamamızın nedeni. Sen bunu suiistimal ediyorsun, niyetin bu olsun ya da olmasın, iste ya da isteme. Fark etmez. Sen hepimizin üzerinde bir yüksün, bir vergi. Bu yüzden bilmek istiyorum. Amacı ne?"

İnsanlar daima bana bunu sorar. Amacım ne, neyi kanıtlamaya çalışıyorum? Bir şeyi kanıtlamaya çalışmadığım fikrini anlamıyorlarmış gibi görünüyor. Hoşuma giden yegâne anın intihardan sonraki, uyanmadan önceki an olduğu gerçeğini kabul etmiyorlar. Olay bu; amacım bu. Tüm istediğim de bu; sadece bu sürenin gittikçe uzamasını umuyorum. Bunu sormalarındaki amacı anlamıyorum. Bu, insanlara neden seks yapıyorsunuz ya da neden tekrar tekrar, aynı filmleri veya televizyon şovlarını izliyorsunuz ya da neden dondurma yiyorsunuz veya puro içiyorsunuz diye sormak gibi bir şey. Amaçları ne? Bunu Bay Camp'e söyleyemezdim. Kapı ağzında esmer, hantal bedeniyle, tek çıkış yolunu kapatarak duruyordu; yabani bir yamyam ile yerlilere uyum sağlamış albay arasında bir yaratığa benziyordu. Ona bir şey anlatamazdım.

Bay Camp güldü ve ağzından bir duman bulutu fırlayıp kaçtı. Ayakta kalktı, ağzından purosunu çıkardı.

"Peki, bunun üzerine bir düşün. Buradan ayrılmadan önce bir cevap bekliyorum. Kahvaltı ister misin?"

Yataktan çıkıp onu takip ettim. Evin ana kısmına geçtik; burası büyük bir odadan oluşuyordu; bir ucunda mutfak, yemek masası, oturma odası ve nereye gittiğini bilmediğim bir koridor vardı. Eski bir müzik kutusu ve bir pinball makinesi görebiliyordum oturma odasında ama masadan kalkmaya cesaret edemedim. Orada oturup Bay Camp'in ocakla uğraşmasını izledim. Zeminden tavana kadar uzanan, nehri gören pencereler vardı. Muazzam bir manzaraydı. Nehir düz ve kıpırtısızdı; beni bulunduğum noktadan buraya kadar sürükleyeceğini düşünemezdiniz. Belki de sürüklememişti.

"Ne içmek istersin?" diye sordu Bay Camp. "Kahve, çay, meyve suyu, bira?"

"Meyve suyu lütfen."

Büyük bir bardak dolusu portakal suyu ve yanında dilimlenmiş çileklerle beraber bir tabak dolusu pankek getirdi. Daha önce gördüğüm pankeklere hiç benzemiyordu; koyu, neredeyse kestane rengindeydiler ve üzerlerinde küçük kabarcık izleri vardı, sanki birisi pankeklere bir iğneyi ardı ardına onlarca kez batırarak bir şeyler enjekte etmiş ve işkence uygulayarak bir şeyler itiraf ettirmeye çalışmıştı. Bay Camp benim işkence mağdurlarına baktığımı gördü.

"Karabuğday unu bu" dedi. "İşlenmiş un kullanmıyorum. O şeyler seni öldürür." Bir kez daha bana bakıp kahkaha attı. "Belki seni öldürmez ama ne demek istediğimi anlıyorsun. Bazı insanlar dikkat eder böyle şeylere." Tadı iyiydi, belki hayatımda yediğim en güzel pankekti.

Bay Camp karşımda oturdu ama yemedi. Koridorun diğer ucundan bir gürültü geldi, baktığım zaman tek görebildiğim sarı uzun saçlı, beyaz tişörtlü, uzun bronz ba-

cakları olan biriydi, uzaktaki bir odaya girip gözden kaybolmuştu. Bay Camp bakmamıştı, bir şey demedi. Sol elinde purosunu tutuyordu ve kahvaltımı bitirmemi izlerken kahvesini yudumluyordu.

Tabağımı ve bardağımı alıp lavaboya koydu ve tek kelime etmeden yanımdan ayrıldı. Ne yapmam gerektiğinden emin eğildim, ben de hiçbir şey yapmadan masada oturmaya devam ettim. Bay Camp geri geldi, üzerine pantolon ve mavi bir Oxford tişört giymişti; "ailenle-görüşmeliyiz" kıyafetiydi bu.

"Beni bırakmanıza gerek yok. Bisikletimi bulmalıyım."

"Bisikletin bende" dedi.

"Nasıl buldunuz onu?"

"Ben de herkes gibi bu nehri biliyorum" dedi.

O anda beni bugüne kadar hep Bay Camp'in bulduğu fikri belirdi aklımda; beni ağaçlıkların arasında, suda ya da demiryoluna çarpmış ya da bir ağaçta sallanır vaziyette bulan oydu. Düşünmeye başladım, evinin önünden geçerken başıyla selam vermesinin anlamını çözmüştüm. "Nerede olduğunu biliyorum" diyordu. "Seni nasıl bulacağımı biliyorum." Benim gardiyanımdı ve ben de daima izlenilen ve çıktığı deliğe geri götürülen firari mahkûmdum.

"Kutuyu unutabilirsin ama" dedi. "Onu geri almıyorsun."

Kutunun içinde hâlâ kullanabileceğim şeyler vardı. Eğer nehre düşmemiş ya da dalmamış olsaydım hâlâ kullanıyor olabilirdim diye düşündüm. Bu bir hataydı. Bir kez daha kutunun yanına dönmeliydim. Ve bir kez daha, diye düşündüm. Ama şimdi kutuyu özlemiyordum. Değişiklik yaratacak bir şey yoktu kutuda. Eve gitmek istedim.

"Bisikletimi alayım o zaman."

"Arabanın bagajında" dedi. "Buraya gel" diye emretti ve evin arka bahçesinden nehrin kıyısına kadar takip ettim onu. Bahçeden suya direkt atlayabilirdiniz.

"Sel basmıyor mu?"

"Her bahar" dedi Bay Camp. "Ama sadece bir kez eve kadar ulaştı sular." Beni buraya getirme nedeni bana nehri ya da arka bahçesini göstermek değildi. Beni bulduğu noktayı gösteriyordu. Hiçbir şey söylemiyordu ama doğrudan oraya doğru bakıyordu. Belki hâlâ beni ölü bir balık gibi suda bata çıka sürüklenirken canlandırabiliyordu gözünde. Umursamadım. Gelip buraya takılmam benim suçum değildi. Böyle planlamış değildim. Hatta tam tersini planlamıştım, kimsenin beni bulmaması gerekiyordu.

Beni bulduğu noktaya arkamı döndüm; belli ki o nokta benden çok onun için anlamlıydı. Eve doğru baktım. Üzerinde tişörtü ve şortuyla oradaydı sarışın, pencereden bize bakıyordu, ben de bir idiot gibi ona bakıyordum. Otuzlarında olmalıydı belki de yirmilerinde. –Bay Camp için çok gençti. Belki kızıydı, diye düşündüm, ama çocuğu olduğunu hiç duymamıştım. Yalnızca bir saniyeliğine oradaydı, baktığımı fark ettiği anda perdelerin arkasında kayboldu. Kesinlikle kızı değildi. Koca göbeği, gri saçları, purosu ve siyah çizmeleriyle Bay Camp bir şekilde halledi yordu.

Bay Camp'in evindeki kadınla ilgili en garip şey şuydu: onu görüp yüzüne doğrudan bakmama rağmen neye benzediğini hatırlayamıyordum. Canlandıramıyordum. Hatta ne zaman o kadını düşünsem, gözümün önünde Violet Courtland beliriyordu. O olmadığını biliyordum, tamamen başka biriydi ama zihnimde hep Violet'i canlandırıyordum; pencereden bana bakan oydu. Belki de öyle olmasını diliyordum.

"Ne istiyorsun?" Bay Camp hâlâ nehirdeki o noktaya bakıyordu.

"Sizin gibi olmak istemiyorum." Tam olarak bunu ima etmemiştim yani özellikle Bay Camp gibi olmak istemediğimi söylemek istememiştim. Demek istediğim onun gibi yaşlanmak, şişmanlamak, baskıcı ve her şeyi bildiğini sanan biri olmak istemediğimdi. O kişi olmak istemiyordum; demek istediğim buydu, ama ağzımdan nasıl öyle çıktı bilmiyorum. Sinirlenmişti.

"Özel olduğunu mu zannediyorsun? Özel değilsin, bir parçan bile değil. Hepimiz gibi sen de bunu sürdürmek zorunda kalacaksın. Bunu farkedinceye kadar da hepimizin zamanını harcayacaksın. Kendi pisliğinle beni aşağılamaya çalışma" dedi. "Karadelik gibisin, herkesi kendine çekiyorsun ya da bok yığınına düşen bir taş parçası gibi; taşta bir sıkıntı yok ama bokunu herkesin üzerine sıçratıyorsun. Beni şaşırtansa insanların buna izin vermesi. Herkes üzerine titriyor" dedi. "Herkes senin saçmalıklarına müsamaha gösteriyor, ya umursamıyorlar ya da hiçbir faydası olmadan yardım etmeye çalışıyorlar. Eğer gerçekten yardım etmek istiyorlarsa beynine bir tane sıkıp hepimize iyilik etseler iyi olur. Bunu senin için yapmamı ister misin?"

"Bir bıçağa ne dersiniz? Sizin işinize gelir mi? Çünkü ben kimseye karşı kullanmak istemem bunu, Troy Liddell'e karşı bile. Hatırladınız mı?"

Bu, onun sinirini bir nebze olsun yatıştırmıştı. "Bunun için üzgünüm. Ve o olaydan bir ders almadığın için de üzgünüm. Her konuda iflah olmaz bir mantığın var" dedi Bay Camp. "Ve ne düşündüğümü biliyor musun? Etrafta dolaşıp ne kadar ölmek istediğini kanıtlamaya çalışman bence ne kadar yaşamak istediğinin göstergesi."

"Nasıl yani?"

"Hâlâ buradasın, değil mi?" dedi, kendinden çok memnun gözüküyordu. "Öyleyse ne istiyorsun?"

Cevap vermemi beklemedi; zaten benim adıma cevaplamıştı. Arabasına doğru yürüdü, ben de onu takip ettim ve bizim eve kadar sessizce sürdü.

Bay Camp purosundan bir nefes alıp eve baktı, sanki ev ona bir şey söyleyecekmiş gibi bakıyordu. Belki aklında içeri girip girmemeyi tartıyordu. Sonunda, "Biliyor musun, hayatını mahvetmeye harcadığın enerjinin yarısını onda hatalı gördüğün şeyi düzeltmeye harcasaydın, eminim ne kadar iyileştiğine sen bile şaşırırdın."

"Evet efendim." Bir anda ağzımdan böyle çıkmıştı. Belki ben öyle istemiştim. Belki de gerçekten onu dinlediğimi düşünmüştü. Arabayı evin önüne doğru çekip bagajdan bisikletimi indirmemi bekledi. Teşekkür ettim.

"Müsrif davranmanın hiç lüzumu yok" dedi. Neden bahsettiğini bilmiyordum. Başıyla selam verdi ve ailemle konuşma zahmetine girmeden arabasını hareket ettirdi. Önemli olan buydu. Ardından kibirli bir piç gibi purosunu bahçeye doğru fırlattı.

"Amma da lezbiyensin" demeliydim, ama kelimeler aklıma gelmemişti. Günler sonra düşünebildim. Bütün sabah, ağzındaki puroyu kemirip kemirip bahçeye fırlatması az kalsın güldürecekti beni. Gidip baktım; onları toplayıp eve dans ederek girmeyi ve geri gelişimi filmlerdeki önemli dönüşler gibi anons etmeyi düşündüm. Ama onları orada bıraktım. Eğer işler çok kötüye giderse babamı çağırıp gösterebilecektim. Küplere binerdi. Saygısızlık edilmişti, bahçedeki puronun onun için anlamı buydu.

Arka kapıdan girdiğimde mutfakta annem vardı, sert bir bakış attı bana; elindeki kaşığı tezgâha bıraktı, lavaboya yaslanarak sakinleşmeye çalıştı, sanki bir şey söylemek için güç topluyordu.

"Bay Camp getirdi beni. Kahvaltı da hazırladı."

Annem başıyla onayladı. "Bu iyi" dedi. "Baban içeride. Gidip onu görmelisin."

Mutfakta kaldım. Karabuğdaydan yapılmış pankekleri anlattım. Küçük misafir odasını anlattım; eski müzik kutusunu ve pinball makinesini anlattım anneme. Bütün anlattığım buydu. Babam mutfağa geldi, masanın üzerine bir kâğıt parçası bırakıp gitti. 114,300. Sayı buydu; kâğıdın üzerinde bir tek bu yazılıydı. Ne anlama geldiğini biliyordum. Evde olmadığım sürenin on beşle çarpılmış haliydi ve sokağa çıkma yasağıma eklenmişti. Yüz on dört bin üç yüz dakika eklemişti yasağıma, ne ifade ettiğini bile bilmiyordum, ama babam biliyordu. Bu kadardı; eve dönmüştüm. Kâğıt parçasını alıp odama çıktım, Bay Camp benimle gelseydi ve onlarla konuşsaydı daha iyi olabilirdi diye düşünüyordum.

Ben eve döndükten birkaç saat sonra eski ahbabım Hickory geldi...

"Ne kaçırdım?"

"Hiçbir şey" dedi.

"Maddy nasıl?"

"Hâlâ kızgın. Hem bana hem de sana hâlâ kızgın. Gelmek ister misin diye sordum; istemedi. On yaşında bir kızdan daha inatçı bir şey yok" dedi Jodi ve tekrar düşündü. "Senin dışında."

"Todd nasıl?"

"Bilmiyorum. Onunla konuşmadım. Sen konuştun mu?"

"Kimseyle konuşmadım. Sadece sen. Sen ne dediysen onu biliyorum sadece."

"O zaman şunu söyleyeyim sana" dedi. "Dünya değişti. Şimdi daha iyi. Göreceksin."

"Ev gibisi yok." Güldük, ama eskisi gibi değildi. O haklıydı; dünya değişmişti.

Jodi'yle değil de daha çok Vern, Ash ya da Bruce'la konuşuyordum sanki; havadan sudan konuşuyorduk, eski-

den sözünü etmekten çekinmeyeceğimiz konulardan kaçınıyorduk. Önemsiz şeylerden bahsetmekten yorulunca, Jodi gitmesi gerektiğini söyledi.

"Todd'a söyle arasın beni ya da buraya da gelebilir."

"Sen ara onu" dedi Jodi. "Ben onunla konuşmuyorum."

"Tamam."

Gitmek için ayağa kalktığında:

"Arkadaşın Todd sana çok benziyor: Kendisi dışında hiç kimseyi düşünmüyor" dedi.

Hiçbir şey söylemedim, devam etti.

"O bir hataydı" dedi. "Hatalar hakkında bir iki şey biliyorsundur, değil mi?"

"Eğer o kadar benziyorsak, o zaman neden aynı hatayı benimle birlikte yapmadın?"

"Bunu duymak istemediğini biliyorum" dedi, "ama sana bir arkadaş olarak ihtiyacım var. Todd'a ihtiyacım yok."

"Benim senin gibi bir arkadaşa ihtiyacım var mı bilmiyorum."

Ayrıldı. Gittiği için mutluydum. Odamda yalnız kalmaktan mutluydum. Olmam gereken tek yer burası diye düşünüyordum. Bu yüzden orada kaldım, ev ödevlerimi yetiştirdim, telefondan ve bilgisayardan uzak durdum (çoğu zaman), hemen hemen herkesle bağlantı kurmaktan kaçındım.Babam Don Lemley'i aramamı söyledi. Kendi telefonum nehrin dibinde yattığından, neredeyse onu unutuyordum.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Bay Camp beni kafamdan vurmakla tehdit etti."

Don Lemley güldü. "Doğrudur, hiç şaşırmadım."

"Bu bana kahvaltı hazırladıktan sonra oldu."

"Yargıç o" dedi Don Lemley, sanki aynı hikâyeyi yüz kere dinlemiş gibi. "Babanın söylediğine göre yine birkaç gün ortadan kaybolmuşsun" dedi.

"Geri döndüm."

"Yargıç Camp buldu seni."

"Belki beni bulmaktan bıkmıştır. Pek mutlu değil gibiydi."

"Hiç onun söyleyeceği bir şey değil bu. Seni gerçekten tehdit etmedi, değil mi?"

"Bir şekilde. Birinin kasabaya bir iyilik yapıp beni kafamdan vurmasını dilediğini söyledi."

"Önemli bir noktaya parmak basmış" dedi Don Lemley.

"Ne demek istediğini anladım. Onu suçlamıyorum."

"Başka ne yapmak istersin?" dedi Bay Lemley. "Ve sakın hiçbir şey diye cevap verme."

"Hiçbir şey gelmiyor şu an aklıma."

"Arkadaşlarınla içmeyi istersin" dedi.

"Pek değil. İstemekten çok yapılacak bir şey, sanırım."

"Ee, sana dışarıda arkadaşlarınla içmelisin demiyorum, ama yaşlandıkça ve geriye dönüp baktıkça kimse arkadaşlarıyla geçirdiği vakit için pişmanlık duymaz. Genelde aksi için pişmanlık duyar. Ne demek istediğimi anladın mı?"

"Onların benim arkadaşlarım olduklarından emin değilim."

"O başka bir konu" dedi Don Lemley. "Sana ne yapman ya da yapmaman gerektiğini söyleyecek değilim. Benim haddime değil. Ama yaşlı bir budala gibi görünme riskine rağmen sana ne düşündüğümü söyleyeyim. Bence bir gün kalkacaksın ve neler yaptığını, neden bu işlerle vaktini bu kadar harcadığını düşünüp bütün bunları yapmamış olmayı dileyeceksin. Belki bana inanmıyorsun ama şu konuda haklı olduğumu biliyorum: Bugün yaptıkların seni bir yere götürmeyecek. Bunların sana bir faydası dokunmadığını, başladığın yere geri döndüğünü fark etmen için kaç kere daha yapman lazım?"

Neredeyse beni yakalamıştı; neredeyse ikna olmak üzereydim, ama sonra kaybetti beni.

"Her şeyin bir izahı var" dedi, "söylediğimiz ve yaptığımız her şeyin. Ben bu izahın Tanrı tarafından verildiğine inanıyorum, sen inanmasan bile, yaptıklarının bir bedeli olduğunu anlayacaksın ileride. Öyle ya da böyle. Ne istiyorsan yapabilirsin, elbette yapabilirsin seni alıkoyan yok ama sırf bir şeyi yapabiliyor olmak, onu yapman gerektiği anlamına gelmez. Senin yaptığın böyle bir şey işte. Kendine zarar vermiyorsun –veremiyorsun sanırım– bu yüzden de çevrendeki herkese zarar veriyorsun. Dışarı çıkıp geri dönmediğin zamanlarda olan şey bu. Sence bu ailen ya da arkadaşların için kolay mı? Değil. Daima aynı, belki gittikçe daha kötü. Nehirde sürüklenirken, bir uçurumun dibinde ya da birinin bahçesinde kıyıya vurmuş halde görmelisin kendini, en azından hayal etmelisin. Biliyorsun ölmeye çalışmak için harcadığın enerjinin yarısını yaşamak için harcasan muazzam bir hayatın olacak."

Evet, işe yaramıyordu.

"Yargıç Camp de buna benzer şeyler söyledi."

"Seni vurmakla tehdit etmeden önce mi sonra mı?" diye espri yaptı Don Lemley.

"Ben onu kışkırttım sanırım. Onu Troy Liddell ile kıyasladım."

"Enfes bir kahvaltı olmuş sanırım" dedi Bay Lemley. "Şimdi ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey. Okuyorum genelde."

"Ne okuyorsun?" diye sordu Don Lemley.

"Kafka."

Don Lemley kendine özgü kahkahasını attı, sıcak ve kucaklayıcıydı. "Bayılırım ona" dedi. Öğrendim ki, Don Lemley kasabadaki herkesten fazla kitap okuyan biriymiş, belki Bay Coolidge'den bile fazla şey biliyordu kitap-

lar hakkında. "Eğer yirmi yıl boyunca telsiz memuru olursan olacağı bu" dedi. "Okumak için çok zamanın oluyor. *Dava*'yı okudun mu?" Okumamıştım. "Kesinlikle okumalısın" dedi.

Don Lemley'in garip şeyler sevdiği ortaya çıktı: İsimlerini hiç duymadığım Rus ve Güney Amerikalı yazarlar. Onların hepsini hatırlıyor gibiydi. Artık kitaplarıyla beraber eve uğramaya başlamıştı. Daha önce Don Lemley'le yüz yüze hiç görüşmemiştim; telefonda geçirdiğimiz onca zamandan sonra zihnimde bir imge yaratmıştım: orta boylu, fit vücutlu, kısa gri saçlarıyla yaşlıca bir adam. Tanrı'nın sesine uyacak imaj buydu diye düşünmüştüm. Bu yüzden koltukaltında taşıdığı onlarca kitapla beraber bu kel, kısa ve göbekli adam belirince kapıda, oldukça şaşırdım. Yargıç Camp'in daha soluk tenlisi ve daha ağır haliydi. Tanrı'nın sesi, kel, bodur ve göbekli bir adama aitti. Sanırım şimdi taşlar yerine oturuyor; biz onun sıfatından yaratılmışız sonuçta.

Hemen hemen her hafta uğramaya başlamıştı, yeni kitaplar getiriyor, eskilerini götürüyordu, Karel Capek, Robert Walser, Bruno Schulz, Gogol, Infante, Calvino, Borges gibi yazarlarla tanıştırıyordu beni ve belki de aralarında ismini en sevdiğim yazarla: Joaquim Maria Machado de Assis. Zamanımın çoğunu Don Lemley'in ödünç verdiği kütüphaneyle geçiriyordum, bu minvalde geçen birkaç günden sonra, babamdan odamda geçirdiğim günleri hesaba katmasını ve sokağa çıkma yasağımda biraz indirim yapmasını istedim. Hiç düşünmedi bile. "Bu şekilde işlemiyor" dedi. Elbette işlemiyor; tek bir şekilde işliyor: onun istediği gibi. Bir şey fark etmedi. Sayı ulusal borç ya da en uzak yıldıza olan mesafe kadar yüksekti. O kadar fazlaydı ki artık gerçekçi durmuyordu, gerçek bile değildi. Ne yaptığım fark etmezdi.

40. Kedi Oluyorum

Üzerinden çok fazla zaman geçmemişti ki köprüyü özlemeye başlamıştım. Atlamayı düşünmüyordum. Köprüde durup altından akan suyu izlemek dışında bir şey düşünmüyordum. Belki yalnızca göz atsam, biraz baksam, ihtiyacım olan son bakış olur diye düşünüyordum, belki sadece bakar ve eve dönebilirdim.

Kimi kandırıyordum ki?

Maddy beni görmeye geldi. Gözü fena gözüküyordu. Jodi başından beri haklıymış; kimse onu dinlememiş.

"Buraya artık seni göremeyeceğimi söylemeye geldim" dedi Maddy. "Ebeveynlerim seninle görüşmemi istemiyorlar."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Üzülmüştüm, ama onun üzgün olduğundan emin değildim. Hâlâ kızgındı. "Gözüne ne olmuş?"

"Bilmiyorum" dedi ve refleksle başını dönüp, yüzünün sol tarafını gizledi benden. "Göz doktoruna gittim, o bana başka bir doktor önerdi, önerdiğine gittim o da bir başkasına daha yönlendirdi, Iowa City'ye gideceğiz."

"İyi bir hastane orası."

"Daha önce gittin mi oraya?"

"Birkaç defa. Ama beni örnek alarak yargılama orayı. Cidden iyi bir hastane."

Maddy gülümsedi. "Sen zor bir vakasın."

"Böyle düşünmeyi seviyorum. Iowa City'yi seveceksin. Aileni ikna et seni şehir merkezine, kampusa götürsünler. Belki sınıflarda oturmana izin verirler."

"Belki" dedi. Az kalsın bana kızgın olması gerektiğini unutuyordu.

Birkaç gün sonra aradı. Aslında babası aradı. Birkaç gün önce beni görmesini yasaklayan kişi, şimdi Maddy için bir iyilik yapmamı istiyordu. "Maddy'nin UI Hastanesi'nde önemli bir randevusu var" dedi Bay Leigh-

ton, "annesinin ve benim götürmemiz imkânsız, yakın zamanda tekrar randevu da alamayız, acaba onu sen götürebilir misin arabayla?"

Benim araba süremeyeceğimi Maddy biliyordu. "İsterdim ancak yapamam." Yapabilsem bile yapmak istemiyordum. Maddy bir şeylerin peşindeydi. Muhtemelen ailesinin müsait olmaması durumu yalandı, belki de bolca boş vakitleri vardı. Bay Leighton'un söyledikleri doğru olsa bile, benim dışımda Maddy'yi doktor randevusuna götürebilecek bir sürü insan vardı, ama onlar beni istemişlerdi. Maddy beni istemişti. *Onu götürmek istiyor olmalıyım,* diye düşünüyordum. Ne istediğimin ya da ne düşündüğümün bir önemi yoktu.

"Biz babanla çoktan konuşup hallettik" demişti Bay Leighton. Hallolmuştu. Onlar çoktan konuşmuştu; benden bir şey yapmamı istemiyorlardı, bana söylüyorlardı.

"Benden başka Maddy'ye eşlik edecek başka biri yok mu?"

"Seni istedi" dedi Bay Leighton. "Oldukça ısarcıydı. Ne demek istediğimi eminim anlıyorsundur."

Telefonu Maddy'ye verdi.

"Beni götürecek misin?" dedi.

"Eğer benim götürmemi istiyorsan."

"Evet istiyorum."

"Tamam o zaman."

"Tamam" dedi. "Bana göz kulak olmalısın, tamam mı?"

"Olacağım. İstediğin gibi seni Iowa City'ye kadar götürüp getireceğim."

"Teşekkür ederim" dedi.

Beni cezalandırıyordu, diye düşündüm. Bana hâlâ kızgındı; onun için bir şeyler yapmamı sağlayarak cezalandıracaktı; getir götür işleri, angarya. Şimdi de araba kullanma yasağını kırmıştı, ben onu istediği yere götüreçektim. Bü-

tün bu süre boyunca yanımda oturabilir ve bana hâlâ kızgın kalabilirdi, bütün git gel boyunca benden sinirini bu yolla çıkarabilirdi. Bu, tek seferlik bir şey de olamazdı, bunu biliyordum ve bir kez olsun haklıydım.

Maddy aramızda hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Sabah doktora gitmek için onu aldığımda, arabaya atlayıp doğallıkla konuşmaya başlamıştı, sanki geçmiş tamamen silinmiş ya da hiç yaşanmamış gibiydi. Beni gördüğü andan itibaren konuşmaya başlamış, bir buçuk saat boyunca hastanenin otoparkına varıncaya kadar hiç susmamıştı. Ne gözü hakkında konuşuyordu –ki elbette o gün için normal bir durumdu– ne doktorlar ne de yolculuk için beni istemesinin sebebinden. Astronomiyle ilgili konuşuyordu; yeni olayı buydu: karadelikler, solucan delikleri ve uzayın zamanı nasıl etkilediği, hatta zamanın bir parçası olduğu hakkında. Daha fazla ilgi göstermeliydim, ama o kadar tekdüze bir tonda konuşuyordu ki neredeyse annemden bile daha fenaydı, ki bu yasalar tarafından izin verilen mutlak sınırdı, bir insanın kaldırabileceği azami limit.

Randevusu için çağrılıncaya kadar Maddy'yle birlikte bekledim, daha sonra televizyon gürültüsü ve hasta çocuklarıyla birlikte toplanmış annelerle dolu bunaltıcı bekleme odasından ayrıldım. Koridorlarda dolanarak sedyeliler, tekerlekli sandalyeliler, koltuk değnekliler ve topallayanlardan oluşan bir geçit töreni izledim, hepsi benden daha genç olan hasta çocuklarla doluydu. Tamamı hastalardan oluşmuş bir şehirdi. Etrafları her gün bu kadar hastalıkla sarılmış haldeyken doktorların nasıl hissettiklerini merak ettim. Tüm dünyanın hasta olduğunu düşünüyorlar mıydı acaba? Dr. Vandever'in hissettiği de bu muydu diye düşündüm. Her gün yeni yeni hastalar gelmeye devam ediyordu ve bunu durdurmak için yapabileceği bir şey yoktu. Birini iyileştirebilirsin

ama onu iyileştirdiğin anda bir başkası çıkagelir, ondan sonra ilk hasta yeniden gelir ya da bir başkası, ara vermeden, sürekli. Belki düşündüğü şey buydu; belki de çimleri biçerken aklına gelen şey buydu, ne yaparsa yapsın çimler uzamaya devam edecekti. Bu durumun insanı nasıl gıcık edeceğini biliyordum. Koridorlarda dolaşırken beni de sinir etmeye başlamıştı. Maddy'yi beklemek üzere geri dönmeden önce bir süre oturmak için boş, sessiz bir oda bulmalıydım.

Maddy'ye anlatıncaya kadar, yeni bulduğum küçük teorimle mutluydum. Güldü. "Biliyorsun" dedi, "bazı insanlar her deneyimin herkes için aynı olmayacağını bilir. Senin düşüncen herkes için geçerli olmayabilir. Doktorlar bütün dünyanın hasta olmadığını bilir, tıpkı polislerin bütün dünyanın suçlularla dolu olduğunu sanmamaları gibi ya da mumyalayıcıların bütün dünyanın ölülerden oluşmadığını bilmeleri gibi." Eminim haklıydı ama o kadar da emin değilim.

Maddy'nin muayenesi bittikten sonra nehri geçerek üniversitenin ana kampusuna gittik, şehir merkezinde dolaştık, bir şeyler atıştırdık ve Van Allen'in adının verildiği Fizik binasının karşısında oturduk.

"Van Allen, Van Allen radyasyon kemerlerini icat eden kişi" dedi Maddy.

"Şansa bak, sen bütün evreni araştır, kendi isminle aynı olan tek şeyi bul."

Kibarca güldü, ama en azından güldü. "Belki hâlâ bulunmamış Van Allen isimli şeyler vardır evrende" dedi.

"Van Allen radyasyon pantolonları ya da Van Allen radyasyon pantolon askısı gibi."

Maddy gözlerini devirdi ve eskiden, Bob'dan bahsetmeden önceki zamanlara ait, yaramaz bakışını attı ama devam ettiremeyecek kadar yorgundu; bir süre sessizliğe büründü.

"Buraya gitmek ister miydin ileride?" dedi.

"Elbette."

"Ne üstüne çalışmak isterdin?"

"Bilmiyorum. Tıpla ilgili bir şey, tahminimce. Bu güzel olurdu. Nehrin bu yakasını seviyorum."

"Belki bu binada bir şeyler yapardın" dedi.

"Onu yapamazdım. O senin işin, değil mi?"

"Güneş'i çalışmak isterdim" dedi Maddy.

"Niçin?"

"Güneş garip" dedi, "iyi anlamda söylüyorum. Ve gerçekten hakkında çok fazla şey bilmiyoruz. Aynı şey yerçekimi için de geçerli. Onun hakkında da çalışmak isterdim."

"Onu benim için çözmeni isterdim."

Maddy başını salladı ve gülümsedi, ardından bir süre duraksadı. "Eğer tıp fakültesine gidersen, ben buraya başladığımda sen hâlâ devam ediyor olursun. Beraber okuyabiliriz."

Maddy'nin doktora tekrar gitmesi lazımdı. Daha sonra tekrar. Her seferinde onunla birlikte gittim. İyilik olarak başlayan şey bir rutine dönüşmüştü. Babası artık sormaya bile zahmet etmiyordu; Maddy arayıp ne zaman gidileceğini söylüyordu ve yola koyuluyorduk.

Bayan Leighton da geldi bir seferinde bizimle. Arabayı neden bana kullandırdığını anlamıyordum ama Bayan Leighton'a ve Maddy'ye doktor ziyaretlerinde şoförlük yapıyordum. Ön koltuğa oturmuştu ve birbirimize ne söyleyeceğimizi bilmeden oturuyorduk (bu konuda onu hiç suçlamıyorum, hem de hiç). Maddy de arka koltukta ilk defa tümüyle sessizce oturuyordu. Ciddi ve kasvetli bir hava vardı, hiçbirimiz bu durumdan memnun değildik ve bu yarattığımız atmosferi nasıl değiştireceğimizi bilmiyorduk. Arada dikiz aynasından, acınası bir halde dışarıyı seyreden Maddy'ye bakıyordum, benim baktığı-

mı yakaladığı bir anda da abartılmış bir halde yüzünü ekşitip kaşlarını çatıyordu, sadece ikimize özel bir şey.

Iowa City güzeldi ama koca şehirde bir tek adamakıllı köprü yoktu. Hepsi çok kısa ve suya çok yakındı. Kolej öğrencilerinin köprünün üzerinden, eğlencesine (ya da hangi amaçla atlıyorlarsa) nehre atladığını görebilirdiniz. Iowa Nehri'nin hiçbir çekici yanı yoktu, çok dar ve çok sığdı, güneydoğuya doğru uzanıyor, oradan Mississippi'ye bağlanıyordu. Evde göremeyeceğim bir şey yoktu burada. Gerçi bir şey vardı: Fizik binasının yanında, yayalaştırılmış alandaki otel. Otele merakla baktım.

"İşte geldik" dedi Maddy, çarşının içinde gezerken.

"Yeterince yüksek değil."

"Ne kadar yüksek olması lazım?"

"On kat genelde işimi görür."

"Sadece bir kat eksik."

Omuz silktim ama bakmaya devam ettim. Şehirde daha yüksek binalar vardı ama onlarla ilgilenmemiştim. Otele bakmaya devam ettim. Belki de gerekenden bir kat daha kısa olması ilgimi çekmişti. Bilmiyorum; yanlış kıza tutulmak gibiydi, bulaşmamanız gereken şeylere duyulan ilgi gibi. Bazen, bir anda birine ya da bir şeye bağlanırsınız ve nedenini bilmezsiniz.

"Yukarı çıkmak ister misin?" dedi Maddy.

"Hayır."

"Burada beni yalnız bırakmayacaksın, değil mi?" dedi Maddy.

"Hiç de bile."

"Söz ver?"

"Söz."

Eğer başka biri olsaydı, bu sözü bir tuzak olarak algılayabilirdim ama Maddy'yle durum farklıydı. Ayrıca, endişelenmesi gereken bir şey olduğunu düşünmüyordum. Elbette yanlış düşünüyordum.

Maddy hastanede neler olup bittiğinden bahsetmiyordu hiç, en azından bana anlatmıyordu. Hastanede olanlar dışında herhangi bir şey ve her şey hakkında konuşuyordu ama rahatsızlığından, kendini nasıl hissettiğinden ("Muhteşem" onun standart yanıtıydı bu arada ve hiç de ironi içermeyen, inandırıcı bir tonda söylerdi. Hiç ironik olamazdı, muhtemelen denese de beceremezdi) ya da tedavinin nasıl ilerlediğinden bahsetmiyordu. Ben de ona sormamaya ama istediği an benimle konuşabileceğini hissettirmeye çalıştım. Başka şeyler hakkında konuşmak istedi hep. Başka şeylerden oluşan bir yığın...

Hastaneden eve dönerken her seferinde farklı bir rota izledik. Maddy'ye hep aynı yol manzarasını izletmenin hiçbir mantığı yoktu. Bu yüzden, bu defa Iowa City'den çıktığımızda önce batıya, ardından da güneye, Highway 1'e doğru ilerledik. Böylece Mississippi'nin batısındaki en kalabalık Amish cemaatinin bulunduğu, küçük Kalona kasabasını gösterebilecektim Maddy'ye. Hoşuna gideceğini, göz alan hastane ışıklarının, medikal aletlerin, testlerin ve artık Maddy'ye her ne yapıyorlarsa onların aksine, atlara ve at arabalarına binen insanların görüntüsünün, sakin, huzurlu ve güzel bir tezat oluşturacağını düşünüyordum. Maddy umursamadı. Farklı bir yoldan ve eve doğru gittiğimiz için mutluydu; benim çabalarımdan dolayı mutluydu. Elbette benim çabaladığım şey ile gerçekleşen şeyler tamamen farklı iki şeydi: Kalona bir kâbustu.

İçinden geçerken gördüğümüz antika, eski zamanlardan kalma bir kasaba değildi; her yer motosiklet kaynıyordu. Cadde boyunca sağlı sollu park etmişlerdi ve toplu bir halde kasabaya dalmaları bütün planlarımı mahvetmişti. Uzun sıralar boyunca, aynı tip motosikletler, kırmızı, yeşil, siyah, bolca siyah, antika Indian motosikletler.

Aptalca ve mekânla uyumsuz görünüyorlardı. Yola devam etmek dışında başka şansım yoktu. Kasabanın dışına doğru siyah bir at arabası gördük; bir de siyah at ve onun siyahlara bürünmüş sürücüsü. Maddy bana bakıp, "Hangi yıldayız?" diye sordu.

Güneye doğru devam ederken motorcuları geride bıraktığımızı sanıyordum, ama biraz sonra arkamızdan yaklaştıklarında motorlarının inleyen sesini duydum. Yan aynadan bir bakış attım ama bir şey göremedim. Aniden iki tanesi yanımızda belirdi; eski motosikletler, deri ceketler içinde iki adam, siyah kasklar ve koyu renk gözlükler. Elli yıl önceki siyahbeyaz filmlerden fırlamış gibiydiler. Her şey eski, zamanın ve mekânın dışındaydı, biz bile.

Motosikletler önümüzü kesmişti. Hızlanıp onlara vurma isteği vardı içimde, arabayla çarpıp yolun dışına fırlatma ya da motosikletten önümüze düşürüp ezip geçme isteği; aracımız onların aptalca eski tip araçlarını yere yapıştırmak istiyordu. Buraya ait değillerdi ama buradaydılar, rahatsız ve tehdit ediciydiler ve gözden kaybolsalar bile motorlarından gelen inleme sesi havada asılı kalıyordu.

Yolun kendine has bir sesi vardı. Her yönden bastıran tekdüze bir nota, duyulamayacak derecede alçak bir ses. Maddy'yi hastaneden eve götürürken bir tek ben duyabiliyordum. Gittikçe yükselmeye ve genellikle kafamın içinde duyduğum sesle birleşmeye başladı. Ses her yerden geliyor gibiydi; yoldan, tarlalardan, gökyüzünden, arabanın kendisinden, bir ses seliydi. Ters şeritte kamyonlar gelip geçiyordu, bir ses diğerini bozuyordu, hoş bir sekteydi. Karşı yönden gelen kamyonların üzerine sürmek istedim arabayı. Ailemin korkuları, araba kullanmamı istemelerinin nedenleri anlaşılıyordu. Ama yapamazdım, Maddy araçta, yanımdaydı.

Sessiz sakin, dışarıyı izliyordu.

Arabayı kenara çektim, yol kenarında zar zor yetişebildim. İçimde bir şey kalmayasıya kustum; ellerim dizlerimde, bir süre bekledim orada, tekrar bir şeyler gelmesi için. Gelmedi. Rahatsızlığım geçmişti, gürültü gitmişti. Yol dışında bir şey yoktu; sessiz, düz bir çizgi halinde uzanan zift. Tarlalar dışında bir şey yoktu, sessiz ve durağan; gökyüzü dışında bir şey yoktu, boş ve mavi. Tekrar arabaya yürüdüm. Maddy yolcu koltuğuna doğru yaslanmıştı. "Hasta olması gereken benim" dedi.

Şimdi (şu anda yani) o zaman hissettiğim gibi hissediyorum hasta ve aciz. Bu istifradır, değersiz, vakit kaybı. Herhangi bir fark yaratmaz; hiçbir şey bir fark yaratmaz. Onu doktorlara getirip götürdüm. Ne işe yaradı? Elimden geleni yaptım; fark etmedi. Yardım etmeye çalıştım; gidişatını değiştirmeye çalıştım bir şeylerin; değiştiremezsin. Dünya her gün üzerinden insanları atıyor, kurumuş deri parçaları gibi, yılanın eski derisi gibi ve yoluna devam ediyor. Büyük ya da küçük, genç ya da yaşlı, her gün insanları kaybediyor; en muhteşemlerden, en çok çabalayanlara kadar ve hâlâ yoluna devam ediyor. Ne kadar umursar ki on yaşındaki bir kızın sağlığını? Bana ya da ne istediğime neden aldırış etsin ki? Hâlâ belim bükülmüş halde bu pisliği kusuyorum ve Maddy hâlâ hasta ve hâlâ kimse beni neşelendirmeye çalışmıyor ve kamyonlar ve arabalar geçip gitmeye ve dünya hareket etmeye daima devam ediyor ve nihayetinde sizin seçme şansınız yok.

"Böyle mi olur hep?" dedi Maddy yolda.

"Genelde böyle rahatsızlanmam, bunun gibi olmaz."

"Benim hatam" dedi.

Onun *hatasıydı.* Şu açıdan söylüyorum, eğer o orada olmasaydı bir şeyler yapardım; çaresine bakardım, hastalık boyutuna gelmeden çoktan halletmiş olurdum, tasarlandığı gibi, içinde bulunduğum bir ton çeliği kendi

kendini imha eden bir silaha dönüştürürdüm. Ama öyle olmadı; hastalandım, tıpkı yoksunluk çeken acınası bir madde bağımlısı gibi. Bir son bulmalıydı.

"Sana aptalca bir şey söyleyebilir miyim?" dedim. "Kimseye söylemediğim bir şey? Eğer çok uzun yaşarsam, korkarım öleceğim."

"Elbette" dedi Maddy.

"Demek istediğim, ölümden korkar hale geleceğim. Şimdi korkmuyorum. Yeterince güçlüyken şimdi yapmak istiyorum. Ya bir işe girersem, evlenirsem, çocuk sahibi olursam? Bunu yapamam o zaman. Yaşlanırsam, Alzheimer ya da daha kötü bir şeye yakalanıp tükenirsem ve yapamayacak olursam? Yaşlandığımda yaşamak istediğim halde yaşayamayacak olursam? Ben hayatımın, hâlâ yaşamak isterken bitmesini istemiyorum. Böylesi daha iyi, diğer şeylerden korkar hale gelmektense şimdi yapmak daha iyi. Budur. Sebebi bu. Bu."

"Benim gibi hastalanırsan mı, demek istediğin bu mu?"

"Hayır bu değil. Biliyorsun."

Maddy başka bir şey söylemedi bu konu hakkında. Benim gibi görmüyordu bunu ve belki de hiçbir şey söylemesem daha iyiydi. Bazen ne kadar genç olduğunu unutuyorum, ama ben onun yaşındayken de şimdiki gibi düşünüyordum. Belki o da çoktan düşünmüştür ve bana söylemek istememiştir. Benden daha iyi sır saklayabiliyordu.

41. Diriliş Televizyondan Yayınlanacak (#37)

Karanlık gökyüzüne karşın daha karanlık bir gölge. Bir süre hareketsiz, sessiz ve sakin, karanlık uçurumun kıyısında zar zor seçiliyor, gecenin siyah fonuna karşı, siyah bir leke. Sonra aniden kayboluyor. Düşüyor; kamera onu yakalıyor, kadrajda tutmaya çalışıyor, birkaç kez

daha kaybediyor. Gölge kameranın görüş alanından çıkıyor, tekrar belirinceye kadar karanlık yamacın görüntüsü kalıyor sadece. Ne olduğu tam olarak anlaşılmıyor ya da nerede olduğu; ama bir şeyin düştüğü kesin, epey bir yükseklikten. Hayra alamet değil, orası açık, hatta görüntünün devamını izlemeden bile o gölgenin bir insan bedeni olduğunu anlamaya başlıyorsunuz. Kim olduğunu bilmiyorsunuz, ancak birinin düştüğü kesin, zeminden hiçliğe doğru.

Düşen bir insanın görüntüsü dışında başka bir şey yoktu. Kamera doğrudan ona odaklı olmasına rağmen, yere çarptığını hatta düşüşün son kısmını bile görmüyorsunuz. Çok karanlık, çok uzak, çok fazla karanlık şekil var etrafta: çalılar, kayalık, karanlık yamaç ve gece bütün bunları yutuyor. Ancak sonraki görüntü düşmüş bedenin görüntüsü, kamera doğrudan üzerine tutulmuş, kırık ve cansız bedene. Parlak bir ışık yansıyor kameranın arkasından cesede doğru; kamera bedeni hızla tararken, bu ışıkta, kanı ve kırık kemikleri görebiliyorsunuz. Kamera yüzüne odaklanıyor; gayet net, huzurlu, bir çizik dahi yok, sanki dinlenmek için uzanmış yere. Görüntü burada duruyor, kapalı gözler, sessiz dudaklar ezilmiş beden ile keskin bir tezat oluşturuyor. Ardından kamera yer değiştiriyor, ışık titriyor, surat hâlâ aynı. Görüntü atlıyor birkaç kez, kamera sabırsızlıkla birkaç kez daha sallanıyor. Ses yok, sadece yerdeki erkek bedeninin görüntüsü; gözlerini aniden açtığı ana kadar.

İlk defa internette karşılaştım bu görüntüyle... Jodi göndermişti bağlantısını; YouTube'da "Diriliş" başlığıyla yayınlanmıştı. Şimdiden sekiz yüzün üzerinde izlenmişti. Kimin yüklediğiyle ilgili bir bilgi yoktu ya da yeterince bilgi yoktu ama ben kimin yaptığını biliyordum. Vern ve muhtemelen Ash'in işiydi. İneğin kafatası meselesinde olduğu gibi asla kabul etmediler, sürekli inkâr ediyorlardı

ama onlar olmalıydı. Ya da belki de değildi. Fark etmez; her kim yaptıysa çoktan unutulmuştu. Bütün olay unutulur diye düşünüyordum. Tüm YouTube izleyicisi, muhtemelen okuldan, kasabadan, beni zaten tanıyan ve benden bıkmış kişilerden oluşuyor olmalıydı. Bu olay, okulda alelade bir olaydan daha fazla konuşulmamıştı gibi gelmişti bana. Kısa bir süre gündemde kalır bir daha da anılmaz diye düşünüyordum. Ama yanılmışım. Yavaş başlamıştı ama birden canlandı, dallanıp budaklandı ve bütün o istenmeyen dikkatler üzerimde toplandı tıpkı parlak, kavurucu güneş gibi.

Tekrar odama çekildim; nehrin kenarında takılmayı bıraktım. Sonsuza kadar orada kalabilirdim, okul tekrar başlayıncaya kadar birkaç hafta daha odamda bekleyebilirdim. Ve elbette Jodi'yle, Maddy'yle ve Don Lemley'le konuşuyordum ara sıra. Bu sıkıntıyı bana söyleyen Don'du. Bu konuyu takip etmiş ve üzerinde durmaya çalışmış ama gittikçe büyümüş; elle yapılmış kartopları gibi, çığ gibi, öngörülemeyen ve kibirden dolayı umursanmayan bir tsunami gibi. Bay Lemley'in dediğine göre video internetteki müntehirlerin doluştuğu aptal *chat* odalarında konuşuluyormuş. Umursamadım. Zaten nefret ediyordum onlardan.

"Bu şeyi kapatmak zorundasın" dedi.

"İstesem de yapamam."

Doğruydu. Artık çok geçti. Video daha da yayılmaya başlamıştı. İnsanlar birbirlerine bağlantısını gönderiyor, kendi sitelerinde yayınlıyorlardı. Birkaç gün sonra yirmi bin kişiyi geçti görüntülenme sayısı, ardından yaklaşık yüz bin kişiyi. Söylentiye göre video yüzünden iki kişi kendini öldürmüştü. Haber kanallarının da dikkatini çekmişti. Sanki o iki çocuğu intihara ben ikna etmişim gibi beni sorumlu tutuyorlardı ve videoyu gösteriyorlardı. En azından bir bölümünü dünyadaki en önemli şey buymuşçasına tekrar tekrar yayınlıyorlardı.

Neden bilmiyorum odak noktası haline gelmiştim. Bu ülkede her gün seksen sekiz kişi intihar ediyordu ama nasıl oluyorsa aniden bütün dikkatleri ben topluyordum, haberlerde benim benim fotoğrafım yayınlanıyordu. Yirmi dört saat haber sunan kanallardan biriydi bu. Bütün bulabildikleri haber bu muydu, bütün yayın süresini dolduracak dünyadaki en önemli olay bu muydu?

Televizyon seyrederken genelde çok eğlenen babam, bunu komik bulmamıştı. "Bu saçmalık" dedi, çoğu kişi gibi o da beni suçlamaya başladı. "Bu video olayı senin ve arkadaşlarının işi değil mi? Akşamları içmeye çıktığınızda. Muhtemelen komik olacağını düşündünüz, değil mi?"

Bir alakam olmadığını anlatmaya çalıştım ama bana inanmadı. Kimin yaptığını söyleyemediğim için oklar tekrar bana döndü. BENİM videomdu, BEN yüklemiştim, BENİM suçumdu, BENİM problemimdi. Bana yardım etmeye çalışan tek kişi Don Lemley'di.

"Sana bir İncil getiriyorum" dedi. Bana bir sürü İncil getirdiğini hatırlattım. "Açıkça görülüyor ki onlar bir fayda sağlamamış" dedi, "henüz. Onları okuman lazım. Okudun mu?" Bazılarını okumuştum. "Çalışman lazım" dedi. "Çalışıp, ders çıkarman, bir şeyler öğrenmen lazım. Sana yardımcı olacaktır, inan bana. Eğer ihtiyacın olursa ara beni, birlikte yapabiliriz. Eğer sana çok görünmeye başlarsa, ara beni. Gittikçe çirkinleşeceğinden endişe ediyorum."

Elbette Don Lemley haklıydı bu konuda. Gittikçe çirkinleşecekti ve ona İncil'in bu konuda yapabileceği bir şey olmadığını söylemek istedim. Ama bunun yerine endişelenmemesini söyledim. "Belki düzelir her şey" dedim. "Belki çok kötü olmadan önce dünyanın sonu gelir." En güzel kahkahalarından birini attı.

Don Lemley'in kaçık olduğunu düşünmeyi uzun zaman önce bırakmıştım; en azından tehlikeli bir kaçık değildi. Bakış açısı tanıdığım bütün insanlardan daha

katıydı, ama dindar insanlardan daha ılımlıydı. Etrafta dolaşıp insanlara ne yapması gerektiğini söylemiyordu, sokak köşelerinde elinde "Son Yaklaşıyor" yazılı bir pankartla durmuyordu, Kuran yakmakla ya da klinik bombalamakla ya da bunun gibi şeylerle tehdit etmiyordu. Sadece cennete gidebilmek için dünyanın sonunun gelmesini bekliyordu. Ve ben gerçekten deli insanlarla tanışmak üzereydim; beni cehennemden korumak ve beni oraya göndermek isteyen insanlarla. Bildiğim bir şey varsa bunu Lemley'in verdiği kitaplardan öğrenmediğimdi; yaşadığımız dünyayı biraz gözlemleyerek çıkarmıştım. İşler ne kadar kötü olursa olsun, daima senin yerinde olmak isteyen birisi vardır; ne kadar boktan bir durumun içersinde olsan bile, senin gibi olmak isteyen birisi bulunur. Özellikle televizyona çıktıysan. Belki de sadece bu sebepten. "Bütün bunlar ne zaman son bulacak Bay Lemley?"

"Yakında" dedi Don Lemley ve ben de ona, farklı şekillerde de olsa aynı şeyi istediğimizi söyledim.

Telefonlara cevap vermeyi bıraktık, Don Lemley bütün çağrıları yönlendirmeyi teklif etti. "İşim bu benim" dedi. Böylece bütün aramalara o cevap veriyordu, çoğu medya moronlarından geliyordu beni daha fazla aşağılayabilmek için canlı yayına çıkarmaya çalışan kişilerdi, tahminimce. Ailemi televizyona çıkarmak istiyorlardı; böylece milyonlarca insanın gözü önünde onları lanetleyebileceklerdi. Hepsini geri çevirdik, ancak birkaç gün daha böyle devam etti ve daha fazla intihar vakası ayaklarımın altına serildi; medya videoyu daha fazla gösterdi ve beni suçlamaya devam etti. "Buna Werther Etkisi diyorlar"* dedi Don Lemley. "Bir son vermeliyiz." Werther Etkisi'nin ne olduğunu ona sorduğumdaysa araştır-

* Goethe'nin Genç Werther'in Acıları kitabından sonra intihar eden gençlerin sayısındaki artıştan yola çıkan ve etkileşim yoluyla çoğalan intiharları anlatmak için kullanılan kavram. (y.h.n.)

mam gerektiğini söyledi. Ben de öyle yaptım. Elbette bir kitapla ilgiliydi.

Kameramanlar bahçemize kamp kurmayı denedi ama Bay Lemley onları kovalamak için polisleri gönderiyordu sürekli. Elinde kamerası, televizyona çıkmak için, televizyonculara bir iki hikâye anlatmayı öneren Vern dışındaki herkes evimizden uzak duruyordu; cüzamlıymışız gibi. Elbette ki Vern bunu asla beceremedi. Eve gelmek istedi ama babam içeri girmesine izin vermedi. Bütün bunların Vern'in suçu olduğuna ikna olmuştu ama onun hatası da değildi. Bunu biliyorduk. Benim hatamdı ve şimdi bunun bedelini ödemek zorundaydım.

Ve sonunda, bu kadar yaygaradan ve bilgi kirliliğinden ve uzun uzun düşünüp taşındıktan sonra Don Lemley, basın açıklaması yapmamız gerektiğine karar verdi.

"Bir dünya fuarına, bir pikniğe ve bir rodeo şovuna gittim yine de duyduğum en saçma şey bu" dedim, Dr. Strangelove'dan alıntı yaparak ama babam bile komik bulmadı bunu.

Ben buna karşıydım. Ailem de karşıydı. Hatta Don Lemley de iyi bir fikir olduğundan emin değildi ama başka çıkar yol göremedi, eninde sonunda bizi yalnız bırakmayacaklarını anlamıştık. Bay Lemley bütün işi ayarladı. Ebeveynlerim arkasında otururken, kameralara beni o tanıttı. "Adam'ın bütün hayatını biliyorum" dedi, "tam olarak değil ama. Kim olduğunu biliyordum; problemleri olan genç bir çocuk olduğunu biliyordum, ancak son zamana kadar onu gerçekten tanıyamamıştım. Bir süredir hemen hemen her gün telefonda konuşuyorduk, muhtemelen onun istediğinden, benim de tahmin ettiğimden daha uzun bir süredir. Ama konuşabildiğimiz için mutluyum. Konuşmayı sürdürdüğü için mutluyum. Eskiden onu arayıp hatırını sorduğumda "iyi" dışında fazla bir şey söylemezdi, bu da konuşmamızın sonu olurdu; fakat ya-

vaş yavaş daha fazla konuşmaya başladık, daha uzun. Ne kadar uzun konuşursak kendimi o kadar iyi hissediyordum ve onun da aynı şekilde hissettiğini düşünmek istiyorum."

"Geçmişte ne kadar konuştuysak, gelecekte de o kadar uzun konuşacağımızı düşünüyorum. Sanırım arkadaş olduk, en azından böyle düşünmek istiyorum. Son birkaç aydır artık Adam'ı tanımaya başladığımı ve biraz olsun anladığımı düşünüyorum. O özel bir insan. Onun özel hayatına saygı duymaya çalışacağım ama şunu söylemek istiyorum: O televizyonlarda gösterilen kişi değil. O kişinin kim olduğunu bilmiyorum ve burada kasabamızda birçok insan, onun bizim Adam olmadığını biliyor. O bir kurgu, uydurulmuş bir karakter. Herhangi biri size Adam'ın, bizim Adam'ın, öyle bir video yapmayacağını, yapıp birilerine göstermek istemeyeceğini söyleyebilir. Adam birilerini kötü yönde etkilemek veya birilerine zarar vermek istemez."

"Videodaki kişi Adam ama onun bununla bir alakası yok. Bilgisi ve izni dışında yapılmış bir çekim ve özel hayatın ihlali. Birileri tarafından kendi sebeplerine ve amaçlarına uygun olarak düzenlenip değiştirilmiş. Bugün buraya gelmeyi kabul etmesi, size Adam'ın karakteri hakkında bir şeyler söylüyor ancak ben onun bir başka yanını bilmenizi daha istiyorum. Bir süredir arkadaşlarından birine yardım ediyor, hepimizin ortak arkadaşına, bir rahatsızlığı olan bu kişiyi Iowa City'deki bir uzmana götürüyor. Adam ona yardım ediyor ve karşılığında hiçbir şey istemiyor, bunun duyulmasını bile istemiyor. Eminim bunu anlattığım için memnun değildir, bunu yapıyorum çünkü inanıyorum ki onun hakkında çok az şey biliyorsunuz; oysa farkında olduğunuzdan ya da dert ettiğinizden çok daha fazla şey bilmelisiniz onun hakkında."

Tek yapmam gereken bir şeyler söylemekti.

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Umursamadığımı söylemek istedim. Neden onların umursaması gerektiğini anlamıyordum. Camus okumamışlar mıydı? Ben kimdim ki onlara bu konu hakkında bir şey söyleyecektim? *Onlar* kimdi? Benim hareketlerimin onları nasıl etkilediğini anlamadığımı söylemek istedim. Eğer birileri tarafından kolayca ikna olacak türden insanlarsa, ikna eden kişi ben değilsem, bir başkası olacaktı. Bunu söyleyemezdim. Babam ve Don Lemley söylemem için bir şeyler yazmışlardı, tekrar tekrar okudum ve çoğunun doğru olduğunu düşündüm, ama söylemek istediğim şeyler bunlar değildi. Onlara bütün o insanların yaptıklarından sorumlu olmadığımı, hiçbirini bilmediğimi, tanımadığımı ve hatta üzerine bile düşünmediğimi söylemek istedim. Onlara üzgün olduğumu, kayıpları için üzüntü duyduğumu söylemek isterdim, ama hiç de böyle hissetmiyordum. Pişmanlık dışında bir şey hissetmiyorum.

Şöyle bir şey söyleyeceğimi düşünüyordum: "Kişisel eylemlerimin toplumsallaşmasından dolayı pişmanım. Bunlar asla kaydedilmemeli, gösterilmemeliydi. Videoyla ilgili benim yapabileceğim bir şey yok ve bu konuda kesinlikle bir şey bilmiyorum. Bence bütün sorular bu videoyu yapan ve onu internette yayınlayan kişiye sorulmalı. Sorumlu olan kişinin çıkıp sizinle doğrudan yüzleşmesini diliyorum. Başkalarının ne yaptıklarını kontrol edemem; sadece yapmış olduğum şeylerden sorumluyum. Ben video çekmedim ve çekildiğinden de haberim yok. Keşke olmasaydı, ama bu olaydan da anlaşıldığı gibi benim isteklerimin pek bir önemi yok... Söyleyecek başka bir şeyim yok."

Hoşuma gitmedi; başkaları tarafından hazırlanmış bir metni okuyormuş gibiydim. Gerçekten ne hissediyorsam onu söylemeliydim; atlayıp da geri gelmeyenleri kıskan-

dığımı, onların yerinde olmayı dilediğimi, kameralarla, mikrofonlarla, suçlamalarla ve açıklamalarla onların uğraşmasını istediğimi, konuşmamın bir değeri olmadığını ve bir şey değiştirmeyeceğini. Onlara insanların öleceğini, bu konuda bir şey yapamayacağımızı ve birisi gerçekten kendini öldürmek istiyorsa, aradığı ilhamı istediği yerden alabileceğini söylemek istedim: şarkılardan, televizyondan, internetten, gökyüzündeki bulutlardan, sokakta yağan yağmurdan, nehirden, hangisi olursa. Eğer bu video olmasaydı şu video olurdu; eğer bu şarkı olmasaydı bir şekilde başka bir şarkı olurdu; binlerce bahane, binlerce rasyonalize etme çabası var. Benden ne istediklerini bilmiyorum. O çocukları geri getiremem. Eğer isteyen biri varsa seve seve yer değiştirirdim, ama hâlâ buradayım. Bunun için üzgünüm, inanın bana, ama gittikleri için üzgün değilim. İnsanlar daima aptalca şeyler yapıyorlar; bütün bunları üstüme yıkamazlar. Ya da belki de bunun bu kadar aptalca olduğunu düşünemedikleri için bu kadar kızgınlar.

Odaya bir göz gezdirdim, bütün kameralar bana bakıyordu, ellerinde kayıt cihazları ve not defterleriyle bütün muhabirler söyleyeceğim şeyleri bekliyordu. Bu hoşuma gitmedi. Gitmelerini istedim. Bu yüzden gitmelerini sağlayacak şeyi söylemeyi düşündüm.

"O bir aldatmacaydı."

Onlara bütün olayın düzmece olduğunu anlattım ama daha fazlasını söylemedim. Benim için bir balonun havasını salmasıydı, derin bir oh çekiş. Üzerimden berbat bir yük kalkmıştı ve yerimden kalkıp endişelenmeden etrafta yürüyebilirdim artık ama odanın geri kalanı tımarhane gibiydi. İnsanlar bağırarak, birbirinin üzerinden soru soruyorlardı ve neyden bahsettiklerini hatta kim olduklarını anlayamıyordunuz. Ailem şoke olmuştu, gözleri açılmış, boş boş bakıyorlardı; Bay Lemley bile şaşırmış

gözüküyordu, ama gülümsüyordu. Sanki anlamış ve sanki benim kadar eğlenmiş gibiydi.

İnsanlar ardımızdan bağırırken odadan ayrıldık. Cevaplanması gerekmeyen bir yığın aptalca soru ve bütün gürültü, kargaşa ve kaos o odadaydı, orada da kaldı. Kimse bizi takip etmedi.

"Neden onlara öyle dedin?" diye sordu babam.

"Düşündüm ki eğer onlara istediklerini verirsem, işler tekrar eskisine döner."

"Şimdi yalancı olduğumuzu söyleyecekler" dedi annem.

"Ne söylemek istiyorlarsa zaten söyleyecekler" dedi babam.

"Önemsediğimiz insanlar zaten gerçeği biliyor. Doğru şeyi yapmış olabilirsin bu konuda." En verimli yol buydu; babam bunu anlamıştı. "Kendi gerçeğimizle onları yalanladık" dedi babam; artık yeniden şaka yapmakta bir sorun yoktu, diye düşünmüştü. Babam ve ben gülmeye başladık ama annem hâlâ kararsızdı. Hâlâ diğer insanların ne düşüneceği konusunda endişeliydi. Ona o kadar da endişelenmemesini, insanların onun sandığı kadar düşünmediklerini söylemek istedim.

Gerçek şu ki, video *gerçekten* de düzmeceydi. Vern (hâlâ kabul etmiyor olsa da) üşenmiş ya da sabırsızlanmış ya da baştan savma davranmış ve sonuna kadar bekleyememiş. Videonun son sahnesi, benim gözlerimi açtığım sahne uçurumdan bir sahne değil. Nokta'dan bir sahne; Vern'in çektiği inek videosundan alınma. Montajlamada iyi bir iş çıkarmıştı, en azından (bir şekilde) arka plan tutuyordu, kimse daha önce bir şey söylememişti, ama daha sonra herkes fark etmiş görünüyordu. Vern hâlâ atlatamamıştı. "Mahvettin bunu" demişti; bana söylediği son sözlerden biriydi. Ne umduğunu bilmiyorum ama şimdi kızgın olan oydu. Beraber gezip tozmaya devam ettik

ama eskisi gibi değildi. Vern ve kısmen Ash, benimle neredeyse konuşmuyorlardı, bazı günler yüzüme bile bakmıyorlar ya da orada değilmişim gibi davranıyorlardı. Aldırış etmedim. Umarım hep böyle kızgın kalır.

Basın açıklaması felaketinden sonra Maddy aradı. "Eğer böyle yapmaya devam edersen ailem beni Iowa City'ye götürmene izin vermeyecek" dedi. "Söz ver bana, doktor randevularım bitinceye kadar buna bir son vereceksin. Söz ver."

Düzmece söylemi işe yaradı. Yeniden biz bizeydik; birçok insan unutmuştu bizi. Her şey bir haftadan daha kısa bir sürede olup bitmişti. Kasabanın üzerinde şişen dev bir balon bir anda patlayıp yok olmuştu. Herkes ilgisini kaybedip yoluna devam etmişti: bütün kameralar ve mikrofonlar, muhabirler, aşırı ilgiliymiş ya da öfkeliymiş gibi gözüken insanlar, bizler "çocuklar" adına çok endişeli olanlar, YouTube'un kapatılmasını isteyenler, sosyal medyanın yasaklanmasını isteyenler, Inter-net'in kısıtlanmasını, sansürlenmesini veya kaldırılmasını isteyenler, soruşturmalarda, yasalarda, yönetmeliklerde, tutuklamalarda, davalarda, ceza yönetmeliklerinde değişiklik isteyenler... Hiçbiri yapılmadı ve bir daha da umursanmadı. Şimdi başka bir şey için bağırıyorlardı, dikkatleri başka bir yöne çekilmişti. Çünkü ünlünün biri bir şey çalmıştı ya da canlı yayında sinir krizi geçirmişti ya da sporcunun biri karısını aldatmıştı ya da kedinin biri 911'i aramıştı vs... Döngüyü biliyorsunuz. Aptalca bir şey bir anda tüm dünyadaki en önemli konu haline gelmişti.

Adamın biri yüksekten atlar ve dünya birkaç günlüğüne deliye döner, ardından herkes sıkılır vebu böyle devam eder. Bu konudan bir daha asla bahsetmezler. Asıl hikâye ise konuştukları değil, konuşmadıkları şeylerdedir. On bir çocuk kendini öldürdü dün, on bir çocuk da bugün,

on bir çocuk da da yarın öldürecek. Her yirmi sekiz saatte bir kendiliğinden olan Columbine Katliamı* çapında ölümler, daima oluyor.

Başkalarının intiharı hakkında Felthy'yle konuştum. Bunları biliyordum ama çok dikkat etmemiştim. Oysa şimdi, ne olursa olsun asla geriye gitmeyecek bir saatin rakamları gibi yığılıyorlarmış gibi geliyordu. Titanic kazasından, Nazi toplama kamplarından, savaşlardan kurtulduktan sonra kendi hayatlarına son veren insanları duyarsınız. Merak ediyorum da acaba benim kadar suçlanmışlar mıdır onlar da?

"Orduya katılmayı düşünüyorum." Hemen hemen her gün bir askerin kendini öldürdüğünü anlattım Felthy'e. Benden ya da ağabeyimden çok da yaşlı olmayan erkek ve kadınlar... Aynı yolun yolcusu bütün bu insanların, bu olayların ne kadarını duyuyorsunuz? En fazla gece haberlerinde ya da pespaye bir sabah şovunda birkaç saniye söz edilip bırakılır. Ardından yeni çıkacak bir filmin ya da kitabın ya da başka bir bokun tanıtımını yapmak için başka bir kişiye geçilir. Onlar önemli bir konu hakkında konuşmak yerine bir ünlünün kıçını yalamayı tercih eder. Ama ne beklersiniz ki? Bunlar haber değil, eğlence onlara göre. Bay Coolidge haklıydı: bok veren, bok alır.

"Niçin ordu?" diye sordu doktor.

"Herkes daima sana kendin olmanı, özel biri olduğunu, ne kadar özel biri olduğunu, bu gibi saçma şeyler söyler. Ama orduda özel değilsindir, üniforma içindeki bir sonraki adamsındır yalnızca. Ayrıca, belki öldürülürüm ya da kendimi öldürmek için daha iyi bir yol bulurum. Ayrıca insanlar, en azından farklı düşünürler askerler hakkında."

"Nasıl düşünür insanlar?"

---

* Columbine Katliamı: 20 Nisan 1999'da ABD'li iki lise öğrencisinin, Columbine Lisesi'nde 13 kişiyi öldürüp 24 kişiyi yaraladıkları olay. (y.h.n.)

"Üzülürler, tahminimce. Sempati duyarlar. Askerlerin neleri feda ettiklerini bilirler. Başarısızlık olarak düşünülmez, belki, çok fazla düşünülmez."

"Sence bir başarısızlık mı?"

"Bence? Hayır? Ama bazı insanlar öyle düşünür."

"Başka insanların ne düşündüğüne aldırış etmediğini sanıyordum."

Omzumu silktim. "Etmiyorum. Zaten orduya katılacağımı söylemiyorum. Sadece bunu düşündüğümü söylüyorum o kadar."

"Kolej hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Olmayacak. Babam kendisini zor bir duruma soktuğumu söylüyor. Bana gösterdiği rakamların sokağa çıkma yasağıma eklenen dakikalar olduğunu düşünüyordum. Şimdi dediğine göre onlar benim kolej birikimimden aldığı dolar miktarıymış."

"Bu doğru mu?"

"Doğru mu? Bilmiyorum ama doğruysa maddi anlamda beni batırdı demektir. Bunu gerçekten dedi mi? Kesinlikle. Zaman paradır, demişti."

"Burs almaya ne dersin? Notların yeterince iyi."

"Belki donanmaya katılırım. Denizaltına binebilirim. Buradan daha fazla uzaklaşamazsın. Ya da ben ben daha fazlasını düşünemem."

"Uzaya gidebilirsin" dedi Felthy. Sesi Todd'unki gibi çıkmıştı bunu söylerken; Todd'un söyleyeceği bir şeydi bu; hâlâ onunla bu konularda konuşuyor olsaydım tabii. Konuşmuyordum. Ve Bay Lemley'e de kolej konusunu anlatamazdım; babamın tam bir göt olduğunu düşünmesini istemezdim. Dr. Stinchcomb kimseyi bir göt olarak düşünmezdi; mesleğine aykırı bir durumdu bu. Kimseyi yargılayamazdı. Kural ya da yasa gibi bir şeydi onun için. Belki de bir terapist olmalıydım.

"Bir yere gittiğim yok."

Bu Dr. Stinchcomb'a söylediğim son şeydi. Bu, videodan, Maddy'yi Iowa City'ye götürmeye başlamadan, hatta nehirdeki ufak gezinti ve Yargıç Camp'le kahvaltımdan önceydi. Tekrar Felthy'i görmeye gitmeyeceğim. Ama belki ona son olayları anlatabilirim; son görüşmememizden beri çok fazla şey oldu. Belki beni tümüyle unutmuştur beni. Muhtemelen onlarca insanla görüşüyordur. Beni unutabilirdi; aldırış etmezdim.

Tekrar unutulduğum için mutluydum, Maddy'yi yeniden Iowa City'ye götürmeye başladığım için mutluydum; Maddy için değil, ama uzaklaşabildiğim, bir şeyler yapabildiğim için mutluydum. Maddy tanınıp tanınmayacağımızı merak ediyordu. Bunu düşünmemiştim. Hastanedeki herkes beni biliyordu zaten, bu yüzden alışkınlardır, diye düşündüm, diğerleriyle uğraşmak gerekebilirdi. Maddy dışarıda bir şeyler yiyemeyeceğimizi düşünüyordu ama bir sorun çıkmadı. Kimse beni bilmiyordu, en azından çok fazla kişi. Üzerimizde birkaç bakış vardı ama kimse bir şey söylemedi. Bütün bunlardan tek bir şey öğrendim: O kadar da farklı değildim. Bunu fark etmem biraz rahatlama getirdi, biraz da hayal kırıklığı ve ufak bir can sıkıntısından biraz daha fazlasını. Dünyada birçok kaçık var.

42. Ona Kanatlarını Verdikleri Gün

Maddy'yi doktorunun katına götürdükten sonra en yakın bekleme odasına gittim. Sekiz sandalye ve ufak bir kanepeden, tekrar tekrar aynı haberleri yayınlayan geniş ekran bir televizyondan oluşan, küçük, sıkışık bir odaydı. Odada kimse yoktu. Televizyonu kapattım ve ardından Maddy çıkıncaya kadar koridorda yukarı aşağı yürümeye başladım. Asla ne kadar süreceğini bilemezdim, bazen bir saat, bazen de üç veya dört saat sürdüğü olurdu. Ama hep sonsuza kadar sürecekmiş gibi geliyordu. Tekrar kü-

çük odaya dönüp televizyonu açtım, izleyecek bir şeyler bulmaya çalıştım. İzlemeye değer hiçbir şey yoktu, bu yüzden televizyonu tekrar kapatıp koridorda bir iki tur daha attım. Doktorlar ve hemşireler yanımdan hızla geçiyordu. Benim dışımda herkes ihtiyatlı ve bir amaç doğrultusunda hareket ediyor gibi gözüküyordu. Koridorun sonundaki oda oldukça hareketliydi, beyaz önlükler içinde yarım düzine kadın ve erkek aceleyle içeri girip çıkıyordu. Görmek istemedim. Tekrar koridorun diğer ucuna yürüdüm ve kafamda bir cümle belirdi: "Ona kanatlarını verdikleri gün." Ne anlama geldiğini bilmiyordum, ama oradaydı, kafamdaki bütün alanı kaplıyordu ve gitmiyordu. Tekrar bekleme odasına döndüm ve defterimi çıkarıp boş bir sayfa açtım, yazmaya başladım. Cümle hâlâ oradaydı, ama etrafı başka cümleler tarafından sarılmıştı. Hepsini yazdım.

Hasta olan ve tedavi için hastaneye giden ancak tedavi edilmek yerine, doktorlar ve hemşireler tarafından işkence gören, üzerinde farklı deneyler yapılan, insan-hayvan karışımı yeni bir hibrit türe dönüştürülmeye çalışılan genç bir kız hakkında kısa bir hikâye yazdım. Anlatıcı, hastanenin labirenti içerisinde kızı arıyor, onu bulmaya çalışıyordu. Kızı, sırtında büyümeye başlamış iki güzel kanatla, iyi bir halde buluyordu.

Biliyorum kötü görünüyor ama asıl yazdıklarım daha güzel. Bunu fırlatıp attım ama Maddy'yi her hastaneye götürüşümde ve hatta başka zamanlarda bile yazmaya devam ettim. Zamanla çok fazla kurgu yazmayı bıraktım. Bildiğim şeyler hakkında yazdım; Jodi hakkında ve ebeveynlerim ve abim hakkında yazdım; Maddy hakkında yazdım. Maddy hakkında çok şey yazdım ve ardından kendi hakkımda yazdım.

43. Kazanılan Bir Maç Nasıl Kaybedilir (#38)

Meleğin oradaydık, ama biraz geride tepeye doğru çalılık alanda takılıyorduk, çöplüğe üşüşmüş kuşlar gibi meleğin ve otoparkın etrafını sarmış kalabalıktan güvenli bir mesafede durmak için. Video saçmalığıyla ilgili olaylar büyük oranda durmuştu, ama hâlâ birkaç grup ahmak dadanıyordu. Kim bilir nereden gelmişlerdi. "Aşağı eyalettenmiş gibiler" dedi Vern.

"Aşağı eyalet biziz" dedi Bruce, "alabildiğine aşağı bir eyaletiz."

"Güney eyaleti, Missouri'yi kastettim" dedi Vern. "Taşralı gibi gözüküyorlar."

"E biz de öyleyiz" dedi Todd ve birisinden, belki de taşralıların birinden, aldığı ucuz viski şişesinden büyük bir yudum içti.

Çoğu kişi bir süre sonra sıkılıp ayrıldı, biz ise zaten sıkkındık ve bu yüzden kaldık.

Saat ona doğru, bir araba dolusu kız heykelin oraya geldi, daha araç durmadan arka kapısı açıldı ve Jodi inmeye çalıştı. Arabanın ani freniyle neredeyse düşüyordu, açık kapıya tutunarak doğruldu. Elinde uzun bir kutu Rio Loco ve yarı içilmiş Schnapps şişesiyle gülerek bana doğru yürümeye başladı; daha önce Jodi'yi hiç sarhoş görmemiştim.

"Seninle konuşmam lazım" dedi, Todd'u ve geri kalanları görmezden gelerek. Kalktım ve tepeye kadar takip ettim onu. Bana doğru dönüp hem şişeyi hem de tenekeyi ikram etti. "Hangisi?" dedi.

Genelde enerji içeceği türü şeyleri sevmezdim. İçinde işini kısa sürede halledecek alkol oranı olmasına rağmen, dürüstçe söylüyorum, içtiğim antifrizin tadı daha iyiydi. Rio Loco, içerdiği yüksek kafein ve alkol oranı yüzünden Iowa'da yasal değildi ama yine de köprünün karşısında Missouri'den alabilirdiniz. Kutuyu alıp kuru, kahverengi

çimlerin üzerine oturdum. Jodi aniden önüme geçti; sanki dar bir kafese kısılmış gibiydi.

"Maddy nasıl?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Onunla olan sensin" dedi. "Onu benden fazla görüyorsun. Anlat bana."

"Bilmiyorum. Bana bir şey söylemiyorlar ve Maddy de bunun hakkında konuşmuyor, ben de sormuyorum. Gözü daha iyi görünüyor ama."

"Sorun gözü değil ama, dedi Jodi.

"Ne peki?"

"Bilmiyorum. Annemin dediğine göre, doktorlar da bilmiyormuş. Beyinle alakalı olabilirmiş demişler."

"O zaman ne yapıyorlar ona?"

Jodi gözlerini devirdi. "Burada soruları soran bendim."

"Benden daha fazla şey biliyorsun. Ne yapıyorlarmış onu doktora götürdüğümde?"

"Bazı testler, tahminimce" dedi. "Bazı ilaçlar deniyorlarmış; sanıyorum ağır şeyler. Annem ne söylediyse onu biliyorum. Bilmiyorum. Sen daha fazla biliyorsundur diye düşünüyordum. Onunla konuşmuyorum, onu görmüyorum; bana kızgınlar sanırım."

"Ailesi. Maddy değil."

Jodi başıyla onayladı. Tepenin kenarındaki kuru otların üzerine oturup nehre doğru baktı. "Annem Maddy için kemoterapi düşünüldüğünü söylüyor."

"Bu hiç mantıklı değil. Kim demiş bunu ona?"

Jodi omzunu silkti. "Bilmiyorum, Hy-Vee'de karşılaştığı dedikoducu bir adam muhtemelen."

"Belki yaparlar" dedi Jodi. Schnapps'tan içmeye başladı ama ardından durup şişeyi çimlere fırlattı. Üstümüzde yükselen köprüye baktı ve ardından uzaktaki eski köprüye.

"Kolay oluyor mu?"

"Benim yolum bu."

"Aptalca" dedi.

"Belki." Belki ben yanlış söylemiştim. Etrafımızdaki her şey gibiydi, ona anlatmalıydım; kaçamadığınız bir tuzaktı bu. Tekrar tekrar aynı şeyi yapmaktı, tıpkı onunla, Todd'la ve diğerleriyle takılmak gibi, başka insanlarla başka şeyler yapsak daha iyi olacağımızı bilmemize rağmen, her gün, aynı insanlarla, aynı yerlere gitmekti. Bu bir bağımlılık; bunu açıklamanın en iyi yolu bu tahminimce.

"Kolay oluyor mu?" diye sordu tekrar.

"Olsaydı, şu an burada olmazdım. Bunu hem zor hem de aynı zamanda kolay yapan bir şey var."

Jodi karşıma geçip kaşlarını çattı; beni inceleyerek "Sanırım sen benden daha mutlusun" dedi. "Bu komik değil mi?"

"Sen yine mutlu olacaksın."

"Bilmiyorum" dedi. "Bilmiyorum, sanırım bu Maddy'ye ne olacağına bağlı. Bir şey yapmalıyım, bir şey yapmalıyım."

"Bir tek sen değilsin. Yapabileceğin her şeyi yaptın. Bu senin sorumluluğun değil."

"Yaptıklarım yeterli değil" dedi. "Ayrıca, bu sadece bir kısmı."

"Bizimle Iowa City'ye gelmelisin."

"Maddy bunu istemez, ailesi de buna izin vermez. Sence de bu en saçma değil mi; ben dışlanıyorum, sen kabul ediliyorsun? Kim düşünürdü böyle bir şeyi?"

"Ne yaptıklarını biliyor gibiler ama bence en ufak bir ipuçları yok."

İkimiz de güldük.

"Herkesten fazla senin gibiyim ben" dedi. "Sence de öyle değil mi? Bence öyle. Beni Maddy'yle birlikte hastaneye götüremezsin, ama beni köprüye götürebilirsin, sadece bakmak için."

"Sarhoşsun, yapamam. Biraz ayılana kadar bekleyelim."

"Oraya ayık kafayla gidemem."

"O zaman hiç gidemezsin."

"Amma da lezbiyensin" dedi ilk kez ve son kez; gülerek çimlerin üzerinde döndü. Onu izledim, odaya habersizce, bir anda dalan ebeveynler gibi girmişti zihnime ve Jodi'yi köprünün üzerine çıkarmak istiyordum.

Belki oraya benimle beraber çıkarsa, benim hakkımda daha farklı düşünürdü. Belki olayları benim gördüğüm gibi görür, beni daha fazla takdir ederdi. Belki ben de onun hakkında farklı düşünürdüm. Daha önce hiç kimseyle birlikte oraya gitmemiştim, neden Jodi'yle gitmeyeyim ki? Belki her şey daha farklı olur.

"Yara izimi görmek ister misin?"

"Eski köprüye gitmek istiyorum" dedi.

Elinden tutup ayağa kaldırdım; tepeden aşağı doğrudan yeni köprünün altına doğru yürümeye başladık. Üzerimizde akan trafiğin sesini duyabiliyorduk. Jodi durup dinlemek istedi.

"Bu sesi sevmiyor musun?" diye sordu, "özellikle tam buradayken, tam kafamızın üzerinden geçerken. Ses sanki hem kilometrelerce uzakta hem de yanı başında. Neden böyle?"

Omzumu silktim ve aynı şekilde düşündüğümü söyledim. Tekrar yere oturmuştu, başını yukarı kaldırmış, gözleri kapalı bir halde köprünün kemerine doğru bakıyordu. O ses dışında başka bir şey istemiyordu. Bu duyguyu biliyordum.

Ama onu köprünün üstünde görmek istiyordum. Elini tutup dil dökerek tekrar ayağa kaldırdım, eski köprüye kadar yürüdük. Görüntüsü bile Jodi'yi ürkütmeye yetmişti; gecenin içinde neredeyse gözükmeyen kara metal işleme. Altında akan nehri ve üzerindeki karanlığı göre-

biliyordunuz ama üzerinde uzanan metal aksamı görebilmek için iyice konsantre olmanız gerekiyordu. Köprünün bizi taşıyamayacak gibi gözüktüğünü düşünmüş olmalıydı Jodi. Ve sonra muhtemelen üzerinde üç metre yüksekliğinde sarmal kablo bulunan tel örgüleri nasıl aştığımı merak ediyordu. Belki burada durmalıydım, tıpkı şaşırtıcı bir illüzyon numarasıyla herkesi hayranlık içerisinde bırakan bir sihirbaz gibi. Sihirbaz numarasını gösterdiği zaman hayran bakışlar uçup giderdi, çünkü numara çok basit hatta çocuk oyuncağı gibi görünürdü. Umursamadım; devam etmek istiyordum.

Kırık parmaklıklardan geçip köprünün ortasına doğru ilerlerken gömleğimin arkasını tutuyordu Jodi. Arabalar köprünün kıyısından nehre düşmesinler diye araç trafiğini durduran barikatı görebiliyorduk.

"Hadi geri dönelim" dedi. Daha kenarına yaklaşmamıştık bile –tam ortasındaydık– iki şeridin tam ortasında, ilk kısmın ortalarında yürüyorduk. Daha fazla ortasında olamazdık köprünün, tek başımıza, normal bir otoyolda gece vakti yürümekten hiçbir farkı yoktu.

"En azından yaya yoluna gel." Köprünün kenarına doğru ilerledim; beni takip etmesini bekledim o ama parmaklıkların yanında durdu. Köprünün üzerinden geçtim ve eskiden milyonlarca insanın nehrin üzerinde gelip geçtiği ince yol üzerinde durdum. Yardım etmeye çalıştım ama hiç yanaşmıyordu.

"Hadi geri dönelim" dedi.

"Önce senden bir şey yapmanı istiyorum."

Elimi daha sıkı tutup beni kendisine doğru çekmeye çalıştı ama aramızda demir parmaklık vardı. Gömleğimin üzerinden, demir parmaklığın ve kuzeyden esen rüzgârın serinliğini hissedebiliyordum. Ağaçlar renklerini değiştirdiği ya da bütün yapraklarını döktüğü ve karla kaplı oldukları zamanlarda buranın güzel bir manzarası

olurdu; ağaçların üzerinde dolaşan kartalları ya da nehrin üzerinde dolanıp aniden bir balığa doğru pike yapan kuşları görebilirdiniz. Jodi bütün bunları görebilirdi isteseydi.

Yüzünde endişeli bir bakış vardı. Benim için endişeleniyordu, yapabileceklerimden endişeleniyordu.

"Sadece suya bak" dedim, "sadece bir defa. Oradaki köprüye bak, araçlara, ardından suya bak, dinle onu, sadece bir saniyeliğine."

İstimbotu ve parkı, yanından ayrıldığı arkadaşlarını görmesini istiyordum, Todd'u ve diğer çocukları göremeyişini. Belki onlar da gitmişti oradan, ama nereye giderlerdi ki? Otoparktan bu kadar uzakta, karanlıkta onları göremezdiniz; yoksa bir yere gittikleri yoktu. Köprünün üzerindeyken, aşağıda duran birinin bizi göremeyeceğini anlamasını istiyordum, öteki köprüden bile gözükmezdik. Ama bakmak istemiyordu. Buraya kadar gelmişti ama bütün bunları sindirmeden, anlayamadan gitmek ayrılmak istiyordu. Gerçekten gitmek istiyor olamazdı. Bunu buraya çıkmadan önce biliyordum, ama şimdi buradaydı, bakmasını istiyordum, sadece bir kere.

Baktı. Onu izledim. Benim olarak gördüğüm, yalnızcae bana ait olan şey, , bu noktadan, benim köprümden, benim manzaramdan, benim mekânımdan, benim nehrime bakıyordu ama benimle aynı şeyi görmüyordu. Onun için farklıydı. Benim gibi kendine ait hissetmiyordu bunları. Hayal kırıklığına uğramıştım ama aynı zamanda mutluydum. Geri dönmek istedim. Ben de aynı değildim.

"Hadi gidelim" dedi ve beraber parmaklıkları takip ederek geri dönmeye başladık.

Tekrar köprünün ortasına geçtik. Altımızdaki ızgaraları bile görmek istemiyordu.Başını hafifçe yukarıda tutarak yürüyordu ve sıkıca bana tutunuyordu geriye doğru

dönerken. Çitleri geçtik, aniden beni tutup öptü. "Violet Cuntland'i öpmekten daha iyi değil mi?"

"Sarhoşsun."

"Sarhoşum" dedi. "Ve bunu seviyorum. Bunu çok daha önce söylemeliydin bana."

Bu konuda haklıydı. "Bırak da benim de saklayacağım birkaç sırrım olsun."

"Benden hiçbir şey saklayamazsın" dedi.

Belki o bana doğru yaklaştı, belki ben umursamadım. Onu tekrar öptüm ve altımızda bir kapı açıldı düşmeye başladık; ikimiz birlikte düşmeye devam ettik, korkmuyorduk çünkü asla yere ulaşmayacağımızı biliyorduk, ta ki birimiz duruncaya kadar düşmeye devam edebilirdik. Durmak istemedim: düşmeye devam etmek istedim, ona tutunmayı ve asla bırakmamayı, geriye dönmemeyi istedim, ama durdum.

Gözlerimi açıp Jodi'ye baktım. Biraz sarhoş gözüküyordu, belki biraz da korkmuş. Tekrar öpmek istedim, ama yapmadım. Emin değildim. Belki de yarın neler olacağını görmek için bu gecelik böyle bırakmak daha iyiydi. Zamanımız var diye düşünüyordum ama çoktan açtığımız kapıdan geri dönüp kapatmaya çalışarak benden uzaklaşmaya başlamıştı,.

"Daima arkadaş olacağız" dedi. Ayılmış ve bundan pişman olmuş olabilirdi; yarın sabah kalkıp bunların hiçbirinin olmamış olmasını dileyebilirdi. Ben de eskisine nazaran daha kötü olamazdım; hayır, Jodi'nin duyduğu pişmanlıktan dolayı daha kötü olurdum, çünkü içinde ne olduğunu biliyordu ve şimdi bundan utanmış ve tekrarlanmasından korkmuş olabilirdi. "Aramızda bir bağ var" dedi, "asla kopmayacak bir kablo gibi. Daima arkadaş olacağız, değil mi?"

Bu kablonun olabildiğince kısa olmasını istediğimi söylemek istemiştim, ama şimdiden uzatmaya başlamıştı o. "Daima."

Tek kelime etmeden meleğe doğru yürümeye başladık. Köprüdeyken, ona meleğe, bizi oradayken görebilen yegâne kişiye, bakmasını, yüzündeki o ifadeyi görmesini söylemeyi unutmuştum.Ama bu daha iyiydi.

Todd ayrılmıştı ama diğerleri hâlâ oradaydı. Jodi eve gitmek istedi; kimsenin arabası olmadığı için yürüdük. Önce tepenin üzerine çıkıp Jodi'nin bıraktığı şişeyi aldık, ardından kimseye görünmemeye çalışarak Main Street'i geçtik. Boş sokaklar boyunca yürüyorduk. Bu gece kasabadaki herkes evine çekilmişti; sokaklar boş ve soğuktu. Pencerelerden yalnızca koruyucu kalkanlara benzeyen televizyon ışıkları ve fısıldaşmalar sızıyordu. Jodi sessizdi. Ayılıyor diye düşündüm; her şeyden utanıyordu. Ona endişelenmemesini ve utanacağı bir şey yapmadığını söylemek istedim. Ama söylemedim; evine doğru yürürken şişeyi bitirdim. Birden bana doğru dönüp "Maddy'ye göz kulak ol benim için" dedi. Sanki bana söyleyeceği son sözleri söylüyormuş gibiydi.

"Oluyorum."

"Hayır olmuyorsun" dedi. Ciddiydi. "Gerçekten göz kulak olmalısın ona. Dikkat et. Her şeyde olduğu gibi yarım yamalak iş yapma."

"Tamam." İçeri girmeden önce en azından sarılır diye düşündüm ama sarılmadı. "Sence her şeyi yarım yamalak mı yapıyorum?"

"Benim ne düşündüğüm nir şey fark ettirir mi ki?"

Bütün farkı bunun yarattığını söylemeliydim ama orada muhtemelen salakça bir ifadeyle durdum. O çoktan uzaklaşmaya başlamıştı. Bir şeyler söylemeliydim. Yapmam gerekeni yapmamıştım. Neden şimdi başlamıyorum ki?

Yeniden köprünün oraya gittim. Otopark boştu, yeni köprü ıssız ve soğuk gözüküyordu, boşu boşuna yanan ışıkların altında neredeyse dondurucu. Bir saat önce

Jodi'yle birlikte durduğumuz noktaya gittim. Aynı değildi. Hiçbir şey aynı değildi. Köprüye geldiği için mutluydum, bütün bunlar yaşandığı için mutluydum ama şimdi aynı değildi. Bütün yaz boyunca bir şeylerin değişmesi için uğraşmıştım ve şimdi değişmişti ama istediğim değişikliğin bu olduğundan emin değildim. Köprüden ayrılıp uçuruma doğru gittim. Orada hiçbir şey değişmemişti.

Güvenli olanı oynadım. Köprüden ve öpüşmekten ya da diğer şeylerden kimseye bahsetmedim, Jodi de tek kelime etmedi, böylece kaldığımız yere dönmüştük. Jodi'nin yine sarhoş olmasını ve bütün bunları tekrar deneyebilmeyi umdum ama bir daha tekrarlanmadı. Çok da sorun değildi. Hâlâ ona âşık olup olmadığıma emin değildim; hatta o zamandan beri hoşlandığımdan bile emin değildim. Herkesten uzaklaşmak istedim, eskiden olduğu gibi değil ama Iowa City'ye ya da başka bir yere gitmek, Maddy'yle olan yolculuklarımızdan birinde kasabayı terk edip bir daha dönmemek istedim. Ailemin arabasını ya da Bruce'unkini çalıp tek başıma gitmek, bir şeyleri alıp iyiliğim için uzaklaşmak, haritadan çıkmak ve kimsenin beni, yaptığım ve söylediğim diğer aptalca şeyleri bilmediği bir yer bulmayı düşündüm. Bir yerlerde buna benzer bir kasaba olmalıydı, değil mi?

44. Vedalardan Usanmak

Bu kasabayla işim bitti. Mide bulantısı dışında bir şey kalmamıştı burasıyla ilgili. Nefret ediyorum. Havaya öbek öbek pislik tüküren fabrikalardan nefret ediyorum; sokaklardan, binalardan, evlerden nefret ediyorum, özellikle de fabrikaların çevreyi kirletmesine izin veren sakinlerinden, boyasız apartmanlara, çimleri biçilmemiş bahçelere izin veren insanlardan, çöp dolu sokaklarından nefret ediyorum. Kasabanın üzerime bulaşmasından nefret ediyorum, çamur, güneş ışığı, zemin bende asılı kal-

maya çalışıyor, tren raylarından çıkan tiz sesler, fabrika düdükleri, okul zilleri, çarpan kapılar, gelip geçen ama beni burada bırakan rüzgârın sesi kulaklarımda çınlamaya devam ediyor. Konuşma biçimimizden, S'lerin Z'lere doğru kayışından, ahmak R'lerin olur olmaz her yerde karşımıza çıkmasından nefret ediyorum. Korkarım burası bana da bulaştı ve damgaladı beni. Dünyanın neresine gidersem gideyim insanlar nereden olduğumu bilecekler. Gizlenemem. İnsanların kullandığı kelimelerden ve bu kelimelerle başka şeyleri kastetmelerinden ya da onların ne anlama geldiklerini asla düşünmemelerinden nefret ediyorum. İnsanların birbirlerine davranış biçimlerinden nefret ediyorum. Burayla işim bitti. Demiryolu raylarından, Nehir Yolu'ndan, otoparklardan, parktan ve botlardan ve heykelden gına geldi. Nehirle de işim bitti. Önceleri bana çekici gelen her neyse artık gitmişti ya da gitmemişse bile artık reddediyordum, tıpkı nehrin beni reddetmesi gibi.

45. "Gün Ağardıkça Bahtımız Kararıyor"*

Sabah tekrar Iowa City'ye götürmek için aldığımda Maddy pek iyi gözükmüyordu. Gözünün üzerine bir perde inmişti, zaten arabadayken ya gözlerini kapatıyor ya da elini sol gözünün üzerinde tutuyordu. Hâlâ bu konuda konuşmuyordu. Nasıl olduğunu sorarken kendimi Don Lemley gibi hissetmiştim. "İyiyim" dedi.

Doktorla işi bittiğinde daha kötü görünüyordu. Kısa bir seans olmuştu, yaklaşık bir buçuk saat. İyiye mi yoksa kötüye mi işaretti, bilmiyordum. Her zamanki yerimde, hiç kimsenin kullanmadığı dar odada, oturuyordum. Maddy gelip eve gitmek için hazır olduğunu söyleyinceye kadar vaktimin çoğunu Bay Coolidge ve Dr. Vandever

* Romeo ve Juliet, III. Perde V. Sahne.

hakkında yazarak geçirmiştim, pek bir şey yazamamıştım.

"Bekleyebilirim" dedi. "Eğer bitirmek istiyorsan. Benim için acele etme."

"Ben hazırım. Önemli değil zaten başka bir zaman bitiririm."

"Okumama izin verecek misin?" dedi.

"Bitirdiğim zaman."

"Belki o kadar bekleyemeyebilirim" dedi ve gülümsedi.

Öğle yemeği yiyeceğimiz yeri Maddy'nin seçmesine izin verdim, ama zaten ne seçeceğini biliyordum. Arabayı şehir merkezine park ettik ve inip iki falafel aldık, ardından Linn Caddesi'nden yürüyüp Van Allen Binası'nın bahçesine oturduk. "İçeri girip hangi ders olduğuna bakabiliriz istersen ya da en üst katına çıkarız."

"Belki bir sonraki sefere" dedi. Ne söylerse söylesin, iyi değildi.

"Sormamam gerektiğini biliyorum, üzgünüm ama bana söylemen lazım artık. İyileşiyor musun?"

"Hayır" dedi.

"Ne diyor doktorlar?"

"Beynimle alakalı bir şeymiş, bana söyledikleri bu. Ne olduğundan emin değillermiş ama bulmaya ve bundan kurtulmaya çalışıyorlarmış. İyi olacağımı söylüyorlar sürekli ama değilim. Sorduğun için üzgün değil misin?"

"Keşke bir şeyler yapabilseydim."

"Çok şey yapıyorsun" dedi. "Her şey. Bu yüzden beni götürmeni istedim zaten. Başka kim yapabilirdi ki bütün bunları?

"Herkes."

"Ailem değil" dedi. "Çok endişeliler. Eğer yakın zamanda iyileşmeye başlamazsam, beni Mayo Clinic'e götüreceğini söylüyor babam."

"Bu iyi bir şey gibi."

"Oraya gitmek istemiyorum."

"Ben götürebilirim seni."

"Daha fazla doktora gitmek istemiyorum" dedi Maddy. Öğle yemeğimizi bitirdikten sonra dükkânların arasında biraz dolaştık. Ardından Maddy beni otele doğru yönlendirdi, lobiyi doğrudan geçip karşıdaki asansörlere bindik. Maddy en üst katın düğmesine bastı.

"Hadi aşağıya dönelim Maddy."

"Hadi çatıya çıkalım" dedi.

"Hadi arabaya geri dönelim."

Duymazdan geldi, çatıya kadar takip ettim onu. Bu işin nereye gittiğini biliyordum ama nasıl durduracağıma dair bir fikrim yoktu. Benden yardım etmemi istiyordu. Ne yapmam lazımdı? Öylece durup bir şey yapmadan bekleyemezdim, özellikle de onu anlayabilecek tek kişi olduğumu bilerek, benden yardım isterken. Ona yardım edeceğim diye düşündüm. Kesinlikle ona yardım edecektim.

Maddy çatının kenarına kadar yürüdü ama aşağıya bakmadı. Ben de tam yanında durmuş onunla beraber karşıya bakıyordum.

"Sence atlarsam ne olur?" diye sordu. "Ben de senin gibi geri gelir miyim sence?"

"Buna pek güvenmezdim."

"Peki ya sen de benimle beraber atlarsan?"

"Atlamayacağım Maddy."

"Niye? Senin her şeye cevabın bu değil mi?"

"Bu bir cevap değil" dedim, "belki doğru bir cevap değil."

Muazzam bir öğle sonrasıydı; berrak bir gökyüzü sonsuza dek uzanıyor gibiydi. Birkaç blok ötede, Van Allen Binası'nın tepesinde kubbe şeklinde gümüşi renkte iki gözlem odası vardı ve onların hemen ardında St. Mary Kilisesi'nin lüzumsuz yere uzanan küflü yeşil renkteki kulesi yarıyordu gökyüzünü. O kadar yakın gözüküyor-

lardı ki sanki atlasak onlara dokunabilecek gibiydik. Ama daha fazla ilerlemedik. Maddy'ye baktım; o da aynı yere bakıyordu, yıldızları, gezegenleri ve doğrudan güneşi görebilen gri kubbeye. Bir fotoğraf çekti, ardından üzerimizdeki masmavi gök kubbeye bakacak şekilde kafasını geriye doğru yatırarak kamerasını yukarı doğrulttu. Dünyayı kucaklayan Van Allen radyasyon kemeri orada bir yerdeydi; gördüğümüz ya da göremediğimiz her şey oradaydı. Kamerasını çatının kenarına yerleştirip bana döndü.

"Güzel bir manzara var" dedi Maddy gri kubbelere bakarak.

"Ben de sevdim."

"Sen de hep böyle olmasını dilemiyor musun?" dedi Maddy. "Sen de her gün bugün gibi olmasını istemiyor musun, sadece ikimiz, bu çatıda, bu gökyüzüyle ve bu güneşle beraber? Sen de buna benzer, şu anki gibi, günler istemiyor musun?"

Başımla onayladım. İstiyordum.

"İyileştiğim zaman, tekrar buraya gelebilir miyiz, sadece ikimiz?" diye sordu.

"Tam buraya."

Maddy muzipçe, onaylamayan bir ifadeyle gözlerini devirip tekrar önümüzdeki gümüş kubbelere baktı. "Her şey değişir" dedi. "Her şey. Bu yüzden buraya gelmeye devam etmeli ve ne kadar değiştiğini görmeliyiz."

Maddy'nin üzerindeki kara bulutlar dağılmıştı; tekrar eski haline dönmüştü. Keşke onları dağıtmakta bir payım olduğunu söyleyebilseydim ama bir şey yapmamıştım. Her şeyi kendi başına yapmıştı. Eğer yaptığım bir şey varsa o da bulutları yerleştirmekti, hatta kara bulutun kendisiydim. Onu çatıya ben götürmüştüm, bu fikri ona ben vermiştim ama bizi tekrar aşağıya indiren kişi oydu, bakıp geri dönmüştü, gülümseyerek ayakta duruyordu.

"Hadi gidelim" dedim.

"Tamam" dedi Maddy. Elimi tuttu, kamerasının üzerindeki düğmeye basıp çatıdaki noktaya götürdü beni. Ben dönmekte gecikmiştim. Maddy ise mükemmel çıkmıştı fotoğrafta, zamanında yerine geçmiş ve kamera odaklanabilmişti, bense fluydum; tam dönerken yakalanmıştım ama yine de fotoğraftakinin ben olduğumu anlayabilirdiniz. Maddy'ye bakıp gülümsüyordum, Maddy'yle el ele tutuşuyorduk, ikimizin eli de fluyduı. O fotoğrafı ben de aldım. Telefonumda, ne zaman Maddy arasa ekranda beliriyor, bazen aramasa da.

46. Tedaviyle Sessizleşmek / Yeni Bir Deri

"Uyanık mısın? Kâbus gördüm. Seni arayabilir miyim?"

Telefon çaldı ve Jodi cevap verdi. "Ne oldu?"

"Maddy'yle ilgili bir rüya gördüm" dedim. Çatıya yaptığımız geziyi anlattım; Maddy'yi kaldırım taşlarının üzerinde uzanırken gördüğümü söyledim ona bunun benim suçum olduğunu anlattım.

"Bu sadece bir rüya" dedi Jodi. "Maddy iyileşecek."

"Bilemezsin. Kimse bilmiyor. Onun kalbini kıracağımı söylediğin zamanı hatırla. Ya o benim kalbimi kırarsa?"

"Ne olursa olsun, bu senin suçun değil" dedi Jodi.

"Bunu da kimse bilemez. Bu tümüyle benim suçum olabilir."

"Sen öyle olmasını isteyebilirsin" dedi Jodi, "ama her şeyi üzerine alamazsın."

"Ona yardım edeceğime dair söz verdim."

"Ediyorsun."

"Yeterince değil."

"Başka ne yapabilirsin ki?"

"Bilmiyorum."

"Ne yaparsan yap, kâbus işlerini bana bırak" dedi Jodi. "Bu benim iyi olduğum bir alan. Sen Maddy'ye yardım etmekte iyisin, bilsen de bilmesen de."

Aksini söylemesi güzeldi ama hiçbir şey yapmamıştım. Evden çıktım, nehre gitmek istemiyordum, uçuruma gitmek istemiyordum; hiçbirimizi önemsemeyen, ne Maddy ne de Jodi hakkında bir kez olsun rüya görmemiş olan meleği de görmek istemiyordum. Onun yerine polis merkezine gittim; Don Lemley'i görmeye. Önünde açık bir kitap, sıkışık sandalyesinde, kurşun geçirmez camın ardında oturuyordu. Beni görür görmez aceleyle yerinden kalktı ve beni yerine davet etti.

Jodi'ye anlattıklarımın aynısını anlattım ona da. Iowa City'deki çatıyı, gördüğüm rüyayı, hemen hemen her şeyi anlattım ona, yarı günah çıkarır halde, yarı yalvarırcasına. Don Lemley kimseye söylemezdi. Ne zaman ihtiyacım olsa bana yardım ederdi, şimdi de bana Maddy'ye yardım etme konusunda yardım edebileceğini düşünüyordum.

"Ne yapabilirim?"

"Elinden geleni yapıyorsun zaten" dedi.

Kafamı salladım. "Yeterli değil."

"Tamam, o zaman" dedi Don Lemley. "Hadi çalışalım biraz."

Bana Maddy'nin semptomları hakkında ne bildiğimi sordu. Ben söyledim o da Google'a yazdı. Bunu çoktan yaptığımı söyledim; bütün o işe yaramaz sağlık sitelerinde gezinip ne biliyorsam aratmıştım: baş ağrısı, kusma, ateş, nefes darlığı, göz yanması... Hepsi aynı kapıya çıkıyordu, sıradan soğuk algınlığından kansere, zatürreeden Lejyoner hastalığına kadar varan geniş bir yelpaze. Don Lemley umursamadı; yine bütün siteleri gezip aynı şeylerin üzerinden geçti.

"Doktorlar zaten bütün bunları biliyordur."

"Bana ne yapabileceğimizi sordun" dedi Bay Lemley, "ama ben de üstünden geçip yetişmeliyim sana. Yarın da bunun üzerinde çalışabiliriz."

"Benim için yaptığınız her şey için teşekkür etmek istiyorum size."

"Sorun değil" dedi. "Umduğum kadar şey yapmadım."

"Çok şey yaptınız. Bunun için teşekkür etmek istiyorum. Her seferinde beni bulduğunuz için teşekkür ederim, sizin olduğunuzu biliyorum, siz ve Yargıç Camp."

"Ben değildim" dedi.

"Biliyorum sizdiniz. Sorun etmiyorum bunu. Değer veriyorum."

"Senin yerini bildiren ben olabilirim" diye açıkladı, "ama seni bulan ben değildim. Babandı. Hemen hemen her defasında gidip seni alıyordu."

Şu ana kadar hep Bay Lemley'in ağaçlıkların arasından ya da suyun kıyısından –bazen de içinden– çıkıp benim enkaz halinde, çeşitli şekillerde parçalanmış bedenimi sürükleyip çıkartan, dikkatli bir şekilde eve, kendi yatağıma ulaştıran kişi olduğunu hayal ediyordum. Daima bu görüntüyü canlandırıyordum zihnimde, bazen takdir ederek ama çoğu zaman çektiği zahmetle dalga geçerek, beni kurtardığı için bir moron olduğunu düşünüyordum, ne halim varsa görmem için beni yalnız bıraksa daha iyiydi; ne diye burnunu sokuyordu ki? Ve yine çoğu zaman bunun, Lemley'in beni bulamayacağı bir yer bularak, onu zekâmla alt edebileceğim bir oyun olduğunu düşünüyordum. Bana karşı, Bay Lemley ve Yargıç Camp diye düşünüyordum. Ama öyle değilmiş. Bunca zaman beni bulan babammış. Bu görüntüyü istemiyordum; ben toprak zeminde ya da küf kokulu nehrin kıyısında uzanırken beni bulan babamın yüzünü hayal etmek istemiyordum. Bunu nasıl yapabildiğini bilmiyorum.

"Ne kadar sürer?" diye sormuştu Bruce, kıyıya vuran ineği keşfettiğimiz gün. "İskelete dönüşmesi ne kadar sürer?"

Bilmiyorduk. Vern bütün yaz süreceğini düşünüyordu; Ash bir haftadan fazla olacağını düşünmüyordu. Benim öne sürebildiğim fikir ise "değişir" olmuştu. Suyun içerisinde, karada olduğundan daha farklı olmalıydı; havanın ne kadar sıcak olduğuna, yağmur yağıp yapmadığına, hangi hayvanların ondan beslediğine, bütün bu şeylere göre değişiyor olması lazım.

"Bekleyip göreceğiz" dedi Darryl ve hiçbir şey yapmadan beklemek için oylama yaptık, ki neredeyse başarıyorduk.

İnek bana daima Zig'i hatırlatmıştır. Deri değiştirdiği zamanı, gözlerinin donuklaştığı ve neredeyse cansız olduğu zamanı, eski, işe yaramaz derisinden sıyrılıp çıkmak için doğru zamanı bekleyişini ve derisini geride bırakışını, bir şekilde farklı ama yine de eskisi gibi oluşunu düşündürtür bana. "Her şey değişir" demişti Maddy ve genellikle olduğu gibi, haklıydı.

Uyuyamadım. Yorgun değildim. Ben de aşağı kata indim; bir kez daha güneşin gökyüzüne doğru kayışını seyredip babamı bekledim. Aşağıya indiği zaman ona çok daha uzun zaman önce söylemem gereken bir şeyi söyledim, bir şey değiştireceğinden değil ama yine de bu da bir şeydi. "Üzgünüm. Beni bulan kişinin sen olduğunu biliyorum. Bunun için üzgünüm."

Odadan çıkıp çalışma odasına geçti, ben de onu takip ettim. Masasının çekmecesinden bir kutu fotoğraf alıp bana uzattı. Demiryolu raylarının, bir ağacın, toprak zeminde bir noktanın, bazıları tanıdığım, diğerleri ise amaçlamadığım, planlamadığım varış noktalarının fotoğraflarıydı. Ne olduklarını biliyordum; daha fazla bak-

mam gerekmiyordu, ama yine de baktım. Bazılarında ben de vardım ve bazılarımda çerçevenin içerisinde değildim, ama oradaydım. Üzerine yazdığı tarihlere ve saatlere bakmadan da orada olduğumu biliyordum. Onu başımda beklerken hayal ettim, Don Lemley'in ve kim bilir kimlerin yardımıyla beni bulduktan sonra, bir saatine bir de beni bulduğu yere bakıyordu. Fotoğraflar utanç verici son on yılımın başarısızlıklarının tarihçesiydi, yaptığım acı verici eylemlerin, beklemediğim sonuçlarının albümleriydi.

Bodrum katını düşündüm ve sahneden nasıl da kaçmak istediğimi düşündüm. Geride bırakılan korkunç akıbetten, nasıl da kaçtığımı düşünmüştüm. Yalnızca fotoğraf yığınlarıyla geri dönmesi içinmiş her şey... Çoğu babanın, oğulları spor yaparken, bir ödül alırken, bir başarının ardından yaptıklarından memnun halde gülümserkenki fotoğrafları vardır. Benim babamın çekmecesinde ise cinayet mahalline benzer fotoğraflar vardı. Ona verdiğim şey buydu. Fotoğrafları babama uzattım.

"Neden bunları çektin?"

Bir kuşu tutarcasına, iki elinin parmakları arasında tuttu fotoğrafları. "Benim işim seni korumak" dedi. "Seni korumak, iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Ben iyiyim."

Bakışlarını aşağıya, kafes şeklinde tuttuğu ellerine indirdi, ama ellerinin şekli değişmedi. "Benim işim sana göz kulak olmak" dedi, "ve senin kendi başının çaresine bakabileceğinden emin olmak. Daha iyi bir paradoks icat edildiğini düşünmüyorum. Bu iki şey daima birbiriyle çatışıyor gibi gözükür: Ne kadar müdahil olmalıyım ve ne kadar kendi başına öğrenebilmen için seni yalnız bırakmalıyım? Asıl soru bu, değil mi? Ve kimse sana bunun

cevabını söyleyemez, çünkü kimse bilmez. Herhangi bir cevabı da yok zaten, herkes farklıdır. Belki ağabeyinin daha fazla yalnız bırakılmaya ihtiyacı vardır, belki senin daha fazla müdahaleye. Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum; belki kendi çocukların oluncaya kadar bu dediklerim mantıklı gelmeyecektir. Tek söyleyebileceğim şey, senin için endişeleniyoruz, günün her dakikası, iyi olman için çabalıyoruz. Eğer seni bir kafese ya da plastik bir kutuya kapatıp yanımda gezdirebilseydim, yapardım; ama yapamazsın, o yüzden buradayız.

"Çok berbat geliyor kulağa."

"En hayret verici şey."

Anlamamıştım. Hâlâ tam olarak anlamıyorum.

"Sana şöyle örnek vereyim" diye devam etti babam. "Arkadaşlarını düşün, Maddy'yi düşün mesela. Maddy'yi korumak istemiyor musun?"

"Elbette."

"Onun için endişelenmiyor musun?"

Başımla onayladım.

"Ve bu sana ne hissettiriyor?"

Endişe. Neyi kastettiğini anlamamıştım ama bir yandan da anlamıştım. Bunu sevmiştim. Onun için endişelenmeyi, ona yardım etmek istemeyi sevmiştim. Eğer bunu başka bir zaman söylemiş olsaydı belki ne söylemeye çalıştığı hakkında hiçbir fikrim olmayabilirdi, ama şimdi bir şekilde anlamıştım. Daha bir şey söyleyemeden, tekrar konuşmaya başladı. Sorun etmedim.

"Şimdi onunla aranızdaki bağı çarp ya da diğer arkadaşlarınla ya da sevdiğin kızla arandaki bağı büyük bir sayıyla çarp; bu, annenle benim aramdaki bağdır. Bu, doğru kadını bulduğun zaman aranızda oluşacak bağdır... Ve biz bu bağı iki kez ikiye katladık. İlki ağabeyin doğduğu zaman, ikincisi de sen geldiğin zaman. Ne kadar

acı olursa olsun, ne kadar kaygı verici olursa olsun, bunun amacı bu, bağların olması. İnan ya da inanma, onlar da sana kuvvet, huzur ve neşe kaynağı oluyor, ne kadar çok bağın olursa o kadar mutlu oluyorsun, her gün uyanıp, o günü geçirebilmek için o kadar sebebin oluyor."

"Peki bu, fotoğrafları nasıl açıklıyor?"

"Bu seni bulduğum yer" dedi. "Düşündüm ki yeterince uzun bakabilirsem, seni buna sürükleyen şeyin ne olduğunu çözebilirim."

Ona yanlış yerlere baktığını nasıl söyleyebilirdim?

"Beni sürükleyen bir şey yok onda" dedim, "artık eskisi gibi değil."

Beni duymadı ya da duydu ama anlamadı. Aşağıya doğru, ellerine bakıyordu. Sonunda ellerini açtı ve bir fotoğrafa baktı. Bakmak zor geliyordu ona. "Seni burada buldum" dedi; sesiyle beni etkilemeye çalışıyordu.

Don Lemley aradı beni daha sonra. İnternette benim kadar araştırma yapmıştı. "Sence gidip Bay ve Bayan Leighton'la konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Başka bir çıkmaz sokağa girecektik. Bunu göremiyor muydu? Ama ona bir şey söylemedim. "Bir sorarım."

Don Lemley'in hiç yardımcı olamayacağını düşünüyordum. Belki sadece kaçınılmaz son gelinceye kadar beni meşgul tutacak, kafamı dağıtacak bir iş vermeyi düşünüyordu. Leightonları aradım, akşam Bay Lemley'i evlerine götürmemi kabul ettiler. Bana ne kadar yardımcı olduğunu biliyorlardı ama zaten ne fark ederdi ki? Bir zararı olmazdı.

Öğleden sonrayı kütüphanede, internette bulamadığım bir şey bulma umuduyla, yığınların arasında aranarak geçirdim; tıbbi bir bülten ya da makale, beni Don Lemley'in götürdüğü yerden daha uzağa taşıyabilecek bir şey. Daha çok semptom, daha fazla patoloji, daha fazla

vaka okudum, ama hiç tedavi yoktu. Bir kişinin nasıl ölebileceği hakkında çok şey bildiğimi sanıyordum. Hiçbir fikrim yokmuş. Bir öksürük, gripin, soğuk algınlığının, amfizemin, konjestif kalp yetmezliği ve kanserin belirtisi olabilirmiş. Maddy'nin semptomları ya görece önemsiz hastalıklara ya da ölümcül hastalıklara ait gibiydi. Ya alakasız bir hastalığın ya da ölümcül bir patojenin parçasıydı. Vazgeçmeye hazırdım. Yeterince akıllı, zeki değildim ve bir doktor hiç değildim. Eğer onlar çözemiyorsa benim ne şansım olabilirdi ki? Don Lemley bunları başından beri biliyordu muhtemelen, ama yine de devam etmişti.

"Bugün ne öğrendin?" diye sordu Bay Lemley Leightonlara doğru arabayla giderken.

"Hiçbir şey."

Hiçbir şey kabul edilebilir bir cevap değildi.

"Bize yardımı dokuncak hiçbir şey."

"Yine de ne öğrendin?" diye sordu. "Maddy'yle hiçbir alakası olmasa da, ne buldun genel olarak?"

"Sinekler oldukça fazla insan öldürüyor."

"Bu doğru mu?"

"Milyonlarca. Bu yaz boyunca kaç kere sinekler tarafından ısırıldığımı düşünmek istemiyorum ama sanırım bahsettikleri farklı bir şey."

"Farklı bir sinek" dedi Bay Lemley. "Veba ile salgın arasındaki fark bu."

"Düşünsenize Mormon sinekleri bir çeşit hastalık taşıyor. Yaz bitmeden hepimiz ölmüş olurduk." Konuşuyordum ama Don Lemley dinlemiyordu. Söylediklerimin bir faydası olacağını düşünmüyordum ama olmuştu, en azından Bay Lemley sayesinde olmuştu.

Bay Lemley, Leightonlara Maddy'nin geçirdiği süreci sordu. Bay Leighton bütün süreci, yaptıkları testleri, önerilen doktorları, yanlış yönlendirmeleri ve vardıkları çık-

maz sokakları anlattı tek tek. Leightonlar bir dosya tutmuşlardı, üzerinde bütün doktorların ismi ve yaptıkları testlerin sonuçları yazılıydı. Benim zaten bildiğimi düşündüğüm konular üzerinde yetişkinlerin konuşmasına izin verdim ve Maddy'yi görmeye gittim. Kucağında mankedisiyle birlikte masasında oturuyordu.

"Bugün hiç fotoğraf çektin mi?" Neredeyse bir haftadır hiç fotoğraf çekmemişti.

"Hiç." Dizüstü bilgisayarını kapatıp yatağına geçti. Mankedisi onu takip etti, yatağına zıplayıp yastığın üzerine kıvrıldı.

"Okul için hazır mısın?"

"Sanırım" dedi.

"Benim son senem."

"Biliyorum."

"Düşünüyorum da, Iowa'ya gidebilirim" dedim. "Gelip beni ziyaret edebilirsin."

Başıyla onayladı.

"Ödevlerimde yardımcı olabilirsin."

"Periyodik tablonu yanımda götürebilir miyim?"

"Hayır" dedi.

"İhtiyacım olabilir. Ayrıca, bence senin yüz on sekizlik bir tabloya geçme zamanın geldi." Odadan çıkıp kapının yanına koyduğum ruloyu ona uzattım. "Benden ve Jodi'den."

Don Lemley ve Leightonlar yukarı geldiği zaman, Maddy kucağında yeni açılmış tablosuyla beraber oturuyordu. Mankedisi Don Lemley'e bir bakış attı ve yataktan fırlayıp kapıya doğru koştu. Don Lemley bana şaşırmış gibi baktı; sanki birden ona bir şey söylemişim de o da duymaya ya da anlamaya çalışıyormuş gibiydi.

Don Lemley, ben Maddy'ye iyi geceler dileyinceye kadar bekledi. Leightonlara ne kadar süredir kedi sahibi olduklarını sorduğunda, tekrar aşağı kata inmiştik.

"Yedi yıldır" dedi Bayan Leighton.

"Bundan hiç doktorlara bahsettiniz mi?"

"Bilmiyorum" dedi Bayan Leighton. "Neden? Kedi sahibi olmanın bununla ne alakası olabilir ki?"

"Bilmiyorum" dedi Bay Lemley. "Yolda gelirken Adam'ın söylediği bir şey düşündürdü beni. Doktorunuzu arayıp sorabilirsiniz. Muhtemelen hiçbir şeydir."

Her şeydi.

Doktorlardan biri, sadece bir kez, en başlarda Maddy'yi muayene edenlerden birisi, en kısa sürede tekrar görmek istedi onu. Mankedisi, Maddy'yi hasta etmişti, ona bir şey bulaştırmıştı, bir parazit ya da ona benzer bir şey, gözüne bulaşmış oradan da beynine sıçramıştı. Sokağımızın başında Üçüncü Dünya ülkesi hastalığı var gibiydi ve bir aydır Leightonları esir almıştı. Hızla tedavisine başlandı; görece basit bir hastalıktı. "Neredeyse test edilmesi imkânsız" demişti doktor Bayan Leighton'a, "ve oldukça nadir olduğundan, iş bu kadar uzadı, buralara kadar geldi." Ailesi ertesi sabah onu götürmüştü. Benim de beraber gitmek isteyebileceğim hiç akıllarına gelmemişti. Sorun değildi. Zaten oraya gidip de ne yapacaktım ki? Herkes gibi oturup gergin gergin bekleyecek miydim? Daha fazla kan alıp, birkaç tahlil yaptılar ve Maddy'ye iyileşeceğini söylediler. Kullanması gereken ağır ilaçlar vardı ama ona iyi olacağını söylediler.

Maddy'nin odasındaydık. Yine oyalanma modundaydı, kamerasıyla odasını tarıyor ve gördüğü her şey hakkında konuşuyordu. Yatma vaktini çoktan geçmişti. Kamerasını önünde tutuyordu ve alnıma doğru bakıyordu. "Keşke benim de yara izim olsaydı" dedi Maddy.

"Nerede?"

"Tam sol kaşımın üzerinde" dedi, parmağıyla alnından siyah kaşına doğru inen bir çizgi çizerek, "ya da altdudağımın altında."

"Neden?"

"Hatıra olsun diye" dedi. "Bütün bunları hatırlatması için."

"Unutacağını mı düşünüyorsun?" dedi Jodi.

"Ben unutmayacağım. Ama herkesin hatırlamasını istiyorum."

"Hatırlayacaklardır."

"Uzun bir süre değil" dedi. "Yaşlandığımda değil."

"Yara izleri de genelde uzun durmazlar zaten. Bak, artık benimkini göremiyorsun bile neredeyse."

"Hâlâ görebiliyorum" dedi Maddy. "Kaybetmesen iyi edersin."

"Yatma vakti" dedi Jodi. "Yarın okulun var."

"Işıkları kapatacağız. Hadi yat uyu."

"Kaç yaşındasın sen şimdi?" diye sordu bana Maddy.

"Biliyorsun."

"Bilmiyorum" dedi. "Senin bildiğini bile bilmiyorum. Demek istediğim belki düşündüğün kadar yaşlı değilsindir. Belki zaman senin için farklı akmıştır."

"Nasıl farklı?"

"Ya ölü geçirdiğin süreler boyunca zaman durduysa ya da senin için yavaş aktıysa? Biliyorsun, uzayda yerçekimsiz ortamdaki insanlar ya da ışık hızında hareket edenler dünyaya geri döndüklerinde herkes yaşlanmış ya da ölmüş oluyor ama onlar sadece biraz yaşlanıyor."

"Ya da maymunlar bütün gezegenin kontrolünü ele geçirmiş oluyor."

"Sen öyle san" dedi Maddy. "Belki düşündüğünden daha genç olabilirsin, tek söylemeye çalıştığım şey bu. Buralarda olmadığın onlarca saat sen yaşamıyordun, belki bunlar toplanmıştır. Belki ehliyet alacak kadar bile yaşlı değilsindir."

"Sanırım yaşlıyım" dedim. "Yani, öldüm sonuçta; bundan daha fazla yaşlanamazsın."

"Şaka yapabilirsin, ama bunun üzerine düşünmelisin."

"Cevabını bilmiyorum, bu yüzden düşünmemeye çalışacağım. Eğer benim için çözmek istersen, lütfen buyur."

"Belki çözerim" dedi. "Belki aynı yaştayızdır; belki de senden daha büyük olduğumu bulurum."

"Pek şaşırmazdım."

Son Söz

("ölmek bir sanattır, diğer her şey gibi.")*

Zaman hakkında bildiğim şey şu. Zaman bir nehir değil ama benziyor. Bükülür ve döner, bir ok gibi düz akar, ardından daire çizerek kendine döner; derin havuzlarda ve sığ girdaplarda birikir; kıtlığın içinden zayıfça sızar ve karşı durulmaz bir kuvvetle sel basar. Çevik ve yavaştır, çamurlu ve berrak; ayrılır, set çekilir, kıvrılır, gizli hainlikleri ve kör kıvrımları vardır. Sığlıkları, kayalıkları, dalgaları, akıntıları vardır, dikkatle yönlendirilmesi gerekir. Kendini tekrarlar gibi görünür, yükselerek

* *Lady Lazarus*, Sylvia Plath

ve alçalarak, daima akarak ama asla kendini tekrar etmez, çünkü asla aynı değildir. Tıpkı çiftçilerin nehri tarif ettikleri gibidir: Ne isterse onu yapar ve bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok. Ya batarsınız ya da yüzersiniz ve bütün nehir daima sizin üzerinize çalışır, durmasızın, sürekli. Her şeyi tüketip yok eder.

Kafamın içerisinde, geçmişimi sürekli tekrar ettiğini ve hep aynı şekilde sonuçlandığını görüyorum. Gördüğüm şeyden hoşlanmıyorum. Vakit kaybıydı; bunu biliyorum ama bunu düşünmek daha büyük bir vakit kaybı. Bunca süre bunu yaşadım, bu yüzden artık ileriye gidebilirim. Bazı günler santim santim ileriye gidiyorum.

Olay şu ki, daha iyi değilim, daha mutlu da değilim; farklıyım. Daima farklıydım, biliyorum, şimdi ise geçmişte olduğumdan daha farklıyım. Maddy'nin bahsettiği, Güneş'teki bir element gibiyim, bir şeyden başka bir şeye dönüşürken mevcut formumu koruyorum. Ama tahminimce özellikleri değiştirmiş durumdayım. Ve bazen bütün o başıma gelen şeyler, başka birinin başına gelmiş gibi gözüküyor, tıpkı bir aktörün kendisini bir filmde görüp, tanıyamaması gibi ya da yaşlı bir atletin eski formasına, madalyalarına, spor yaptığı günlerden kalan resimlerine bakıp bütün bunları ben yapmış olamam, başka biri olmalı diye düşünmesi gibi.

Tamamen bıraktığımı söylemiyorum; hâlâ düşünmediğimi bile söyleyemem. Düşünüyorum, hemen hemen her gün, ama bu bir çağrı değil, ilginçliğini (az ya da çok), çekimini, kaçınılmaz oluşunu kaybetti. Daha ilginç olan şeyler var: yazmak gibi. Boş sayfalar yerine, keşke bütün bu sayfaları gösterebilseydim Bay Coolidge'e. Sanırım kastettiği şey buydu –hadi gidelim– hadi işe koyulalım. Onun için çok fazla vakit harcadım, daha fazla harcamak istemiyorum. Don Lemley göz atacak ve elbette Maddy

de. Maddy'ye söz verdim; eğer bu söz tutamıyorsam, hiçbir şeyi hak etmiyorumdur.

Don Lemley hâlâ dünyanın sonunun geleceğine dair inancını koruyor. İnançlı biri. Ne zaman sona ereceğini bilmiyor. İşini bırakmıyor ve yakın zamanda evini satıp Brooklyn'e yerleşmiyor. Ama hâlâ sonun yaklaştığını düşünüyor, belki onun ömründe, belki benim, belki de senin. "Yakın bir zamanda" diyor. Belki. En azından gittikçe yaklaşıyor, dünden daha yakın ve ondan önceki güne nazaran çok daha yakın. Ona yeni bir sorunu olduğunu söyledim: Bir süre daha buralarda durmayı planlıyordum. "Bu benim problemim değil" diyor ve sesine uygun bir kahkaha patlatıyor, devamlı duymak isteyeceğiniz bir şey.

"Yine de teşekkürler. Artık beni aramana gerek yok. Bütün o işleri bıraktım."

"Bunu duyduğuma sevindim" dedi. "Peki arada bir aramama ne dersin, belki bir kitap bırakırım. Sorun olmaz değil mi?"

"Evet efendim. Dört gözle bekliyorum."

Hâlâ hemen her gün konuşuyoruz ancak her seferinde o beni aramıyor; ben onu arıyorum. Ve sanırım şimdi iyi olduğumu söylediğim zaman bana inanıyor.

Asla anlatacak bir hikâyemin olmasını istemedim, asla bir şeyim olmasını istemedim, ne bir bölüm, ne bir paragraf, ne bir cümle, ne de yazılmış bir kelime. Asla bir şeyler yaratmak da istemedim, hatırlanmak ya da tanınmak, geride bir iz bırakmak, ne bir iz, ne bir leke, ne de bir çizik, hiçbir şey. Kumsaldaki fark edilmeyen ve önemsiz bir kum tanesi olmak istedim, milyarlarcasının arasında bir noktacık olan gezegenin üzerindeki milyarlarca kumsalın birindeki, milyarlarca taneciğin arasında, hiçbir şey başarmayan ve istemeyen, bir tanecik.

Bu tam olarak doğru değil. İstedim. Bir şeylerin doğal seyrinden kaçınmak istedim. Yapılması gerekenin bu olduğunu düşündüm ama neyi değiştiremeyeceğimi biliyordum: Bu doğal seyri. Ancak bunu değiştirme isteğimi değiştirebilirim. Bir şey istemediğimi düşündüm, ama çok fazla şey istiyordum; istediğim şeyin hayal kırıklıklarına ve çektiğim acıya son vereceğini düşünüyordum, ama bu onların bir parçasıydı, her şey kadar büyük bir problemdi. Ben sadece küçük bir taneciğim.Burada oturup bir kelime yazabilmem gerçeği hayret verici, hiçbir işe yaramasa bile, diğer kelime yığınlarının arasında kaybolup gitse bile ya da umursanmasa ve fark edilmese bile, hâlâ bir başarı. Bu benim ilerleyişim, çıkış yolum. Her cümle bir yere götürüyor, bir köprüye, bir yola, bir nehre, buradan uzakta bir yere öncülük ediyor, bir şeyleri yakalama umuduyla atılmış bir çizgi. Yavaş yavaş ilerliyorum. Jodi'nin bana o gece köprünün üzerindeyken söylediği şeyi düşünüyorum: "Tekrar tekrar, bir yere varmadan, sürekli aynı noktaya gelebilirsin ya da her şeyi değiştirip farklı bir sonuç alabilirsin." Bazı günler hâlâ karanlık ama aynı şekilde değil. Bazen hâlâ içimde o ses yankılanıyor, ama geçiyor. Her şey değişir. Bu bile. Maddy'yle birlikte çatıda olduğumuz zamanı düşünüyorum; babamın fotoğrafları tuttuğu zamanı; sanırım o eller beni tutuyor.

Belki bir sene sürmeyecek bu, mezun olup buradan gitmeme yetecek kadar; belki bir ay kadar bile sürmeyecek. Zaman hakkında ne biliyorum ki zaten? Tek bildiğim, şimdilik köprüye ya da uçuruma ya da bunlara benzer yerlere gitmeye ihtiyaç duymadığım. Beni çağırmıyorlar ya da ben onları duymuyorum. Kayıp geçirdiğim saatlere ihtiyacım yok; istediğim bu değil. Ve kim bilir, belki de dünyanın sonu gelebilir. Bu ihtimal sonsuza kadar geçerli bizim için.

Adam Strand depresyonda değil. Zihinsel bir hastalığı ya da hepimizin gündelik hayatta tecrübe ettiği rutinin ötesinde bir derdi de yok. Sadece canının sıkkın olduğunu söylüyor. Hayatına son vermeyi deniyor, otuz dokuz defa, ancak her defasında tekrar hayata dönüyor. Ama anlatmak istediği hikâye bu değil. Hatta herhangi bir hikâye anlatmak da istemiyor.

Henüz on yedi yaşındaki Adam Strand atlama, kesme, aşırı doz, kendini boğma, tüfek, zehirlenme gibi türlü türlü yöntemlerle kendisini otuz dokuz kez öldürür. Nedenlerini hiçbir zaman açıklamaz ve bununla beraber her teşebbüsünden birkaç saat sonra uyanmanın bir yolunu bulur. Bir nehir üzerinde, şehir meydanında bir melek heykeli üzerinde, terk edilmiş köprülerde...

Nedenleri takip etmesi zor olaylar ve başlıklar içeren bu kitabı elinizden bırakamayacak, zorlayıcı ve sürükleyici bir hikayenin parçası olacaksınız!

İntihar fikrinin etrafında şekillenen ve 16 yaşındaki bir lise öğrencisi gencin ve arkadaşlarının, Mississippi Nehri'nin kenarındaki bir kasabada geçen yaz mevsimini konu alan bu romanda, ALA Alex ödüllü yazarı ilginç kılan, metnin karmaşık kurgusu ya da hayret verici sonu değil, puslu iklimiyle Ortabatı Amerika ve karakterlerin iç dünyasını betimlemedeki ustalığı...

Varoluşun iki yakası: ölüm içgüdüsü ile yaşam sevinci iç içe geçmiş bir şekilde ve berrak bir üslupla işleniyor romanda...

AYRINTI • YER
ISBN 978-6
9 786053 140375

19 ₺